സർവരാജ്യ തൊഴിലാളികളെ
സംഘടിക്കുവിൻ!

മെയ്ദിനം

331.2572
3

സർവരാജ്യ തൊഴിലാളികളെ
സംഘടിക്കുവിൻ!

മെയ്ദിനത്തിന്റെ നൂറാണ്ട്

1446

ബി ടി രണദിവെ
സുകോമൾ സെൻ
എം കെ പാന്ഥെ

ചിന്ത പബ്ളിഷേഴ്സ്
തിരുവനന്തപുരം
വില 7.00 രൂപ

may dinathinte noottandu ★ by btr, sukomal sen, m k pandhe ★ published by chintha publishers, trivandrum ★ may 1986 ★ distributed by deshabhimani book house, trivandrum ★ printed at social scientist press, trivandrum.

price : rupees seven

331.25723

വിതരണം :

ദേശാഭിമാനി ബുക്ക് ഹൗസ്

തിരുവനന്തപുരം, കൊല്ലം, കോട്ടയം, ആലപ്പുഴ
എറണാകുളം, തൃശൂർ, കോഴിക്കോട്, കണ്ണൂർ.

CO-273-477

ഉള്ളടക്കം

മെയ്ദിനത്തിന്റെ വിപ്ലവപാരമ്പര്യം

—ബി ടി രണദിവെ

ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ മെയ്ദിനാചരണം

—സുകോമൾ സെൻ

മെയ്ദിനവും എട്ടുമണിക്കൂർ പ്രവൃത്തി
ദിവസത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സമരവും—ഇന്ത്യയിൽ

—എം കെ പാന്ഥെ

മെയ് ദിനത്തിന്റെ വിപ്ലവപാരമ്പര്യം

ബി ടി രണദിവെ

നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് മെയ്ദിനം സത്വരവും ഭാഗിക വുമായ ഒട്ടേറെ ആവശ്യങ്ങളും ഉന്നയിക്കുന്നതുമായി വള രെയേറെ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും ഈ ഭാഗി കാവശ്യങ്ങളും എല്ലായ്പോഴും മെയ്ദിനത്തിന്റെ വി പ്ലവപാരമ്പര്യവുമായി സംയോജിപ്പിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. അതോടൊപ്പംതന്നെ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സാർവ ദേശീയ ഐക്യദാർഢ്യവും, മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥ അ വസാനിപ്പിച്ച് തൊഴിലാളിവർഗം രാഷ്ട്രീയാധികാരം പിടിച്ചെടുക്കുന്നതിലുള്ള അടിയുറച്ച വിശ്വാസവും നിശ്ചയദാർഢ്യവും പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഭാഗികമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമര വും തൊഴിലാളിവർഗ സാർവദേശീയത്വവും മുതലാളി വർഗത്തെ രാഷ്ട്രീയാധികാരഭ്രഷ്ടമാക്കലുമായുള്ള ഈ സംയോജനം തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ അടിയന്തരാ വശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രായോഗികസമരത്തെ സാ മൂഹ്യമായ മോചനമെന്ന അതിന്റെ അന്തിമലക്ഷ്യവു മായി, സോഷ്യലിസമെന്ന ലക്ഷ്യവുമായി കൂട്ടിയി ണക്കുന്നു.

അടിയന്തരാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കാനുള്ള തൊഴിലാളിവർഗപ്രസ്ഥാനത്തിനകത്തെ പ്രവണത മെയ്ദിനത്തെ ഭാഗികാവശ്യങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കാനും ഊന്നിപ്പറയാനുമുള്ള ഒരു ദിനമായി നോക്കിക്കാണുന്നതിലെത്തിക്കുന്നു. അതാവട്ടെ തൊഴിലാളിവർഗപ്രസ്ഥാനത്തെ അതിന്റെ വിപ്ലവലക്ഷ്യങ്ങളിൽ നിന്ന്, മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥ അവസാനിപ്പിച്ച് സോഷ്യലിസവും തൊഴിലാളിവർഗാധികാരവും സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽനിന്ന് വ്യതിചലിപ്പിക്കുന്നു.

ഒന്നാമത്തെ മെയ്ദിനാചരണത്തിനുശേഷം കഴിഞ്ഞ നൂറുവർഷത്തിനിടയിൽ ലോകത്ത് സംഭവിച്ചതും നാമിന്ന് കൺമുന്നിൽ കാണുന്നതുമായ സാമൂഹ്യപരിവർത്തനം മെയ്ദിനത്തിന്റെ വിപ്ലവപാരമ്പര്യങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള നേട്ടമാണ്. ലോകത്തിൽ മൂന്നിലൊന്നുഭാഗം ഇന്ന് സോഷ്യലിസത്തിലേക്കെത്തിയിരിക്കയാണ്.

നൂറുകൊല്ലത്തിനിടക്ക് ലോകത്തിന്റെ മൂന്നിലൊരുഭാഗം സോഷ്യലിസം കൈവരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു; പഴയ സാമ്രാജ്യത്വവ്യവസ്ഥ ഇന്നില്ലാതായിരിക്കുന്നു. അടിമത്തത്തിലാണ്ടുകിടന്ന ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള രാജ്യങ്ങൾ വിമോചിതമായി. ബൊൾഷേവിക് പാർടിയുടെയും ലെനിന്റെയും നേതൃത്വത്തിൽ റഷ്യയിൽ നടന്ന മഹത്തായ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവത്തിന് ലോകം സാക്ഷ്യംവഹിച്ചു. ചെമ്പടയും സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ തൊഴിലാളിവർഗപ്പും ജനങ്ങളും ചേർന്ന് ഫാസിസ്റ്റ് ശക്തികളെ നിശേഷം തകർത്തതിനും ലോകം സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. മഹത്തായ ചൈനീസ്

വിപ്ലവവിജയത്തിനും യൂറോപ്പിൽ ഒട്ടേറെ രാജ്യങ്ങളിലും ക്യൂബയിലും കൊറിയയിലും സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവത്തിന്റെ മഹത്തായവിപ്ലവങ്ങൾക്കും ലോകം സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു വിയത്നാമിൽ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെയും ജനങ്ങളുടെയും അതുല്യവും അചിന്ത്യവുമായ വിജയവും നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു.

വിപ്ലവകരവും പരിഷ്കരണവാദപരവുമായ രണ്ട് ലൈനുകൾ

മാർക്സിസം-ലെനിനിസത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച, ലോകതൊഴിലാളിവർഗപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിപ്ലവലൈനിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലമാണ് ഈ വിജയങ്ങൾ. ഒന്നാമത്തെ മെയ്ദിനാചരണം അതുയർത്തിയ സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങളും മുന്നോട്ടുവെച്ച രാഷ്ട്രീയാവശ്യങ്ങളും മാർക്സ് മാർഗനിർദേശം നൽകി നയിച്ച ഒന്നാം ഇൻറർനാഷണൽ തൊഴിലാളിവർഗത്തിനുനൽകിയ ശിക്ഷണത്തിനനുഗുണമായവയാണ്. ഒന്നാമത്തെ മെയ്ദിനാചരണത്തോടനുബന്ധിച്ച് പ്രഖ്യാപിതമായ പ്രാരംഭാശയങ്ങളോട് വിശ്വസ്തതപുലർത്തിയ പാർടികൾ മാത്രമാണ് വിജയകരമായ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവത്തിന്റെ നേതൃപദവിയിലേക്കുയുർന്നതെന്നത് യാദൃച്ഛികമല്ല. മാർക്സിസ്റ്റ്-ലെനിനിസ്റ്റ് പാർടികളാണവ.

ആദ്യകാല മെയ്ദിനാചരണത്തിന് മാർഗനിർദേശകമായ വിപ്ലവധാരണകളിൽ നിന്നകന്നു നിന്ന പാർടികൾ ഏതെങ്കിലും മുതലാളിത്തരാജ്യത്ത് സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവം സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിലോ സമാധാന

പരമായി സോഷ്യലിസ്റ്റ് പരിവർത്തനം കൈവരിക്കുന്നതിലോ ഒരിക്കലും വിജയം വരിച്ചില്ലെന്നതും യാദൃച്ഛികമല്ല. മിക്കവാറും മുതലാളിത്തപക്ഷത്തിൽ ഒരു പ്രതിപക്ഷ പാർടി മാത്രമായി പ്രവർത്തിച്ചുപോന്നു. ഗവൺമെൻറ് രൂപീകരിക്കുന്നതിലേക്കു തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടപ്പോഴും ചൂഷണവ്യവസ്ഥ കടുകിടമാറുന്നതിനവർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ പാർടികളുടെ, യൂറോപ്പിലെ പരിഷ്കരണവാദപരമായ സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറിക് പാർടികളുടെയും ലേബർ പാർടിയുടെയും ചരിത്രം കാട്ടിത്തരുന്നത് അവ വിപ്ലവത്തിനുനേർക് മാത്രമല്ല തൊഴിലാളിവർഗത്തിൻെറ സാർവദേശീയൈക്യത്തിനുനേർക്കും പുറംതിരിഞ്ഞു നിലകൊണ്ടുവെന്നാണ്. നിർണായകമായ എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളിലും ഈ പരിഷ്കരണവാദ പ്രവണത സാർവദേശീയൈക്യദാർഢ്യത്തെ വഞ്ചിക്കുകയും തൊഴിലാളിവർഗസാർവദേശീയതയുടെ കൊടിക്കൂറ കൈവെടിയുകയും ചെയ്തു.

ഒന്നാം സാമ്രാജ്യത്വയുദ്ധത്തിലും ഫാസിസ്റ്റ് വിരുദ്ധയുദ്ധത്തിലും ബ്രിട്ടനിലെ ലേബർ പാർടിയും യൂറോപ്പിലെ സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറിക് പാർടിയും തൊഴിലാളിവർഗൈക്യത്തിൻെറ കൊടിക്കൂറ ഉപേക്ഷിച്ചു. അവ അതത് രാജ്യത്തെ ഗവൺമെൻറുകളോടൊപ്പം നിലകൊണ്ടു. ഫാസിസ്റ്റ്വിരുദ്ധ യുദ്ധത്തിൽ ഹിറ്റ്ലർകെതിരായ പോരാട്ടത്തിൽ അവ ചേർന്നത് അതത് രാജ്യത്തെ ഗവൺമെൻറുകളും അതിൽ പങ്കുചേരാൻ അഭിലഷിച്ചപ്പോഴും മാത്രമാണ്.

സമരോത്സുക മാർഗം നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെ പിന്തുടരാനും രാജ്യം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന അപകടകരമായ സ്ഥിതിവിശേഷത്തിൽ നിന്നതിനെ രക്ഷി

ക്കാനും മെയ്ദിന ശതാബ്ദി പുതിയ ആഹ്വാനവുമായി സമാഗതമായിരിക്കയാണ്.

1986നു മുമ്പത്തെ സംഭവവികാസങ്ങൾ

നൂറുവർഷംമുമ്പ് മൃഗീയമുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ അവകാശങ്ങളൊന്നും അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ജോലിസമയം പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നതിന്, എട്ടുമണിക്കൂർ ജോലിക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമരം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ആസ്ഥാനമായ യൂറോപ്പിലും യു എസ് എ യിലും വളർന്നുവരാൻ തുടങ്ങി.

1866 ആഗസ്തിൽ യു എസ് എ യിലെ തൊഴിലെടുക്കുന്നവരുടെ ഒരു കൺവൻഷൻ ബാൾടിമോറിൽ ചേർന്ന് എട്ടുമണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിദിവസം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഒരു പ്രമേയം പാസാക്കി. മാർക്സ് സ്ഥാപിച്ച ഒന്നാം ഇൻറർനാഷണലിന്റെ ജനീവ കോൺഗ്രസ് രണ്ടാഴ്ചക്കകം ഇതേ ആവശ്യം ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ട് പ്രസ്താവിച്ചു: ''പ്രവൃത്തിസമയം നിയമപരമായി പരിമിതപ്പെടുത്തുകയെന്നത് ഒരു പ്രാഥമികോപാധിയാണ്. അതില്ലാതെ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സ്ഥിതി കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെടുത്താനും അവരുടെ മോചനത്തിനുമുള്ള അനന്തരനടപടികളെല്ലാം നിഷ്ഫലമായിരിക്കും. പ്രവൃത്തിദിവസത്തിന്റെ നിയമപരമായ പരിധി 8 മണിക്കൂറായിരിക്കണമെന്ന് കോൺഗ്രസ് നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.''

തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ രണ്ടുവിഭാഗങ്ങളും ഒരേ സമയത്ത് ഒരേ ആവശ്യം ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ട് പൊതു

സമരത്തിനും ഐക്യദാർഢ്യത്തിനുമുള്ള കളമൊരുക്കുകയായിരുന്നു. ജനീവാകോൺഗ്രസ് പ്രമേയംഇത് വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ പ്രസ്താവിച്ചു: ''ഈ പരിധിനിർണയം വടക്കെ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലെ തൊഴിലാളികളുടെ പൊതുആവശ്യത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ കോൺഗ്രസ് ഈ ആവശ്യത്തെ ലോകമാകമാനമുള്ള തൊഴിലാളികളുടെ പൊതുവേദിയായി മാറുന്നു.'' സാർവദേശീയ സമരത്തിന്റെയും ഐക്യദാർഢ്യത്തിന്റെയും വേദിക്ക് അങ്ങനെ തുടക്കമിട്ടു.

എന്നാൽ ഇതൊരു തുടക്കം മാത്രമായിരുന്നു 1866-86 കാലഘട്ടം സമരവീര്യപാരമ്പര്യത്തോടുകൂടിയ മെയ്ദിനത്തിന്റെ മുന്നോടിയായി വർത്തിച്ചു. തൊഴിലാളിവർഗപ്രസ്ഥാനം ഒട്ടേറെ അഗ്നിപരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോയി. കൂട്ടക്കൊലകളെയും വധശിക്ഷകളെയും അതിനഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നിട്ടും അതിന്റെ മുന്നേറ്റം തുടർന്നു. മാർക്സിലും എംഗൽസിലും അവർ സ്ഥാപിച്ച തൊഴിലെടുക്കുന്നവരുടെ സാർവദേശീയ സംഘടന—ഇന്റർനാഷണൽ അസോസിയേഷൻ ഓഫ് വർകിങ് മെൻ (ഒന്നാം ഇന്റർനാഷണൽ)—യിലും അത് അതിന്റെ വിശ്വസ്ത മാർഗദർശകരെ കണ്ടെത്തി. പാരീസ് തൊഴിലാളികളുടെ മുന്നേറ്റത്തിലും 1871-ൽ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെഒന്നാമത്തെ സ്റ്റേറ്റായ പാരീസ് കമ്യൂണിന്റെ ആവിർഭാവത്തിലും ഇന്റർനാഷണലിന്റെ പ്രവർത്തനം അതിന്റെ പാരമ്യത്തിലെത്തി. കമ്യൂൺ സേനാനികളുടെ മൃഗീയമായ കൂട്ടക്കൊലയെ തുടർന്ന് യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിൽ അതിന്റെ പ്രതികരണം ആഞ്ഞടിച്ചു. ഇന്റർനാഷണലിന്റെ ആസ്ഥാനം ലണ്ടനിൽനിന്ന് ന്യൂയോർകിലേ

ക്ക് മാറേണ്ടിവന്നു. 1876–ൽ ഇന്റർനാഷണലിന്റെ അസ്തിത്വംതന്നെ ഇല്ലാതായി. തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സാർവദേശീയൈക്യദാർഢ്യം അരക്കിട്ടുറപ്പിച്ച ഒന്നാമത്തെ സംഘടനക്ക് അങ്ങനെ അന്ത്യം കുറിക്കപ്പെട്ടു.

എന്നാൽ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ പോരാട്ടങ്ങൾ തുടർന്നു. അതിനെ പൂർണമായും അമർച ചെയ്യാനായില്ല. 1884 ഒക്ടോബറിൽ ഐക്യനാടുകളിലെയും കനഡയിലെയും സംഘടിത ട്രേഡ്സ് ആൻറ് ലേബർ യൂണിയനുകളുടെ ഫെഡറേഷന്റെ നാലാം കോൺഗ്രസ് 1886 മെയ് 1 മുതൽ നിയമപരമായി ഒരു ദിവസത്തെ പ്രവൃത്തിസമയം 8 മണിക്കൂറായിരിക്കണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു.

മെയ് 1-ന് ഒരു പണിമുടക്കും പ്രമേയം വിഭാവനം ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയാണ് ഉശിരൻ പണിമുടക്ക പാരമ്പര്യത്തോടുകൂടിയ മെയ്ദിനത്തിന്റെ തുടക്കം കുറിച്ചത്. 1886 മെയ് ആവുമ്പോഴെക്കും ആയിരക്കണക്കിന് തൊഴിലാളികളും ഒട്ടേറെ സംഘടനകളുംഎട്ടു മണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിദിവസത്തിനുവേണ്ടി പണിമുടക്കാൻ തയ്യാറായി.

ചിക്കാഗോവിലെ രക്തച്ചൊരിച്ചിൽ

ചിക്കാഗോവിൽ പണിമുടക്ക് അങ്ങേയറ്റം സമരോത്സുകമായി. ആയിരക്കണക്കിന് തൊഴിലാളികളും അവിടെ പ്രത്യക്ഷസമരത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. തൊഴിലുടമകളും അമേരിക്കയിലെ മുതലാളിത്തസർകാരും തിരിച്ചടിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. മെയ് 3-ന് തൊഴിലാളികൾക്കുനേരെയുണ്ടായ പൊലീസ് നടപടിയിൽ പ്ര

തിഷേധിക്കാൻ മെയ് 4–ന് നടന്ന പ്രകടനത്തിൽ പ്ര
കോപനദല്ലാളികളും വാടക ഗുണ്ടകളും ചേർന്ന് ഒരു
ബോമ്പെറിയൽ സംഘടിപ്പിച്ചു. തൊഴിലാളിനേതാ
ക്കളെ കുറ്റപ്പെടുത്താനും അവരെ കേസിൽ കുടുക്കാ
നും വേണ്ടിയാണിതുചെയ്തത്. മെയ് 3–നും 4–നും
നടന്ന സംഭവങ്ങൾ 'ഹെയ് മാർക്കറ്റ് സംഭവം' എന്ന
പേരിലറിയപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളിലേക്ക് ചെന്നെത്തി.
മെയ് 1–ന്റെ പണിമുടക്കിന്റെ പ്രത്യക്ഷത്തിലു
ള്ള അനന്തരഫലമായിരുന്നു അത്. പണിമുടക്കിയ
തൊഴിലാളികളുടെ ഒരു യോഗം മെയ് 3ന് ചേരുകയു
ണ്ടായി. ഇതിനുനേരെ പൊലീസ് മൃഗീയമായ ആക്ര
മണം നടത്തി. ആറു തൊഴിലാളികളെ കൊല്ലപ്പെടുത്തു
കയും നിരവധി പേരെ പരിക്കേൽപിക്കുകയും ചെ
യ്തു. ഇതിൽ പ്രതിഷേധിക്കാനാഹ്വാനംചെയ്തത
നുസരിച്ചാണ് മെയ് 4–ന് ഹെയ് മാർക്കറ്റ് സ്ക്വ
യറിൽ പ്രകടനം നടന്നത്. പ്രതിഷേധയോഗം തിക
ച്ചും സമധാനപരമായിരുന്നു. പക്ഷെ യാതൊരു പ്ര
കോപനവുംകൂടാതെ പൊലീസ് കടന്നാക്രമണംനടത്തു
കയാണുണ്ടായത്. ജനക്കൂട്ടത്തിലേക്ക് ഒരു ബോമ്പെ
റിയപ്പെട്ടു. ഒരു സർജൻ അതിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു. തുടർനു
ണ്ടായ സംഘട്ടനത്തിൽ കുറെ പൊലീസുകാരും നാലു
തൊഴിലാളികളും കൊല്ലപ്പെട്ടു. ഈ തൊഴിലാളികളുടെ
രക്തം ചിന്തിയതുകൊണ്ടുമാത്രം അധികാരികൾ തൃ
പ്തരായില്ല. തൊഴിലാളികളുടെ വീരസോനനികളായ
ആൽബർട് ആർ പാർസൺസ്,ഓഗസ്റ്റ് സ്പയ്സ്,
അഡോൾഫ് ഫിഷർ, ജോർജ്എംഗൽ എന്നിവരെ കേ
സിൽ കുടുക്കി തൂക്കുമരത്തിലേറ്റുകയും ചിക്കാഗോ
വിലെ മറ്റുശിരൻ തൊഴിലാളികളെ ദീർഘകാലം കൽ

തുറങ്കിലടക്കുകയും ചെയ്തു.

എട്ടുമണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിസമയം ആവശ്യപ്പെടുകയും തൊഴിലാളികളുടെ നേർക്കുള്ള ചൂഷണം നിയന്ത്രിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തതിനു മുതലാളിത്ത നീതി നാലു തൊഴിലാളിനേതാക്കളുടെ ജീവനാവശ്യപ്പെടുകയാണു ചെയ്തത്. അങ്ങനെ മെയ്ദിനം മറെറാരുശിരൻ പാരമ്പര്യത്തിനു—വിപ്ലവപരമായ ആത്മത്യാഗത്തിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിനു—കൂടി തുടക്കം കുറിച്ചു.

ആരോപണ വിധേയരായവർ വിചാരണവേളയിൽ സ്വന്തം നില ന്യായീകരിച്ചുകൊണ്ടു നടത്തിയ വാദത്തിൽ തികഞ്ഞ ധീരതയും അന്തസും പ്രദർശിപ്പിച്ചു. സ്വന്തം നില ന്യായീകരിച്ചതോടൊപ്പം അവർ അധികൃതരുടെ മേൽ കുറെറമാരോപിച്ചു. അരസ്റെറിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടവർ കോടതി മുമ്പാകെ ഹാജരായി തങ്ങളുടെ സഹപ്രവർത്തകരോടൊപ്പം ചേർന്നു. 1887 നവംബർ11നു് ആൽബർട് പാർസൻസ്, ഓഗസ്റെറ് സ്പയ്സ്, ജോർജ് എംഗൽ, അഡോൾഫ് ഫിഷർ എന്നിവരെ തൂക്കിക്കൊന്നു. സ്പയ്സിന്റെ അവസാന വാക്കുകളും ഇതായിരുന്നു: ''ഞങ്ങളുടെ നിശബ്ദത ഞങ്ങളുടെ വാക്കുകളേക്കാളും വാചാലമായിത്തീരുന്ന ഒരു കാലം വരും.''

ജീവപര്യന്തം തടവിനു ശിക്ഷിച്ച മൂന്നു നേതാക്കളും 1893—ൽ മോചിതരായി. വധശിക്ഷക്കുവിധിക്കപ്പെട്ടവരെന്നപോലെ ഇവരുടെയും കുറെറം തെളിയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നു് ഇല്ലനോയിലെ പുതിയ ഗവർണർക്കു് സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു. അവരെല്ലാം ജൂറിയുടെ പക്ഷപാതത്തിനിരയായതായിരുന്നു. പ്രധാന സാക്ഷിയെ കൈക്കൂലികൊടുത്തു വശത്താക്കി. അങ്ങനെ അമേരിക്കൻ ബൂർഷ്വാനീതിയുടെ തനിനിറം ലോക

ത്തിനുമുമ്പാകെ തുറന്നു കാണിക്കപ്പെട്ടു.

അമേരിക്കൻ തൊഴിലാളികളുടെ ത്യാഗം വൃഥാവിലായില്ല. യൂറോപ്പിലെ വളർന്നു വരുന്ന തൊഴിലാളിവർഗ പ്രസ്ഥാനം അവരോടൊപ്പം കൈകോർത്തുപിടിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഇൻറർനാഷനലിൻെറ ഒന്നാം കോൺഗ്രസ്–പാരീസ് കോൺഗ്രസ്–1889–ൽ ചേർന്നപ്പോൾ മെയ്ദിനാചരണം സാർവദേശീയമായി ആചരിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഇൻറർനാഷണൽ

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഇൻറർനാഷണലിൻെറ ഒന്നാം കോൺഗ്രസ് ഒരു സാധാരണ സംഭവമായിരുന്നില്ല. ഒന്നാം ഇൻറർനാഷണൽ പിരിച്ചുവിട്ടതിനുശേഷം തൊഴിലാളിവർഗപ്രസ്ഥാനത്തിന് ഒരു സാർവദേശീയ കേന്ദ്രം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ മാർക്സിൻെറയും എംഗൽസിൻെറയും ആശയങ്ങളും തൊഴിലാളിവർഗപ്രസ്ഥാനത്തിന് തുടർന്നും മാർഗദർശനം നൽകിപ്പോന്നു. രാഷ്ട്രീയബോധത്തിലും സംഘടനാരംഗത്തും ഒരു പുതിയ മുന്നേറ്റം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു.

പ്രസ്ഥാനത്തിനു മാർഗനിർദേശം നൽകാൻ എംഗൽസ് അപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ശരിയായ മാർക്സിസ്റ്റ് പരിപാടിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തൊഴിലാളിവർഗത്തിൻെറ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർടികളെ രൂപംകൊള്ളുന്ന കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. പിൽകാലത്ത് രണ്ടാം ഇൻറർനാഷണൽ എന്നറിയപ്പെടുന്ന പുതിയ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഇൻറർനാഷണൽ രൂപീകരിക്കുന്നതിന് ഈ പാർടികളുടെ ഒന്നാമത്തെ

കോൺഗ്രസ് പാരീസിൽ ചേർന്നു. ഇതിന്റെ ഒന്നാമത്തെ യോഗത്തിൽ ഫ്രഡറിക്ക് എംഗൽസ് പങ്കെടുത്തു. തൊഴിലാളികളുടെ പുതിയ സാർവദേശീയ യൂണിയനു ശരിയായ രാഷ്ട്രീയ-സംഘടനാരൂപം നൽകുന്നതിനു ഈ പാർടികൾക്ക് അദ്ദേഹം ആദ്യന്തം മാർഗനിർദേശം നൽകുകയും ചെയ്തു.

ഒന്നാം കോൺഗ്രസിൽ പങ്കെടുത്ത നേതാക്കളെയും പാർടികളെയും മാർക്സിസ്റ്റ് ബോധനം വലിയൊരളവിൽ സ്വാധീനിച്ചു. മെയ്ദിനം സാർവദേശീയവൽകരിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചപ്പോൾ സമകാലിക സ്ഥിതിഗതികളെ സംബന്ധിച്ച മാർക്സിസ്റ്റ് ധാരണയാണവർ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയത് ആകയാൽ അടിയന്തര സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അവർ തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. ഈ വിഭാഗീയ സമരത്തെ യുദ്ധത്തിനെതിരായ സമരവുമായും മുതലാളിത്തം അവസാനിപ്പിക്കാനുള്ള സമരവുമായും അവർ കൂട്ടിയിണക്കി.

ഭാഗികാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പരിപാടി

നേരത്തെ ഒന്നാം ഇൻറർനാഷണൽ ചെയ്തതുപോലെ പാരീസ് കോൺഗ്രസും അടിയന്തരാവശ്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ള ഒരു സമഗ്രമായ പരിപാടിക്കു രൂപം നൽകി. അതാവട്ടെ അന്നു നിലവിലുള്ള സ്ഥിതിഗതികളിൽ നിശ്ചയമായും വർഗസമരം മൂർഛിപ്പിക്കുന്നതും തൊഴിലാളികളുടെ വിപ്ലവബോധം വളർത്തുന്നതുമായിരുന്നു. പരിപാടിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത് ഇവയാണ്. 1. നിയമനിർമാണം വഴി 8 മണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിദിവസം സുസ്ഥാപിതമാക്കുക. 2. കു

ട്ടികളെക്കൊണ്ട് തൊഴിലെടുപ്പിക്കുന്നതു നിരോധിക്കുക. 3. യുവാക്കളുടെയും സ്ത്രീകളുടെയും ജോലി പരിമിതപ്പെടുത്തുക. 4. രാത്രിയിലെ ജോലിയെയും ആരോഗ്യത്തിന് ഹാനികരമായ തൊഴിലിനെയും സംബന്ധിച്ച പ്രത്യേക ക്രമീകരണങ്ങൾ കൊണ്ടുവരിക. 5. ആഴ്ചയിലൊരുദിവസം നിർബന്ധമായും വിശ്രമദിനമാക്കുക. 6. കൂലി ഉൽപന്നങ്ങളായോ ഫാക്ടറി വക ഷോപ്പുകളിലൂടെയോ നൽകുന്നതു നിരോധിക്കുക.7. ഫാക്ടറി ഇൻസ്പെക്ടർമാരെ ഗവൺമെൻറ് ഏർപെടുത്തുക.ദേശീയത പരിഗണിക്കാതെ എല്ലാ സ്ത്രീ പുരുഷൻമാർക്കും തുല്യജോലിക്ക് തുല്യവേതനം നൽകുക. 'യൂണിയനുകൾക്കും സംയുക്തസമിതികൾക്കും യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമില്ലാതെ പൂർണസ്വാതന്ത്ര്യം' നൽകുക എന്നീ ആവശ്യങ്ങളും ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു.

അന്ന് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രാകൃത നിലയും മുതലാളിവർഗം നടത്തിപ്പോന്ന അനിയന്ത്രിതമായ ചൂഷണത്തിൻെറ സ്വഭാവവും മേൽപറഞ്ഞ ആവശ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമായികാണാവുന്നതാണ്. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ മേൽപറഞ്ഞ ആവശ്യങ്ങൾക്കും പ്രവൃത്തിസമയം നിയമനിർമാണം വഴി ക്രമീകരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയുള്ള സാർവദേശീയ പ്രസ്ഥാനം വിപ്ലവാത്മകമായ അനന്തര ഫലങ്ങളിലേക്ക് നയിക്കുമെന്ന് വ്യക്തമായി.

ഒന്നാം ഇൻറർനാഷണലിൻെറ ജനീവ-ബ്രസൽസ് കോൺഗ്രസുകൾ ഭാഗികാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഇതുപോലൊരു പരിപാടി ആവിഷ്കരിക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്നിപ്പോൾ പാരീസ് കോൺഗ്രസ് പ്രമേയം വീണ്ടും തൊഴിലാളിവർഗത്തിൻെറ അടിയന്തരാവശ്യങ്ങൾ ചിട്ട

യോടെ ആവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ട് സാർവദേശീയ തൊഴിലാളിവർഗ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു പരിപാടി മുമ്പോട്ടുവെച്ചു. ''നിലവിലുള്ള സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയുടെ വിനാശകരമായ സ്വാധീനത്തെ എതിർത്തുതോൽപിക്കുന്നതിന്'' ഈ ആവശ്യങ്ങൾ നേടുകയെന്നത് ''മുതലാളിത്ത ഉൽപാദനരീതി നിലവിലുള്ള എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും അനുപേക്ഷണീയമാണെന്ന്'' അതിൽ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു.

രാഷ്ട്രീയസമരവും യുദ്ധവും

എന്നാൽ ഭാഗികാവശ്യങ്ങളുടെതായ ഒരു പരിപാടി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം കോൺഗ്രസ് തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. സാർവദേശീയ തൊഴിലാളി സംരക്ഷണം സംബന്ധിച്ച പ്രമേയത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു: ''തൊഴിലാളികൾ ഒരു വർഗമെന്ന നിലക്ക് സാർവദേശീയ തലത്തിൽ സംഘടിച്ചാൽ മാത്രമേ തൊഴിലാളികളെയും മാനവരാശിയെയാകെയും മോചിപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളു. മൂലധനം പിടിച്ചെടുക്കുകയും ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ പൊതുസ്വത്താക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നതിന് അത് രാഷ്ട്രീയാധികാരം നേടിയെടുക്കണം.'' ഇത് തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ അടിയന്തരാശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമരത്തെ സോഷ്യലിസമെന്ന അന്തിമ ലക്ഷ്യവുമായികൂട്ടിയിണക്കുന്നു.

പാരീസ് കോൺഗ്രസ് സമ്മേളിച്ചപ്പോൾ യൂറോപ്പിൽ സൈനികവൽകരണത്തിന്റെയും യുദ്ധത്തിന്റെയും വിപത്തു വളർന്നുവരികയായിരുന്നു. യുദ്ധത്തിനെതിരെ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ ഒരു നയപരിപാടി ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിന് സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർ

ടികളുടെ പ്രമുഖനേതാക്കളെ സർവോപരി ഫ്രഡറിക്ക് എംഗൽസ് കൊണ്ടുപിടിച്ചു. ശ്രമംനടത്തിവരികയായിരുന്നു. നിലവിലുള്ള സ്ഥിരംപട്ടാളത്തെ പിരിച്ചുവിട്ട് ജനങ്ങളെയാകെ ആയുധമണിയിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രമേയം പാരീസ് കോൺഗ്രസ് അംഗീകരിച്ചു. ഈ പ്രമേയം യുദ്ധവും മുതലാളിത്തവുംതമ്മിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള ബന്ധത്തെ തുറന്നുകാട്ടുകയും, യുദ്ധമില്ലാതാക്കുന്നതിനുള്ള ഏറ്റവും മികച്ച ഉറപ്പ് സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ലോകവ്യാപകമായ വിജയമാണെന്ന് ഊന്നിപ്പറയുകയും ചെയ്തു.

മെയ്ദിനത്തിന്റെ സാർവദേശീയവൽകരണം

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് മെയ്ദിനചാരണം സാർവദേശീയവൽകരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പ്രമേയം പാരീസ് കോൺഗ്രസ് പാസാക്കിയത്. പ്രമേയത്തിൽ പറയുന്നു: 'പ്രവൃത്തിസമയം നിയമം മൂലം എട്ടുമണിക്കൂറായി കുറക്കണമെന്നും പാരീസ്കോൺഗ്രസ് ഉന്നയിച്ച മറ്റാവശ്യങ്ങളെ നടപ്പാക്കണമെന്നും എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലെയും എല്ലാനഗരങ്ങളിലെയും അധ്വാനിക്കുന്ന ജനസാമാന്യം ഒരു നിശ്ചിത ദിവസം താന്താങ്ങളുടെ ഭരണാധികാരികളോടാവശ്യപ്പെടുന്നതിന് ഒരു വമ്പിച്ച സാർവദേശീയ പ്രകടനം സംഘടിപ്പിക്കാൻ കോൺഗ്രസ് തീരുമാനിക്കുന്നു. ഇതുപോലൊരു പ്രകടനം 1890 മെയ് 1-ന് നടത്താൻ 1888-ഡിസംബറിൽ സെയ്ൻറ് ലൂയിസിൽ ചേർന്ന അമേരിക്കൻ ലേബർ ഫെഡറേഷന്റെ കൺവൻഷനിൽവെച്ചു തീരുമാനിച്ചിരിക്കയാൽ സാർവദേശീയപ്രകടനത്തിന് ഈ ദിനം സ്വീകരിക്കുന്നു: ഓരോ രാജ്യത്തിലും നിലവിലുള്ള സ്ഥിതി

ഗതികളനുസരിച്ച് വിവിധ രാജ്യങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളും ഈ പ്രകടനം സംഘടിപ്പിക്കണം.''

അടുത്ത കോൺഗ്രസ് 1891–ൽ ബ്രസൽസിൽ ചേർന്നപ്പോൾ എട്ടുമണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിദിവസവും രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിൽ സമാധാനം ഉറപ്പുവരുത്താനും ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് മെയ് 1 ആചരിക്കാൻ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഇന്റർനാഷണൽ തൊഴിലാളികളെ ആഹ്വാനം ചെയ്തു. ഇത് സമാധാനം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിന് സുപ്രധാനമായ ഒരു മുതൽക്കൂട്ടായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സമാധാനം കാത്തുസൂക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ തൊഴിലാളിവർഗ ഐക്യദാർഢ്യത്തിന് യാതൊരർഥവുമില്ലാതാവും. കാൾ മാർക്സിന്റെ മാർഗനിർദേശത്തിൻ കീഴിൽ ഒന്നാം ഇന്റർനാഷണൽ അതിന്റെ മാനിഫെസ്റ്റോയിൽ ഫ്രാങ്കോ–ജർമൻ യുദ്ധ (1870)ത്തെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് സമാധാനം കാത്തുസൂക്ഷിക്കാനും തങ്ങളുടെ ഐക്യദാർഢ്യം നിലനിർത്താനും തൊഴിലാളികളെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ഈ ആഹ്വാനത്തിൽ പ്രചോദിതരായ പാരീസ് തൊഴിലാളികളും, ഇരുരാജ്യങ്ങളിലെയും ഭരണാധികാരികളും തമ്മിൽ യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ ജർമൻ തൊഴിലാളികളും സൗഭ്രാത്രാഭിവാദനങ്ങൾ അയച്ചു. മെയ് ദിനത്തിൽ യുദ്ധത്തെ എതിർക്കാനും രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിൽ സമാധാനത്തിനാവശ്യപ്പെടാനുമുള്ള രണ്ടാം ഇന്റർനാഷണലിന്റെ ആഹ്വാനം ഒന്നാം ഇന്റർനാഷണൽ തുടങ്ങിവെച്ച സാർവദേശീയ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചുള്ളതാണ്.

സാധ്യമുള്ളേടത്തൊക്കെ പണിമുടക്കുകളും സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവേണം മെയ്ദിനം ആചരിക്കാനെന്നും പ്രത്യേകം ആവശ്യപ്പെട്ടു.

ഒന്നാമത്തെ മെയ്ദിനം ആചരിച്ചതെങ്ങനെ?

തൊഴിലാളിവർഗത്തിനിടയിൽ വർധിച്ചുവരുന്ന പ്രവർതനത്തിൻെറയും അതിൻെറ സാർവദേശീയ ബോധത്തിലുള്ള വളർച്ചയുടെയും ഫലമായാണ് പാരിസ് കോൺഗ്രസ് വിളിച്ചുകൂട്ടപ്പെട്ടത്. അതിൻെറ മുന്നോടിയായി യൂറോപ്പിൽ എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും ഒട്ടേറെ പണിമുടക്കുസമരങ്ങൾ നടന്നു. തെരഞ്ഞെടുപ്പിലും പാർലമെൻറിലും രംഗത്തും തൊഴിലാളിവർഗത്തിന് രാഷ്ട്രീയ മുന്നേറ്റവും ഉണ്ടായി. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ മെയ്ദിനാചരണത്തിനുള്ള പാരീസ് കോൺഗ്രസിൻെറ ആഹ്വാനം തൊഴിലാളികളെ ആവേശഭരിതരാക്കുകയും യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും അത് വൻ പ്രതികരണമുളവാക്കുകയും ചെയ്തതിൽ അദ്ഭുതത്തിനവകാശമില്ല. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെ വ്യവസായനഗരങ്ങളുടെ തെരുവീഥികൾ 1890 മെയ് 1 ന് നൂറുകണക്കിലും ആയിരക്കണക്കിലും തൊഴിലാളികളെക്കൊണ്ടുനിറഞ്ഞു. ജർമനി, ഫ്രാൻസ്, ഡൻമാർക് എന്നീരാജ്യങ്ങളിലെ ചില നഗരങ്ങളിൽ ഒട്ടേറെ ഫാക്ടറികളിൽ അന്ന് പണിമുടക്കുകളും നടന്നു. ഒട്ടേറെ നഗരങ്ങൾ വൻ പ്രകടനങ്ങൾക് സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു വിയന്നയിൽ ഒരുലക്ഷം പേരുടെയും ബുഡാപെസ്റ്റിൽ 60000 പേരുടെയും മാഴ്സെയിൽസിലും ലിയോൺസിലും 40–50 ആയിരം പേരുടെയും പ്രകടനംനടന്നു. പ്രാഗിൽ 35000 പേരും റോബക്സ്, ലില്ലെ, സ്റ്റോക്ഹോം, ചിക്കാഗോ തുടങ്ങി പല നഗരങ്ങളിലും 20 000 മുതൽ30 000 വരെ പേരും, വാഴ്സയിൽ 20 000 പേരും ലിയോവിൽ 3000 പേരും പ്രകടനത്തിൽ പങ്കെത്തടുു. (സാർവദേശീയ തൊഴിലാളിവർഗ പ്രസ്ഥാന

ചരിത്രം–വാള്യം–2)

സ്പെയിനിലും ബ്രിട്ടനിലും സാർവദേശീയ ഐക്യദാർഢ്യദിനം ആചരിക്കപ്പെട്ടത് മെയ് മാസത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഞായറാഴ്ചയായ 4–ാം തിയതിയാണ്. ബാർസലോണയിൽ ഒരുലക്ഷത്തോളം തൊഴിലാളികൾ പ്രകടനം നടത്തി.

മെയ്ദിനത്തെപ്പറ്റി എംഗൽസ്

മെയ് 1–ന്റെ പ്രകടനത്തിന് ലണ്ടൻ തൊഴിലാളികളെ സജ്ജമാക്കുന്നതിന് എംഗൽസ് പങ്കുവഹിച്ചു. പരിഷ്കരണവാദികളായ ട്രേഡ്യൂണിയൻ നേതാക്കൾക്ക് തൊഴിലാളികളുടെമേൽ സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും സ്ഥിതി അങ്ങേയറ്റം അനുകൂലമായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ 1880ന്റെ തുടക്കത്തിൽത്തന്നെ ഇംഗ്ലീഷ്തൊഴിലാളി പ്രസ്ഥാനത്തിൽ, ലണ്ടനിൽ വിശേഷിച്ചും ഒരു പുതിയ മുന്നേറ്റം ദൃശ്യമായി. എലനോർ മാർക്സ് അവലിങ്ങ്, ഡോ: എഡ്വേർഡ് അവലിങ്ങ്, ലീഡർടോംമെൻ, ജോൺബേൺസ് എന്നിവരുടെ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടുകൂടിയ പ്രവർത്തനംകൊണ്ട് കൈവരിക്കാൻകഴിഞ്ഞ വിജയത്തിന്റെ ഫലമായിരുന്നു ഇത്. ഗ്യാസ്–കൽക്കരിഖനി തൊഴിലാളികളെപ്പോലെ താരതമ്യേന പിന്നോക്കാവസ്ഥയിലുള്ളവരെപ്പോലും പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാനവർക്ക് കഴിഞ്ഞു. പഴയ ട്രേഡ്യൂണിയനുകളിൽ പ്രവേശനം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട ഇവർ അവിദഗ്ധ തൊഴിലാളികളുടെതായ സ്വന്തം ട്രേഡ്യൂണിയനുകളിൽ സ്വയം സംഘടിച്ചു. ബഹുജനപ്രസ്ഥാനത്തെയും ലണ്ടൻ തുറമുഖ തൊഴിലാളികളുടെ 1889–ലെ പണിമുടക്കിനെ

യും എംഗൽസ് തന്റെ കഴിവിന്റെ പരമാവധി പിന്തുണച്ചു. ഒടുവിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ തൊഴിലാളിവർഗ പ്രസ്ഥാനത്തിനകത്തും ഒരു പുത്തൻ വിപ്ലവക്കാറ്റ് ആഞ്ഞടിക്കാൻ തുടങ്ങി. ലണ്ടനിലെ മെയ്ദിന പ്രകടനത്തിലും അത് പ്രകടമായി. ('എംഗൽസിന്റെ ജീവചരിത്രം', പി പി എച്ച് പ്രസിദ്ധീകരണം, പുറം 506)

ഞായറാഴ്ചയായ മെയ് 4–നാണ് ജർമനിയിലും മെയ്ദിനറാലി നടന്നത്. തികച്ചും അപ്രതിരോധ്യമായ ഒന്നായാണ് എംഗൽസ് ഇതിനെ കണ്ടത്. ബെബലിനുള്ള കത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുതി: ''ഞാൻ നാലാമത്തെ വേദിയിൽ (ഒരു വലിയ ട്രക്കിൽ) ആയിരുന്നു. നോക്കെത്തുന്ന ദൂരത്തോളം തിങ്ങിനിറഞ്ഞുകാണപ്പെട്ടിരുന്ന ആ ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ മൂന്നിലൊന്നോ എട്ടിലൊന്നോ വരുന്ന ഭാഗം മാത്രമേ എനിക്ക് കാണാമായിരുന്നുള്ളു. 250–300 ആയിരം ജനങ്ങളിൽ മുക്കാൽ ഭാഗവും പ്രകടനത്തിനെത്തിയ തൊഴിലാളികളായിരുന്നു. എന്റെ വേദിയിൽ അവലിങ്ങ് ദമ്പതിമാരും ലഫാർഗെയും സ്റ്റെറ പ്നയ്ക്കും സംസാരിച്ചു. ഞാനൊരു കാഴ്ചക്കാരൻ മാത്രമായിരുന്നു.'' കത്തിന്റെ അവസാനം അദ്ദേഹം എഴുതി: ''ട്രക്കിൽനിന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ എന്റെ തല രണ്ടിഞ്ചുയർന്നു.''

'കമ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫസ്റ്റൊ'യുടെ നാലാമത് ജർമൻപതിപ്പിന് 1890 മെയ് 1–ന് എഴുതിയ മുഖവുരയിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ''സർവരാജ്യത്തൊഴിലാളികളെ, ഏകോപിക്കുവിൻ! നാൽപത്തിരണ്ടുവർഷം മുമ്പ്, തൊഴിലാളികൾ സ്വന്തമായ അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ആദ്യമായി ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റ് പോരാടിയ പാരീസ് വിപ്ലവത്തിനു തൊട്ടുമുമ്പ്, ഞങ്ങൾ ഈ വാക്കുകൾ

ലോകസമകഷം പ്രഖ്യാപിച്ചപ്പോൾ അതേറുപറയാൻ കുറച്ചുപേരെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ 1864 സപ്തംബർ 17–ന് മിക്ക പടിഞ്ഞാറൻ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളും മഹനീയ സ്മരണകളുണർത്തുന്ന ആ സർവരാജ്യ തൊഴിലാളിസംഘടനയിൻകീഴിൽ ഒത്തുചേർന്നു. ആ സംഘടന ഒമ്പതുകൊല്ലമെ നില നിന്നുള്ളു. എന്നിരിക്കിലും ആ സംഘടന സൃഷ്ടിച്ച ഐക്യം എക്കാലവും ജീവിക്കും. അതിന്ന് എന്നത്തേക്കാളും സുശക്തമാണ്. തീർചയായും സംഭവഗതികളും സമ്പൂർണമായും ഇതാണ് കാണിക്കുന്നത്. ഞാൻ ഈ വാക്യം കുറിക്കുമ്പോൾ യൂറോപ്പിലാകെയും അമേരിക്കയിലുമുള്ള തൊഴിലാളികളും അതിന്റെ സമരശേഷി പുനരവലോകനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. അത് ഇന്നാദ്യമായി ഒരേ ഒരടിയന്തരലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി ഒരേ ഒരു കൊടിക്കീഴിൽ ഒരൊറ്റ സൈനികവ്യൂഹമെന്ന നിലക്ക് അണിനിരന്ന് മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. 8 മണിക്കൂർ ജോലി നിയമനിർമാണംവഴി നടപ്പാക്കണമെന്നതാണവരുടെ അടിയന്തരാവശ്യം. സാർവദേശീയ തൊഴിലാളി സംഘടനയുടെ ജനീവ കോൺഗ്രസും വീണ്ടും സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഇൻറർനാഷണലിന്റെ 1889–ലെ പാരീസ് കോൺഗ്രസും ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഈ ആവശ്യം. നാം ഇന്ന് സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്ന യാഥാർഥ്യം എല്ലാരാജ്യത്തുമുള്ള തൊഴിലാളികളും എല്ലാ അർഥത്തിലും ഇന്ന് ഏകോപിച്ചിരിക്കയാണെന്ന് മുതലാളിമാരെയും ഭൂവുടമകളെയും ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ പര്യാപ്തമാണ്.

സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ കാഴ്ചകാണുവാൻ മാർക്സ്കൂടിഎന്നോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ!''

വീണ്ടും വെടിവെപ്പും കശാപ്പും

തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ സാർവദേശീയസമരം രക്തം ചിന്താതെ കടന്നുപോയില്ല. അതിന്റെ പിന്നിലുള്ള വെല്ലുവിളി ഭരണവർഗങ്ങൾ കണ്ടു. പലേടത്തും വെടിവെച്ചും ഭീകരതസൃഷ്ടിച്ചും അതിനെ തച്ചമർത്താൻ അവർ ഒരുമ്പെട്ടു. ഒന്നാമത്തെ മെയ്ദിനത്തിൽ തന്നെ പൊലീസുമായി സംഘട്ടനം നടന്നു 1890 മെയ് 1 ന് ഇറ്റലിയിലും അടുത്തവർഷം ഫ്രാൻസ്, ഇറ്റലി, സ്പെയിൻ എന്നിവിടങ്ങളിലും തൊഴിലാളികൾക്ക് പൊലീസുമായേറ്റുമുട്ടേണ്ടിവന്നു. വടക്കൻ ഫ്രാൻസിലെ ഫോർമീസ് പട്ടണത്തിൽ സമാധാനപരമായ മെയ്ദിന പ്രകടനത്തിനുനേർക്ക് വെടിയുണ്ടകൾ ഉതിർക്കപ്പെട്ടു. സ്ത്രീപുരുഷൻമാരും കുട്ടികളുമടക്കം അമ്പതുപേർ വെടിയുണ്ടക്കിരയായി. പത്തുപേർ തൽക്ഷണം മൃതിയടഞ്ഞു. ഫോർമീസ് കൂട്ടക്കൊലക്ക് ഫ്രഞ്ച് തൊഴിലാളികൾ ചുട്ട മറുപടി നൽകി. പാർലമെന്റിലേക്കുനടന്ന ഉപതെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അവർ പാരീസ് ലഫാർഗിനെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. (ഫോർമീസ് കൂട്ടക്കൊലയെ അധിക്ഷേപിച്ചതിന് അദ്ദേഹത്തെ തടവിലിട്ടിരിക്കയായിരുന്നു) ഈ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ ലഫാർഗ് ഡപ്യൂട്ടിചേമ്പർ സ്ഥാനത്തെത്തി.

റഷ്യയിൽ ട്രേഡ്യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനം നിയമവിരുദ്ധമായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയപാർടികൾക്ക് നിയമവിധേയമായ പ്രവർത്തനം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. അവിടെ മെയ്ദിനത്തെ തുടർന്ന് കൂട്ടയറസ്റ്റും തടങ്കലും വെടിവെപ്പുമെല്ലാം ആവർത്തിച്ചുപോന്നു. എന്നിരിക്കിലും തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സ്വാധീനം വളർന്നുകൊ

ണ്ടിരുന്നു. ജനാധിപത്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ അത് കൂടുതൽകൂടുതൽ പ്രാമുഖ്യം വഹിക്കാനും തുടങ്ങി.

കൊല്ലങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് പുതിയ പുതിയ തൊഴിലാളിവിഭാഗങ്ങൾ മെയ്ദിനാചരണത്തിൽ പങ്കുചേർന്നു. അങ്ങനെ തൊഴിലാളിവർഗ സാർവദേശീയൈക്യത്തിന്റെ പരിധി വിപുലപ്പെട്ടു. ഓരോ കൊല്ലവും മെയ് 1 ന് വ്യവസായരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും കൊളണികളിലെ വ്യവസായനഗരങ്ങളിൽനിന്നും ആയിരക്കണക്കിന് തൊഴിലാളികൾ മെയ്ദിനാചരണത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ മുമ്പോട്ടുവന്നു. മെയ്ദിനം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും സോഷ്യലിസത്തിനും മനുഷ്യനെ മനുഷ്യൻ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതവസാനിപ്പിക്കാനും വേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിൽ സാർവദേശീയ പ്രതീകമായിത്തീർന്നു. സാമ്രാജ്യത്വ–മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥക്കെതിരായ ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിഷേധ പ്രകടനമായിത്തീർന്നു അത്. ചില ഫാക്ടറികളിൽ, ചിലപ്പോൾ ചില ജില്ലകളിൽ തന്നെയും തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സാർവദേശീയാവശ്യങ്ങളോട് ഐക്യദാർഢ്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന് ഉശിരൻ തൊഴിലാളിവിഭാഗങ്ങൾ പണിമുടക്കാൻ തയ്യാറായി.

മെയ്ദിനം തൊഴിലാളിവർഗ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ യാകെ പാരമ്പര്യമായിത്തീർന്നു.

മെയ്ദിനം റഷ്യയിൽ

റഷ്യയിൽ ലെനിന്റെയും സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറ്റിക് പാർടിയുടെയും മാർഗനിർദേശത്തിൻകീഴിൽ

മെയ്ദിനാചരണം തൊഴിലാളിവർഗത്തെ വിപ്ലവപ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്കാനയിക്കാനുള്ള ഒരുപാധിയായിത്തീർന്നു. മെയ്ദിനം ആവശ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കാൻ മാത്രമുള്ള ഒരു ദിനമായല്ല ലെനിനും സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറ്റിക് പാർടിയും കണ്ടത്. മുതലാളിത്തവാഴ്ച അവസാനിപ്പിക്കുകയെന്ന വിപ്ലവലക്ഷ്യമാണവരതിൽ കണ്ടത്. യുദ്ധത്തിനെതിരെ തൊഴിലാളിവർഗ സാർവദേശീയത്വത്തിന്റെ കൊടിക്കൂറ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവർ സാർവദേശീയ സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊണ്ടു. സാർവദേശീയതയുടെ പൊതുമുദ്രാവാക്യം ഉയർത്തുന്നതിന് വെറുമൊരു സാർവദേശീയൈക്യദാർഢ്യദിനമായിട്ടല്ല ലെനിൻ മെയ്ദിനത്തെ കണ്ടത്. റഷ്യൻതൊഴിലാളിവർഗം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന അടിയന്തര വിപ്ലവകടമകൾ നിർവഹിക്കുന്നതിന് തൊഴിലാളികളെ അണിനിരത്തുന്നതിനുള്ള ഒരവസരമായാണ്, ജനാധിപത്യവിപ്ലവത്തിന്റെയും സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവത്തിന്റെയും നേതൃശക്തിയെന്ന നിലയിൽ തൊഴിലാളിവർഗത്തെ അണിനിരത്താനുള്ള ഒരുപാധിയായാണ് ലെനിൻ അതിനെ കണ്ടത്. തൊഴിലാളി ഈ കടമ പൂർത്തിയാക്കണമെന്നും മെയ്ദിനത്തിന്റെ വിപ്ലവപാരമ്പര്യങ്ങളും ആശയങ്ങളും മുറുകെപ്പിടിക്കണമെന്നും ലെനിൻ അഭിലഷിച്ചു. മെയ്ദിനത്തെക്കുറിച്ച് ലെനിൻ എഴുതിയതൊക്കെയും, അതിൽവരുത്താൻ നിശ്ചയിച്ച തിരുത്തലുകളൊക്കെയും ഈ ഉദ്ദേശ്യം വെച്ചുകൊണ്ടാണ്.

റഷ്യയിൽ ഒന്നാമത്തെ മെയ്ദിനയോഗത്തിനാഹ്വാനം ചെയ്തത് സെയ്ന്റ് പീറ്റേഴ്സ്ബർഗിലെ ബ്രുസ്നേവ് സംഘടനയാണ്. 1891 മെയ് മാസത്തി

ലെ ആദ്യത്തെ ഞായറാഴ്ച.വളരെ രഹസ്യമായാണത് ചേർന്നത്. പൊലീസ്റെയ്ഡ് ഉണ്ടായാൽ എളുപ്പം പിരിഞ്ഞുപോകാൻ കഴിയുന്ന ഒരു സ്ഥലത്താണ് യോഗം സംഘടിപ്പിച്ചത്. അതിൽ സംസാരിച്ചവരിൽ ഒരാൾ പറഞ്ഞു: ''തങ്ങളുടെ നില മെച്ചപ്പെടുത്താൻ ബോധപൂർവം യത്നിക്കുന്ന തൊഴിലാളികൾ ഉൾപെട്ട ഒരു സംഘടിതശക്തിയാണ് പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി നമുക്കാവശ്യം. തങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയാവകാശങ്ങൾ അനുവദിക്കാൻ സർകാരിനെ നിർബന്ധിക്കാൻ അതിന് കഴിയും. നിലവിലുള്ള സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥ പുനരാവിഷ്കരിക്കാൻ അവസരം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരേ ഒരുപാധി അതുമാത്രമാണ്.''

മെയ്ദിനാവശ്യങ്ങളെകുറിച്ച്-ലെനിൻ

പത്തുവർഷത്തിനകം റഷ്യയിൽ മെയ്ദിനാഘോഷത്തിൽ അതിവേഗം രാഷ്ട്രീയമായ മുന്നേറ്റം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.1900-ൽ രചിക്കപ്പെട്ട ''ഖാർകോവിലെ മെയ്ദിനം''എന്ന ലഘുലേഖയുടെ ആമുഖത്തിൽ ലെനിൻ എഴുതി: ''ഖാർകോവിലെ മെയ്ദിനാചരണം ഒരു സുപ്രധാന സംഭവമാക്കിത്തീർത്തതെന്താണ് ? പണിമുടക്കിൽ വൻതോതിലുള്ള തൊഴിലാളികളുടെ പങ്കാളിത്തം, തെരുവീഥികളിൽ വമ്പിച്ച പൊതുയോഗങ്ങൾ കൂടുകയും ചെങ്കൊടികളുയർത്തുകയും ചെയ്യൽ, പ്രഖ്യാപനങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ ആവശ്യങ്ങളവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതും അവയുടെ വിപ്ലവസ്വഭാവവും—8 മണിക്കൂർ ജോലിയും രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യവും എന്ന ആവശ്യം.

റഷ്യൻ തൊഴിലാളികൾ രാഷ്ട്രീയ സമരത്തിന് പകപമായിട്ടില്ലെന്ന കെട്ടുകഥ—അവരുടെ മുഖ്യപരിഗ

ണന തികച്ചും സാമ്പത്തിക സമരങ്ങളിൽ മാത്രമാണെന്നും റഷ്യയിലെ രാഷ്ട്രീയവ്യവസ്ഥക്കാകെ എതിരായ സമരത്തിനവർ സജ്ജരായിട്ടില്ലെന്നും ഭാഗികമായ രാഷ്ട്രീയ പരിഷ്കാരത്തിനുവേണ്ടി ഭാഗികമായ രാഷ്ട്രീയപ്രക്ഷോഭത്തിലൂടെ കുറേശ്ശെ കുറേശ്ശെയായി വളരെ പതുക്കെമാത്രമെ അവരതിലേക്കെത്തുകയുള്ളുവെന്ന കെട്ടുകഥ–ഖാർകോവിലെ മെയ്ദിനാചരണം പാടെ നിരാകരിച്ചു'' ('സമാഹൃതകൃതികൾ' വാള്യം 4, പുറം 358)

തൊഴിലാളികൾ സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങളുടെ വലയം ഭേദിച്ച് മെയ്ദിനത്തിൽ മൗലികമായ രാഷ്ട്രീയാവശ്യങ്ങളോടുകൂടിയ രാഷ്ട്രീയ മുദ്രാവാക്യങ്ങളുമായി മുമ്പോട്ടുവന്നത് ലെനിൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു. അതേസമയംതന്നെ നാനാവിധത്തിലുള്ള സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങളെല്ലാം മെയ്ദിന പ്രഖ്യാപനത്തിൽ ഉൾപെടുത്തുന്നത് തെറ്റാണെന്നു ലെനിൻ ഖാർകോവിലെ സഖാക്കളോട് പറഞ്ഞു. മെയ്ദിന പ്രഖ്യാപനത്തിൽ ഉൾപെടുത്തുന്ന സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങൾ യഥാർഥവിപ്ലവസ്വഭാവത്തിലുള്ളവയാവണം. അവ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ വിപ്ലവബോധം വളർത്തുന്നതാവണം; രാഷ്ട്രീയസമരത്തിന് സഹായകമാവണം. ലെനിൻ തുടർന്നെഴുതി: ''റെയിൽവെ വർക്ഷോപ്പ് ജീവനക്കാർ മുമ്പോട്ടുവെച്ച ആവശ്യങ്ങൾ നമുക്ക് ഉദാഹരണമായെടുക്കാം. അവരുന്നയിച്ച പതിനാല് ആവശ്യങ്ങളിൽ പതിനൊന്നും നിസാരമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചുള്ളവയാണ്–വേതനം വർധിപ്പിക്കൽ, ജോലിസമയം കുറക്കൽ, മോശമായ പെരുമാറ്റം ഒഴിവാക്കൽ തുടങ്ങിയവ–നിലവിലുള്ള രാഷ്ട്രീയവ്യവസ്ഥയിൻകീഴിൽ തന്നെ എളുപ്പം നേടാവുന്നവയാണവ. അവയോടൊപ്പം

സമാനമായതെന്നപോലെ താഴെപ്പറയുന്ന മൂന്നാവശ്യങ്ങളും ഉൾപെടുത്തിയിരിക്കുന്നു (4) എട്ടുമണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിദിവസം നടപ്പാക്കുക (7) മെയ് ഒന്നിന്റെ സംഭവങ്ങളെത്തുടർന്ന് ശിക്ഷാനടപടി ഉണ്ടാവില്ലെന്നുറപ്പു നൽകുക (10) തൊഴിലാളികളും തൊഴിലുടമകളും തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിന് ഇരുവിഭാഗങ്ങളുടെയും ഒരു സംയുക്തസമിതി ഏർപെടുത്തുക. ഇതിൽ ആദ്യത്തേത് (4) ലോകതൊഴിലാളിവർഗം മുമ്പോട്ടുവെച്ച പൊതു ആവശ്യമാണ്. ഈ ആവശ്യം മുമ്പോട്ടുവെച്ചത് ഖാർകോവിലെ മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്ന തൊഴിലാളികളും ലോക സോഷ്യലിസ്റ്റ് തൊഴിലാളിവർഗപ്രസ്ഥാനത്തോടുള്ള തങ്ങളുടെ ഐക്യദാർഢ്യം സാക്ഷാത്കരിച്ചതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വ്യക്തമായും ഇക്കാരണത്താൽ തന്നെ ഫോർമാൻമാരുടെ മെച്ചപ്പെട്ട പെരുമാറ്റം, പത്തുശതമാനം വേതനവർധനവ് എന്നീ കൊച്ചു കൊച്ചു കാര്യങ്ങൾ ഉൾപെടുത്തരുതായിരുന്നു. മെച്ചപ്പെട്ട പെരുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് വിവിധ വിഭാഗം തൊഴിലാളികൾക്ക് അവരുടെ യൂണിയൻ മുഖേന തൊഴിലുടമകളോടാവശ്യപ്പെടാവുന്നതാണ്. (ആവശ്യപ്പെടുകയും വേണം) എട്ട് മണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിസമയം എന്ന ആവശ്യം തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെയാകെ ആവശ്യമാണ്. ഏതെങ്കിലും മുതലാളിയുടെ മുമ്പാകെയല്ല ഈ ആവശ്യം ഉന്നയിക്കുന്നത്. നേരെ മറിച്ച് സമകാലീന സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥയുടെ പ്രതിനിധികളെന്ന നിലക്ക് സർകാർഅധികൃതരുടെ, ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമകളായ മുതലാളിവർഗത്തിന്റെയാകെ മുമ്പാകെയാണതവതരിപ്പിക്കുന്നത്. എട്ടുമണിക്കൂർ ജോലി എന്ന ആവശ്യം സർവാശേഷപ്രാധാന്യം കൈക്കൊള്ളുന്നു. സാർവദേശീയ

സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനവുമായുള്ള ഐക്യദാർഢ്യത്തിന്റെ വിളംബരമാണത്. ഈ വ്യത്യാസം തൊഴിലാളികളെ ധരിപ്പിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിൽമാത്രമെ സൗജന്യ റെയിൽവെ ടിക്കറ്റ് അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വാച്ച് മാനെ പിരിച്ചുവിടൽപോലുള്ള കാര്യങ്ങളുടെ നിലയിലേക്കതിനെ തരംതാഴ്ത്താതിരിക്കുകയുള്ളു. തൊഴിലാളികൾ ആദ്യം ഒരിടത്ത് പിന്നീട് മറ്റൊരിടത്ത് എന്ന നിലയിൽ തങ്ങളുടെ തൊഴിലുടമകൾ മുമ്പാകെ ഭാഗികമായ ആവശ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുകയും അവ നേടിയെടുക്കാൻ വേണ്ടി പോരാടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പ്രക്രിയ കൊല്ലംമുഴുവൻ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. ഈ സമരത്തിൽ തൊഴിലാളികളെ സഹായിക്കുന്നതിന് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലുമുള്ള തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ വിമോചന പോരാട്ടവുമായി തങ്ങളുടെ സമരം എങ്ങനെ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് സോഷ്യലിസ്റ്റുകാർ അവർക്ക് വിശദീകരിച്ചുകൊടുക്കണം. അങ്ങനെ ഈ പരസ്പരബന്ധം തൊഴിലാളികൾ മനസിലാക്കിക്കൊണ്ട് വിമോചനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെ അണിചേരാനുള്ള പ്രതിജ്ഞയെടുക്കുന്ന ദിനമായിരിക്കണം മെയ് ഒന്ന്.

('ലെനിൻ സമാഹൃതകൃതികൾ' വാള്യം 4, പുറം 362–63)

ഭാഗികാവശ്യങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കാനുള്ള ദിനമായി ഇതിനെ മാറ്റാൻശ്രമിക്കുന്ന പരിഷ്കരണവാദപരമായ ധാരണയിൽനിന്ന് വിപ്ലവ മെയ്ദിന സങ്കൽപത്തെ ലെനിൻ വേർതിരിച്ച്കാട്ടിയിട്ടുള്ളതിങ്ങനെയാണ്.

മെയ്ദിനവും മൂർതമായ വിപ്ലവകടമകളും

മെയ്ദിനം പൊതുവെ സാർവദേശീയൈക്യദാർഢ്യ

പ്രഖ്യാപനത്തിനു മാത്രമുള്ള ഒരു ദിനമല്ലെന്നും ലെനിൻ തൊഴിലാളികളെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. ഓരോ രാജ്യത്തും തൊഴിലാളിവർഗം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന മൂർത്തമായ വിപ്ലവകടമകൂടി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

വിപ്ലവപ്രാധാന്യമുള്ള അടിയന്തര സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങളെ പൊതുവായ സാർവദേശീയൈക്യദാർഢ്യപ്രകടനവുമായും സോഷ്യലിസത്തിനുള്ള അഭിലാഷവുമായും ബന്ധപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടുമാത്രമായില്ല. സോഷ്യലിസമെന്ന ലക്ഷ്യം കൈവരിക്കുന്നതിന് ഓരോ രാജ്യത്തെയും തൊഴിലാളിവർഗം തങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന വിപ്ലവത്തിന്റെ മൂർത്തമായ പ്രശ്നങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. മുതലാളിത്തത്തിനെതിരായ സമരത്തിന്റെ ഭാഗമെന്നനിലക്ക് ഈവക പ്രശ്നങ്ങൾ മെയ്ദിനയോഗങ്ങളിൽ ഉന്നയിക്കണം. നോർതേൺ ലീഗിനുള്ള കത്തിൽ 1902–ൽ ലെനിൻ ഇത് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: ''നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് മെയ്ദിനം ഏകാധിപത്യത്തിനെതിരെ രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്രകടനമാവണമെന്നുകൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ഈ പാവനദിനത്തിന്റെ സാർവദേശീയ പ്രാധാന്യം ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല. രാജ്യത്തിന്റെ മുഖ്യമായ രാഷ്ട്രീയാവശ്യങ്ങൾകുവേണ്ടിയുള്ള സമരവുമായി അതിനെ കൂട്ടിയിണക്കണം.
('സമാഹൃതകൃതികൾ', വാള്യം 4, പുറം 168)

ഇക്കാര്യം വീണ്ടും 1903–ൽ മെയ്ദിനം ആസന്നമായഘട്ടത്തിൽ ലെനിൻ ഉന്നിപ്പറഞ്ഞു: ''അവസാനമായി തൊഴിലാളികളുടെ മറുപടി തെരുവീഥികളിലെത്തിക്കാൻ, പ്രകടനങ്ങളിലൂടെ നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾ വിളംബരം ചെയ്യാൻ, തൊഴിലാളികളുടെ ശക്തിയും

വർഗബോധവും നിശ്ചയദാർഢ്യവും പൊതുജനസമക്ഷം പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ നാം ശ്രമിക്കണം. വരാൻ പോകുന്ന മെയ്ദിനാഘോഷം തൊഴിലാളിവർഗാവശ്യങ്ങളുടെ പൊതുവായ പ്രഖ്യാപനം മാത്രമാവാതെ ഫെബ്രുവരി 26-ന്റെ മാനിഫസ്റ്റൊക്കു വ്യക്തവും സവിശേഷവുമായ മറുപടികൂടിയായി തീരട്ടെ!''

ഫെബ്രുവരി 26-ന്റെ മാനിഫസ്റ്റൊ ജനങ്ങളെ കബളിപ്പിക്കാൻ റഷ്യൻ സാർ പടച്ചുണ്ടാക്കിയതാണ്.

മെയ്ദിനത്തിൽ താഴെപ്പറയുന്ന രാഷ്ട്രീയാവശ്യങ്ങം ഉന്നയിക്കാൻ ലെനിൻ അവശ്യപ്പെട്ടു: (1)സംഘം ചേരാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും പത്രസ്വാതന്ത്ര്യവും ഉടനടി നിയമംമൂലം നിരുപാധികം അംഗീകരിക്കുക; എല്ലാ രാഷ്ട്രീയത്തടവുകാർക്കും മതവിഭാഗങ്ങളിലെ അംഗങ്ങംകും പൊതുമാപ്പുനൽകുക. (2) ജനങ്ങളാൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഭരണഘടനാനിർമാണസഭ വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനും തെരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരിക്കുന്നതിനും ആവശ്യപ്പെടുക.(3) കർഷകർക് ഇതരജനവിഭാഗങ്ങളോടൊപ്പം പൂർണസമത്വം ഉടനടി നിയമം മൂലം നിരുപാധികം അംഗീകരിക്കുക; നാട്ടിൻ പുറങ്ങളിൽ അടിമത്തത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങം നിശ്ശേഷം ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്നതിന് കർഷക സമിതികം വിളിച്ചുകൂട്ടുക. ചുരുക്കത്തിൽ മെയ്ദിനത്തിൽ ജനാധിപത്യവിപ്ലവത്തിന് പകുത കൈവരുത്തുന്ന ആവശ്യങ്ങം ഉന്നയിക്കാനാണ് ലെനിൻ ആവശ്യപ്പെട്ടത്.

റഷ്യ-ജപ്പാൻ യുദ്ധം

1904 ആയപ്പോഴെക്കും റഷ്യ-ജപ്പാൻ യുദ്ധം തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇത് പൊതുവെ യുദ്ധത്തോടുള്ള

തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ എതിർപിന്റെ പ്രശ്നം മാത്രമല്ലാതായിത്തീർന്നു. മറിച്ച് ജപ്പാനെതിരെ സാറിന്റെ യുദ്ധത്തോടുള്ള എതിർപ്പായി അത് മാറി. പല സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറുകളും സോഷ്യലിസ്റ്റുകാരെന്ന് സ്വയം കരുതുന്നവരും യുദ്ധത്തോടുള്ള തങ്ങളുടെ എതിർപിന്റെ കാര്യത്തിൽ പതറാൻ തുടങ്ങി. ചിലർ ബൂർഷ്വാ സങ്കുചിത ദേശീയതവത്തിൽ മുങ്ങി. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ലെനിൻ മെയ്ദിനത്തിനു വേണ്ടി ഒരു ലഘുലേഖ എഴുതി. യുദ്ധത്തെ എതിർക്കാൻ അതിലദ്ദേഹം തൊഴിലാളിവർഗത്തോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം എഴുതി: ''നമ്മുടെ ജനങ്ങളും ദാരിദ്ര്യത്തിലും പട്ടിണിയിലും നശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. എന്നിട്ടും അവരെ വിനാശകരവും നിരർഥകവുമായ ഒരു യുദ്ധത്തിലേക്ക് വലിച്ചിഴച്ചിരിക്കയാണ്—ആയിരക്കണക്കിന് നാഴിക അകലെ വിദേശവംശീയരധിവസിക്കുന്ന ഒരന്യമായ ഭൂപ്രദേശത്തിനു വേണ്ടി. നമ്മുടെ ജനങ്ങളും രാഷ്ട്രീയാടിമത്തത്തിൽ തറപറ്റിക്കിടക്കുകയാണ്, എന്നിട്ടും ഇതര ജനങ്ങളെ അടിമകളാക്കാൻ വേണ്ടി അവരെ ഒരു യുദ്ധത്തിലേക്ക് വലിച്ചിഴച്ചിരിക്കുന്നു. ആഭ്യന്തര രാഷ്ട്രീയക്രമത്തിൽ ഒരു മാറ്റം നമ്മുടെ ജനങ്ങളും ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യത്തിൽ നിന്ന് അവരുടെ ശ്രദ്ധ ലോകത്തിന്റെ മറെറ അറത്തുനിന്നുയരുന്ന തോക്കിന്റെ ഗർജനത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു വിടാനാണ് ഈ ശ്രമം.''

തുടർന്ന് സാറിസ്റ്റ് വാഴ്ചക്കെതിരെ നിർണായകമായ പോരാട്ടത്തിന് ലെനിൻ തൊഴിലാളികളെ ആഹ്വാനം ചെയ്തു: ''തൊഴിലാളി സഖാക്കളെ, ഇരട്ടിഊർജം സംഭരിച്ചുകൊണ്ട് ആസന്നമായ നിർണായകയുദ്ധത്തിന് നാം തയ്യാറാവുക; സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറിക്

തൊഴിലാളികൾ ഉറച്ചകാൽവെപ്പോടെ യോജിച്ചുണിനി രക്കട്ടെ! അവരുടെ വാക്കുകൾ വ്യാപകമായി പ്രചരിക്ക ട്ടെ,കൂടുതൽ ധീരതയോടെ തൊഴിലാളികളുടെ ആവശ്യ ങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടട്ടെ,മെയ്ദിനാഘോഷം ആയി രക്കണക്കിന് പുതിയ പോരാളികളെ നേടിയെടുക്കുമാ റാകട്ടെ. സമസ്ത ജനങ്ങളുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള, മുതലാളിത്തനുകത്തിൻകീഴിൽ നിന്ന് അധ്വാനിക്കുന്ന സമസ്ത ജനങ്ങളുടെയും മോചനത്തി നു വേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ നമ്മുടെ ശക്തിപെരു കട്ടെ.

എട്ടുമണിക്കൂർ ദിനം നീണാൾ വാഴട്ടെ!
സാർവദേശീയ വിപ്ലവജനാധിപത്യം നീണാൾ വാഴ ട്ടെ!!
കുറവാളികളും കൊള്ളക്കാരുമായ സാറിസ്റ്റ് ഏകാധിപത്യം നശിക്കട്ടെ!!!

('ലെനിൻ-സമാഹൃതകൃതികൾ' വാള്യം 7, പുറം 202)

മെയ്ദിനം 1905-ലെ വിപ്ലവകാലത്ത്

1905 വിപ്ലവവർഷമായിരുന്നു അക്കൊല്ലത്തെ മെ യ്ദിന മുദ്രാവാക്യം രാജ്യത്താകമാനം അതിവേഗം വളർന്നുവന്നിരുന്ന വിപ്ലവപരിതഃസ്ഥിതിയെ അഭിസം ബോധനചെയ്യുന്നതാവേണ്ടിയിരുന്നു. റഷ്യ–ജപ്പാൻ യു ദ്ധം അപ്പോഴും തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനെ എ തിർക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാ നത്തിന്റെ സാർവദേശീയൈക്യത്തെക്കുറിച്ച് തൊഴി ലാളിവർഗത്തെ ഓർമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരു ന്നു. 1905 മെയ്ദിനത്തിന് ലെനിൻ മറെറാരു ലഘു ലേഖ എഴുതി. അതിലദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ''തൊഴി

ലാളിസഖാക്കളെ, ലോകതൊഴിലാളികളുടെ മഹത്തായ ഒരു പാവന ദിനം വരികയായി. മെയ് ഒന്നിന് വെളിച്ചത്തിലേക്കും വിജ്ഞാനത്തിലേക്കുമുള്ള അവരുടെ ഉയർത്തെഴുന്നേൽപ്പ്, എല്ലാ മർദനങ്ങൾക്കും എല്ലാദുരിതങ്ങൾക്കും എല്ലാത്തരം ചൂഷണങ്ങൾക്കും എതിരായി സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യക്രമത്തിനു...വേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ ഒരേ ഒരു സൗഭ്രാത്രപരമായ ഐക്യത്തോടുള്ള ചങ്ങാത്തം അവർ ആഘോഷിക്കുകയാണ്.

വിവിധ ദേശീയ വിഭാഗങ്ങളിലും വിവിധ വിശ്വാസങ്ങളിലും പെട്ട തൊഴിലാളികൾ തമ്മിലുള്ള ശത്രുത നശിക്കട്ടെ.ഈ ശത്രുത കൊള്ളക്കാർക്കും മർദകവാഴ്ചക്കാർക്കും മാത്രമെ ഗുണം ചെയ്യൂ. അവർ ജീവിക്കുന്നത് തൊഴിലാളികളുടെ അജ്ഞതയിലും അനൈക്യത്തിലുമാണ്. ജൂതരും ക്രിസ്ത്യാനികളും അർമീനിയക്കാരും ടാറ്റാർമാരും പോളണ്ടുകാരും റഷ്യക്കാരും ഫിൻലണ്ടുകാരും സ്വീഡിഷ്കാരും ലെറ്റുകളും ജർമൻകാരുമെല്ലാം ഒറ്റക്കെട്ടായി സോഷ്യലിസത്തിന്റെ പൊതുകൊടിക്കൂറയിൻകീഴിൽ മുന്നേറട്ടെ. മെയ് ഒന്നിന് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലുമുള്ള തൊഴിലാളികളുടെ ഈ ഐക്യം, സാർവദേശീയ സോഷ്യൽ ഡമോക്രസി അതിന്റെ ശക്തി പുനരവലോകനം ചെയ്ത് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും സമത്വത്തിനും സാഹോദര്യത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള അടങ്ങാത്ത, അകൃഷ്ണമായ ഭാവിപോരാട്ടങ്ങൾക്ക് കരുത്ത് സംഭരിക്കും.''

ലഘുലേഖ തുടരുന്നു: ''വിദൂര പൂർവ ദേശത്തു പോയി നശിക്കുന്നതിന് ആയിരക്കണക്കിന് ജീവിതങ്ങൾ ജനങ്ങളിൽനിന്ന് പിഴുതെറിയപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്,...യുദ്ധം എന്തിനാണ്? നമ്മുടെ കൊള്ള സർകാർ

ചൈനയിൽനിന്ന് പിടിച്ചെടുത്ത മഞ്ചൂറിയക്കുവേണ്ടി! ഒരു വിദേശ മൂവിഭോഗത്തിനുവേണ്ടി റഷ്യൻ ചോര ചിന്തപ്പെടുന്നു; നമ്മുടെ രാജ്യം നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

''ഇക്കൊല്ലത്തെ മെയ്ദിനാഘോഷം ജനകീയ മുന്നേറ്റത്തിന്റെതാകട്ടെ, നാം അതിന് തയ്യാറാവുക. മർദകവാഴ്ചക്കാർക്കെതിരെ നിർണായകമായ ആഞ്ഞടിക്കുള്ള സൂചനക്കുവേണ്ടി നാം കാത്തിരിക്കുക. അതിൽ പിന്നെ വൻപോരാട്ടത്തിന് തയ്യാറെടുക്കുക. സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറ്റിക് ലേബർപാർടി കമ്മിറ്റികളുടെ ഉപദേശാനുസാരം, തൊഴിലാളിസഖാക്കളെ, മെയ് ഒന്നിന് ഫാക്ടറികളിലും മില്ലുകളിലും പണിനിർത്തുകയോ അഥവാ ആയുധമേന്തുകയോ ചെയ്യുക. സെയ്ന്റ് പീറേഴ്സ്ബർഗ് തൊഴിലാളികൾ പ്രഖ്യാതമായ ജനുവരി 9-ന് സ്വാതന്ത്ര്യം അല്ലെങ്കിൽ മരണം എന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കയാണ്. സമസ്ത റഷ്യൻ തൊഴിലാളികളായ നാം ഈ യുദ്ധകാലത്തും അതേറ്റുവിളിക്കും; ത്യാഗങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ നാം ചൂളുകയില്ല, മുന്നേറ്റത്തിലൂടെ നാം സ്വാതന്ത്ര്യം നേടും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലൂടെ സോഷ്യലിസവും.

മെയ് ഒന്ന് നീണാൾ വാഴട്ടെ! സാർവദേശീയ സോഷ്യൽ ഡമോക്രസി നീണാൾ വാഴട്ടെ! തൊഴിലാളി-കർഷക സ്വാതന്ത്ര്യം നീണാൾ വാഴട്ടെ, ജനാധിപത്യ റിപ്പബ്ലിക് നീണാൾ വാഴട്ടെ, സാറിസ്റ്റ് റിപ്പബ്ലിക് നശിക്കട്ടെ, സാറിസ്റ്റ് ഏകാധിപത്യം നശിക്കട്ടെ.''
('ലെനിൻ-സമാഹൃത കൃതികൾ' വാള്യം 8, പുറം 348-50)

തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയപാർടിയായ സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറ്റിക് പാർടിയുടെയും അതിന്റെ നേതാവായ ലെനിന്റെയും നേതൃത്വത്തിൽ ഒട്ടേറെ സമരങ്ങൾ നടന്നതായിക്കാണാം. ഭാഗികാവശ്യങ്ങൾക്കു

വേണ്ടിയുള്ള സമരത്തെ ജനങ്ങളെ കൊള്ളയടിക്കുന്ന യുദ്ധത്തോടുള്ള എതിർപുമായും മുതലാളിത്തത്തിനന്ത്യം കുറിക്കാനുള്ള ദൃഢനിശ്ചയവുമായും കൂട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ട് മെയ്ദിനത്തിന്റെ വിപ്ലവപാരമ്പര്യം കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ ഈ സമരങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞു. ഇതോടൊപ്പംതന്നെ റഷ്യൻ സ്ഥിതിഗതികൾക്കനുസൃതമായി ആസന്നമായ ജനാധിപത്യവിപ്ലവത്തിന്റെ കടമകൾ പൂർത്തിയാക്കി സോഷ്യലിസത്തിലേക്കുള്ള വഴിയൊരുക്കുവാൻ അവശ്യം ആവശ്യമായ വിപ്ലവകരമായ ആവശ്യങ്ങളും രാഷ്ട്രീയമുദ്രാവാക്യങ്ങളും സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറ്റിക് പാർടി മുമ്പോട്ടുവെച്ചു. വിപ്ലവപരിതഃസ്ഥിതിയുടെ വളർച്ചക്കനുസൃതമായി പടിപടിയായി റഷ്യയിൽ മെയ്ദിനത്തിൽ സമസ്ത ജനങ്ങളുടെയും വിപ്ലവകരമായ അടിയന്തരാവശ്യങ്ങൾ പ്രതിഫലിക്കാൻ തുടങ്ങി. 1905 ആയപ്പോഴേക്കും മെയ്ദിനത്തിൽ ആയുധമേന്താനാഹ്വാനം ചെയ്യാൻ ലെനിനുകഴിഞ്ഞു.

ഇക്കാലത്ത് റഷ്യ വിപ്ലവമുന്നേറ്റത്തിന്റെ കൊടുങ്കാറ്റുയർത്തി. മാർക്സിന്റെയും എംഗൽസിന്റെയും വിപ്ലവ ബോധനത്തെ അനുസന്ധാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ബോൾഷെവിക് പാർടിയുടെയും ലെനിന്റെയും നേതൃത്വത്തിൽ റഷ്യയിലെ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന് 1905-ലെ പരാജയത്തിൽനിന്ന് കരകയറാനും 1917-ൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവത്തിൽ വിജയം വരിക്കാനും കഴിഞ്ഞു.

വിപ്ലവപാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നുള്ള വഴുതിപ്പോക്ക്

എന്നാൽ യൂറോപ്പിലെ മുന്നിട്ടുനിൽകുന്ന മുത

ലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ സംഘിതി തികച്ചും വ്യത്യസ്ത മായിരുന്നു. അവയിൽ പലതിലും ഒരു കാലത്ത് തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ മാർക്സിസ്റ്റ്-പ്രസ്ഥാനം പ്രബലമായിരുന്നു. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ 'സമാധാന' കാലഘട്ടം, സാമ്രാജ്യത്വത്തിലേക്കുള്ള മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വളർച്ച, കോളണിരാജ്യങ്ങളെ കൊള്ളയടിച്ച് കൊഴുത്തുവളർന്ന സാമ്രാജ്യത്വരാജ്യങ്ങളിൽ അതിന്റെ ഗുണഭോക്താക്കളായി സവിശേഷാവകാശങ്ങളോടുകൂടിയ തൊഴിലാളി സോച്ഛ്രാപ്രഭുത്വത്തിന്റെ (Privileged labour autocracy) ആവിർഭാവം, തൊഴിലാളികൾക്ക് അൽപം ചില പാർലമെന്ററി-ജനാധിപത്യാവകാശങ്ങൾ കരഗതമായത്-ഇതെല്ലാം സോഷ്യലിസത്തിലേക്കുള്ള സമാധാനപരമായ പരിവർത്തനത്തെക്കുറിച്ച് വ്യാമോഹം സൃഷ്ടിച്ചു. സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറ്റിക് പ്രസ്ഥാനത്തിനകത്ത് ക്രമേണ റിവിഷനിസ്റ്റ് പ്രവണത ഉയർന്നുവരാൻ തുടങ്ങി. വർഗസമരവും വിപ്ലവവും തികച്ചും അനാവശ്യമാണെന്നവർ കരുതി. അതുകൊണ്ട് തൊഴിലാളിവർഗപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സമരവീര്യപാരമ്പര്യം, മെയ്ദിനാചരണത്തിലന്തർഭവിച്ച പാരമ്പര്യം അവഗണിക്കപ്പെട്ടു.

റിവിഷനിസ്റ്റ് പ്രവണതയും വീക്ഷണവും ആദ്യമായി പ്രകടമായത് ട്രേഡ്യൂണിയൻ നേതൃത്വത്തിലാണ്. ബ്രിട്ടീഷ് ട്രേഡ്യൂണിയനുകൾ ദീർഘകാലം പരിഷ്കരണവാദപരവും വർഗസഹകരണാത്മകവുമായ ലൈനാണ് പിന്തുടർന്നുവന്നത്. പണിമുടക്കുകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടുള്ള മെയ്ദിനാചരണം അവർ സർവദാ നിരാകരിച്ചുപോന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി 1879-ൽ തന്നെ എംഗൽസ് പ്രസ്താവിച്ചു: ''ഒട്ടേറെ വർഷങ്ങളായി ഇംഗ്ലീഷ്

തൊഴിലാളിപ്രസ്ഥാനം ഉയർന വേതനത്തിനും കുറഞ്ഞ പ്രവൃത്തിസമയത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള പണിമുടക്കുകളെ ആശ്രയിച്ചുവഴിയില്ലാത്തവിധം ഒരിടുങ്ങിയ വൃത്തത്തിലൊതുക്കി നിർത്തിയിരിക്കയാണ്. ഒരു താൽകാലികോപാധി അഥവാ സംഘടന കെട്ടിപ്പടുക്കാനും പ്രചാരണത്തിനുമുള്ള ഒരു മാർഗം എന്ന നിലക്കല്ല, അന്തിമലക്ഷ്യമെന്ന നിലക്കാണവരിത് ചെയ്യുന്നത്. ട്രേഡ്യൂണിയനുകളും തത്പാധിഷ്ഠിത രാഷ്ട്രീയ സമരങ്ങളുംകെല്പാം വിലക്കുകൽപിക്കുകപോലും ചെയ്യുന്നു. അതുവഴി അവർ ഒരു വർഗമെന്ന നിലക്ക് തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ പൊതുവായ പ്രവർത്തനത്തിലുള്ള പങ്കാളിത്തത്തിനും വിലക്കുകൽപിക്കുന്നു. വൻകരയിലെ ധാരണയനുസരിച്ചുള്ള ഒരു യഥാർഥ തൊഴിലാളിപ്രസ്ഥാനം ഇന്നിവിടെ നിലവിലില്ലെന്ന വസ്തുതയെ മറച്ചുവെക്കാൻ യാതൊരു ശ്രമവും നടത്തിക്കൂടാ.''

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഇൻറർനാഷണൽ സ്ഥാപിതമാവുന്നതിന് ഒരു ദശകംമുമ്പുള്ള സ്ഥിതിയാണിത്. ഈ പ്രവണത വൻകരയിലെ പാർടികളിലും വളർനുവരാൻ തുടങ്ങി. സ്വാഭാവികമായും അവ മെയ്ദിനത്തിലെ വിപ്ലവപരമായ ഉള്ളടക്കം കളഞ്ഞുകുളിച്ച്, മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയുടെ ചട്ടക്കൂടിനകത്ത് ഏതാനും സാമ്പത്തികപരിഷ്കാരങ്ങളും ആവശ്യപ്പെടുന്നതിൽ മാത്രമായി അതിനെ പരിമിതപ്പെടുത്തി.

ജനാ കോൺഗ്രസിനെപ്പറ്റി ലെനിൻ

ജർമൻ പാർടിക്കകത്തെ ഈ വക സംഭവവികാസങ്ങളും 1905-ൽ തന്നെ ലെനിൻ ശ്രദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. ജർമൻ സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറ്റിക് പാർടിയുടെ ജനാ

കോൺഗ്രസിനെപ്പറ്റിയുള്ള ലേഖനത്തിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു: ''രാഷ്ട്രീയ പണിമുടക്ക് പ്രശ്നത്തിന്റെ മുന്നോടിയായി ജനാകോൺഗ്രസിൽ ചർച്ചക്കുവന്ന മറെറാരു പ്രശ്നം റഷ്യക്ക് അങ്ങേയറ്റം പ്രബോധനാത്മകമാണ്. മെയ്ദിനാചരണത്തിന്റെ പ്രശ്നമാണത്. അഥവാ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാൽ (ചർച്ചക്കുവന്ന ഇനമല്ലാതെ അതിന്റെ സാരാംശം മാത്രമെടുത്താൽ) ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനവും സോഷ്യൽ ഡമോക്രാററിക് പാർടിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ പ്രശ്നമാണത്. കൊളോൺ ട്രേഡ്യൂണിയൻ കോൺഗ്രസ് ജർമൻ സോഷ്യൽ ഡമോക്രാററുകളിൽ (അവരിൽ മാത്രമല്ല) ഉളവാക്കിയ മതിപ്പിനെക്കുറിച്ച് പ്രോലിട്ടറി പലവട്ടം പറഞ്ഞു. മാർക്സിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യവും അതിന്റെ സ്വാധീനവും പ്രബലമായ ജർമനിയിൽപോലും, ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ 'ശുദ്ധ ട്രേഡ്യൂണിയനിസ'ത്തിലേക്കുള്ള സോഷ്യലിസ്റ്റ്വിരുദ്ധ പ്രവണത, അതായത് തികഞ്ഞ ബൂർഷ്വരീതി, ട്രേഡ് യൂണിയനുകളിൽ, സോഷ്യൽ ഡമോക്രാററിക് ട്രേഡ് യൂണിയനുകളിൽ, വളർന്നുവരുന്നുവെന്ന് ഈ കോൺഗ്രസിൽ വേണ്ടത്ര വ്യക്തമായി. അതുകൊണ്ടാണ് മെയ്ദിനപ്രകടനത്തിന്റെ പ്രശ്നത്തിൽ നിന്ന് അകഷ്രാർഥത്തിൽ തന്നെ അനിവാര്യമായും ജനാകോൺഗ്രസിൽട്രേഡ്യൂണിയനിസത്തിന്റെയും സോഷ്യൽ ഡമോക്രസിയുടെയും പ്രശ്നം, റഷ്യൻ സോഷ്യൽ ഡമോക്രാററിക് പ്രസ്ഥാനത്തിനകത്തെ പ്രവണതയുടെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ സാമ്പത്തികമാത്രവാദത്തിന്റെ പ്രശ്നം ഉയർന്നുവന്നത്.

''ട്രേഡ്യൂണിയനിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് സ്പിരിട്ട് അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന വ

സ്തുത അവഗണിക്കുന്നത് വലിയ തെറ്റായിരിക്കുമെന്ന് മെയ്ദിനം സംബന്ധിച്ച റിപ്പോർട്ടവതരിപ്പിച്ച ഫിഷർ വെട്ടിത്തുറന്നു പറയുകയുണ്ടായി. കാർപന്റേഴ്സ് യൂണിയന്റെ പ്രതിനിധി ബ്രിംഗ്മാൻ താഴെപ്പറയുന്ന തരത്തിലുള്ള വികാരം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നിടത്തോളം സംഗതികൾ ചെന്നെത്തി: ''മനുഷ്യശരീരത്തിലെ ബാഹ്യവസ്തുപോലാണ് മേയ്ദിനത്തിലെ പണിമുടക്ക്.'' ''നിലവിലുള്ള ചുറ്റുപാടിൽ തൊഴിലാളികളുടെ നില മെച്ചപ്പെടുത്താനുള്ള ഒരേ ഒരുപാധി ട്രേഡ്യൂണിയനുകളാണ്'' എന്നൊക്കെ. ഫിഷർ എത്രയും ശരിയായി വിശേഷിപ്പിച്ചതുപോലെ ഈ രോഗലക്ഷണങ്ങൾ മറ്റു പലരിലും പ്രകടമായി. ജർമനിയിലും റഷ്യയിലും മറ്റെല്ലായിടത്തും തന്നെ ഇടുങ്ങിയ ട്രേഡ്യൂണിയനിസം അഥവാ സാമ്പത്തികമാത്രവാദം അവസരവാദ (റിവിഷനിസ)വുമായി കൈകോർത്തുപിടിച്ചു.

ശാസ്ത്രീയസോഷ്യലിസത്തിന്റെ അടിത്തറ തകരുന്നു, തെറ്റായ പ്രതിസന്ധി സിദ്ധാന്തം, തകർച്ചയുടെ സിദ്ധാന്തം എന്നൊക്കെ ഇതേ കാർപന്റേഴ്സ് യൂണിയനെഴുതിയത് പത്രങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. അതൃപ്തി പ്രകടിപ്പിക്കാനോ, കൂടുതൽ ആവശ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കാനോ റിവിഷനിസ്റ്റായ കാംവർ തൊഴിലാളികളെ ആഹ്വാനം ചെയ്തില്ല. മറിച്ച്, മിതത്വം പാലിക്കുക എന്നെല്ലാമായിരുന്നു.

ഇടുങ്ങിയ ട്രേഡ് യൂണിയനിസത്തിന്റെ വിപത്ത് ബെബൽ പൂർണമായി അംഗീകരിച്ചു. കൈത്തൊഴിൽകാരുടെ ഈ യൂണിയന്റെ നിസംഗതയ്ക്ക് ഇതിലും വഷളായ ഉദാഹരണങ്ങൾ തനിക്കറിയാമെന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: യുവ ട്രേഡ്യൂണിയൻനേതാ

ക്കും പൊതുവെ പാർടിയെയും സോഷ്യലിസത്തെയും വർഗസമരസിദ്ധാന്തത്തെയും അധിക്ഷേപിക്കുന്നിടത്തോളം ചെന്നെത്തിയിരിക്കുന്നു.

(ലെനിൻ, 'സമാഹൃത കൃതികൾ' വാള്യം 9, പുറം 293)

പശ്ചിമയൂറോപ്പിൽ വളർന്നുവരുന്ന പ്രവണത ഇതായിരിക്കെ റഷ്യയിൽ മെയ്ദിനപ്രകടനം ജനങ്ങളുടെയാകെ വിപ്ലവപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പ്രതീകമാവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവിടെ വളർന്നുവരുന്ന വിപ്ലവ പരിതഃസ്ഥിതിയും ലെനിന്റെ മാർഗനിർദേശങ്ങളുമാണിതിന് കാരണം. 1912 ജൂണിൽ ''വിപ്ലവ മുന്നേറ്റ'' മെന്ന ലേഖനത്തിൽ ലെനിൻ എഴുതി: ''റഷ്യയിലാകെ തൊഴിലാളികളുടെ വമ്പിച്ച മെയ്ദിനപണിമുടക്കും തുടർന്ന് തെരുവുകളിൽ പ്രകടനവും തൊഴിലാളികൾക്കിടയിൽ വിപ്ലവ ലഘുലേഖാവിതരണവും വിപ്ലവപ്രസംഗങ്ങളുമെല്ലാം വ്യക്തമായും കാണിക്കുന്നത് റഷ്യ വിപ്ലവമുന്നേറ്റത്തിന്റെ ഘട്ടത്തിലേക്ക് കടന്നിരിക്കുന്നുവെന്നാണ്.''

(''സമാഹൃത കൃതികൾ'' വാള്യം 8, പുറം 208)

മെയ്ദിനം, 1912-1913

1912-ലെ മെയ്ദിനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ലെനിൻ അടിവരയിട്ട് കാട്ടുകയുണ്ടായി. ഈ ദിനത്തിൽ തൊഴിലാളിവർഗം ജനങ്ങളുടെയാകെ നേതാവെന്ന നിലയിലേക്കുയർന്നുവെന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ''ഒരു ഭരണഘടനാനിർമാണസമിതി, എട്ടുമണിക്കൂർപ്രവൃത്തിസമയം, ഭൂമിയിലുള്ള എസ്റ്റേറ്റുകൾ പിടിച്ചടക്കൽ എന്നിവയാകട്ടെ നമ്മുടെ മുദ്രാവാക്യ''മെന്ന് സെയ്ന്റ്പീറേഴ്സ്ബർഗ് കമ്മിറ്റി അവരുടെ ലഘുലേഖയിൽ

എഴുതി. തുടർന്ന് ലഘുലേഖ ആഹ്വാനംചെയ്തു: സാറിസ്റ്റ് സർക്കാർ നശിക്കട്ടെ, ജൂൺ 3–ന്റെ ഏകാധിപത്യ ഭരണഘടന നശിക്കട്ടെ, ജനാധിപത്യ റിപ്പബ്ലിക് നീണാൾ വാഴട്ടെ !! സോഷ്യലിസം നീണാൾ വാഴട്ടെ!!

''ആയിരക്കണക്കിന് തൊഴിലാളികളും സെയ്ന്റ് പീറേഴ്സ്ബർഗിലും അവരെ പിന്തുടർന്ന് റഷ്യയിലാകമാനവും പണിമുടക്കി തെരുവീഥികളിൽ പ്രകടനം നടത്തി. ബൂർഷ്വാസമൂഹത്തിലെ വിവിധവർഗങ്ങളിലൊന്നെന്ന നിലക്കല്ല, തങ്ങളുടെ 'തനതായ' സാമ്പത്തിക മുദ്രാവാക്യങ്ങളും ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ടുമല്ല്. മറിച്ച് ജനങ്ങളുകുവേണ്ടി ജനങ്ങളെയാകെ പ്രതിനിധീകരിച്ചുകൊണ്ട് നേതാവെന്ന നിലയിൽ വിപ്ലവത്തിന്റെ കൊടിക്കൂറ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട്–സ്വാതന്ത്ര്യം കാംക്ഷിക്കുന്നവരും അതിനുവേണ്ടി യത്നിക്കാൻ കെൽപുള്ളതുമായ എല്ലാ വർഗങ്ങളെയും തട്ടിയുണർത്തി സമരരംഗത്തേക്ക് കൊണ്ടുവരികയെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ.''

വിപ്ലവപരമായ ആവശ്യങ്ങളുകൾ പിന്തുണനൽകിക്കൊണ്ട് മെയ്ദിനത്തിൽ പണിമുടക്കിയത് മൂന്നു ലക്ഷം തൊഴിലാളികളായിരുന്നു.

ലെനിൻ വീണ്ടും 1913–ലെ മെയ്ദിന പ്രകടനത്തെക്കുറിച്ച് വിവരിച്ചുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയസമരത്തിൽ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ നേതൃത്വപരമായ പങ്കിനുള്ള പ്രാധാന്യം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു: ''ഇന്നിപ്പോൾ റഷ്യൻ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ മെയ്ദിനസമരം സമാഗതമായിരിക്കുന്നു. ആവർ ആദ്യമായി റിഗയിൽ റിഹേഴ്സൽ നടത്തി. പിന്നീട് സെയ്ന്റ് പീറേഴ്സ്ബർഗിൽ മെയ് 1–ന് നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെ സമരരംഗത്തിറങ്ങി....ആസന്നമായ വിപ്ലവത്തിന്റെ കടമ

കം അവയുടെ എല്ലാ ഗാംഭീര്യത്തോടുംകൂടി വീണ്ടും മുൻപന്തിയിലേക്കുവന്നിരിക്കുന്നു; മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്ന വർഗശക്തികളും അതിന് നേതൃത്വം വഹിച്ചുകൊണ്ട്, ആരാച്ചാരൻമാരുടെ കൊലക്കയറിനുമുമ്പിൽ തലകുനിക്കാതെ, സുഹൃത്തുക്കളുടെ വേർപാടിൽ മനസ്ഥൈര്യം കൈവെടിയാതെ, അചഞ്ചലരായി നിലകൊണ്ട നൂറുകണക്കിന് പഴയ വിപ്ലവകാരികളുടെ മുമ്പിൽ, പുത്തൻ തലമുറയിൽപെട്ട ജനലക്ഷങ്ങളുടെ, ജനാധിപത്യവാദികളുടെയും സോഷ്യലിസ്റ്റുകാരുടെയും മുമ്പാകെ, അവർകാശ്വാസനിശ്വാസം പകർന്നുകൊണ്ട് സുധീരം നിലകൊള്ളുന്നു.''

മെയ്ദിനസംഭവങ്ങളെയും അതോടനുബന്ധിച്ചു നടന്ന മർദനങ്ങളെയും വിവരിച്ചുകൊണ്ട് ലെനിൻ എഴുതി: ''മെയ്ദിനത്തിന് ആഴ്ചകൾക്കുമുമ്പുതന്നെ സർക്കാരിന് സമനില തെറ്റിയതായാണ് കണ്ടത് ഫാക്ടറി ഉടമകളായ മാന്യൻമാരും സമനില തെറ്റിയ നിലയിലാണ് പെരുമാറിയത്. തൊഴിലാളികേന്ദ്രങ്ങളിലും തലസ്ഥാനത്തുമുടനീളം തെരച്ചിലും അറസ്റ്റും നടന്നു. പ്രവിശ്യകളും ഒട്ടും പിന്നിലായിരുന്നില്ല. ഫാക്ടറി ഉടമകൾ ബോധപൂർവം അവർ കോൺഫറൻസുകൾ വിളിച്ചുകൂട്ടി എതിർ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ പടച്ചുവിട്ടു. തൊഴിലാളികൾക്കുനേരെ ശിക്ഷാനടപടികളുടെയും ലോക്കൗട്ടിന്റെയും ഭീഷണികൾ ഉയർത്തി. അവർ മുൻകൂറായി ആനുകൂല്യങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു; പണിമുടക്കാൻ സമ്മതിക്കുന്നു; അക്രമം നടത്താൻ സർക്കാരിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു; പെട്ടെന്നുതന്നെ സർക്കാരിനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു; മെയ്ദിനം ഔദ്യോഗിക ഒഴിവുദിവസങ്ങളിൽ ഉൾപെടുത്തണമെന്നാവശ്യപ്പെടുന്നു.

സായുധ പൊലീസ് അങ്ങേയറ്റത്തെ വീറുകാട്ടി; വ്യവസായ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിൽ ശുദ്ധീകരണം നടത്തി. 'സംശയിക്കാവുന്നവരുടെ' ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തെ പട്ടികയനുസരിച്ച് തലങ്ങും വിലങ്ങും അറസ്റ്റുകൾ നടത്തി. പക്ഷെ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. സാറിന്റെ കൂളസംഘത്തിന്റെയും മുതലാളിമാരുടെയും വന്ധ്യമായ രോഷപ്രകടനത്തെ തൊഴിലാളികൾ പുച്ഛിച്ചുതള്ളി. ഭീഷണി നിറഞ്ഞതെങ്കിലും സർക്കാരിന്റെ ദയനീയമായ പ്രഖ്യാപനങ്ങളെയും അവർ ഭർത്സിച്ചുവിട്ടു. അവർ ഹാസ്യ കവിതകളെഴുതി കൈവഴിയായും വാങ്മൂലമായും പ്രചരിപ്പിച്ചു. അജ്ഞാതകേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്ന് അവർ ചെറിയ ലഘുലേഖകൾ പ്രചരിപ്പിച്ചു. അച്ചടി വളരെ മോശമായിരുന്നെങ്കിലും അവ വളരെ ചെറുതും ലളിതവും വിജ്ഞാനപ്രദവുമായിരുന്നു. പണിമുടക്കാനും പ്രകടനം നടത്താനും അഭ്യർഥിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ ലഘുലേഖകൾ 1905-ൽ ആദ്യമായി ഏകാധിപത്യത്തിനും രാജവാഴ്ചക്കുമെതിരായി ആഞ്ഞടിച്ച ബഹുജന സമരത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയ സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറ്റുകളുടെ പഴയ വിപ്ലവ മുദ്രാവാക്യങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു."

സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറ്റിക് പാർടിയുടെ നേതൃത്വത്തിലും ലെനിന്റെ മാർഗദർശനത്തിലും ഓരോ മെയ്ദിനവും ഭരണവർഗങ്ങൾക്കൊരു പേടിസ്വപ്നവും ജനങ്ങൾക്കാകെ ആവേശത്തിന്റെയും സംഘടനയുടെയും സ്രോതസുമായിത്തീർന്നു.

1914-ലെ സാമ്രാജ്യത്വ യുദ്ധവും പരിഷ്കരണവാദത്തിന്റെ തകർച്ചയും

1914 ആഗസ്തിൽ ഒന്നാം സാമ്രാജ്യത്വ യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ബോൾഷെവിക് പാർടി സാറി

സ്റ്റാലിന്റെ സാമ്രാജ്യത്വയുദ്ധത്തെ എതിർത്തു. യുദ്ധപ്രതിസന്ധിയെ വിപ്ലവത്തിനും രാഷ്ട്രീയാധികാരം പിടിച്ചെടുക്കുന്നതിനും വേണ്ടി പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. തുടക്കത്തിൽ വലിയ മർദനങ്ങളെയും തൊഴിലാളിവർഗത്തിൽതന്നെയുള്ള പരിഷ്കരണവാദികളുടെ എതിർപിനെയും അവർക് നേരിടേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ യുദ്ധത്തെ എതിർക്കുകയെന്ന സാർവദേശീയ പാരമ്പര്യം കാത്തുസൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അവസാനം സാറിനെയും മുതലാളിത്തവാഴ്ചയെയും നിഷ്കാസനം ചെയ്ത് ലോകത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഭരണകൂടം സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ അവർ വിജയം വരിച്ചു.

ദൗർഭാഗ്യമെന്നുപറയട്ടെ, ബ്രിട്ടൻ, ജർമനി, ഫ്രാൻസ്, യു എസ് എ എന്നിവിടങ്ങളിലും മറ്റും മെയ്ദിനത്തിന് മുമ്പത്തെ സമരവീര്യ പാരമ്പര്യം പരിഷ്കരണവാദികളായ ട്രേഡ്യൂണിയൻ നേതാക്കളുടെ സമ്മർദം മൂലം പൊതുവായി, നഷ്ടപ്പെട്ടു. മുതലാളിത്തത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തി സോഷ്യലിസം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ വർഗശക്തികളുടെ ബലാബലം പുനരവലോകനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു ദിനമെന്നതിന് പകരം മെയ്ദിനത്തെ ഒരു പൊതു ഒഴിവുദിവസമാക്കി മാറ്റാനാണവർ ശ്രമിച്ചത്.

മെയ്ദിനത്തിൽ പണിമുടക്കുന്ന രീതി അവർ ഉപേക്ഷിച്ചു. പകരം മെയ്ദിനം ആചരിക്കുന്നതിന് ഫാക്ടറികൾക് അന്ന് ഒഴിവുദിനമാക്കിയാൽ മതിയെന്ന നിലപാടിലവരെത്തി. വർഗസഹകരണനയങ്ങൾ പിന്തുടർന്നതിനുപുറമെ അവർ ക്രമേണ സാർവദേശീയ വീക്ഷണവും ഉപേക്ഷിച്ചു. സാമ്രാജ്യത്വയുദ്ധത്തിന്റെ പ്രശ്നത്തിൽ അവർ ചാഞ്ചാട്ടം നടത്തുക മാത്ര

മല്ല പിന്തിരിപ്പൻ നിലപാട് കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. ഫലമോ? ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടപ്പോഴും അതിനെ എതിർക്കുകയും തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സാർവദേശീയ ഐക്യം കാത്തുരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുപകരം ഈ നേതാക്കൾ യുദ്ധം നടത്തുന്നതിന് താന്താങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ സാമ്രാജ്യത്വ ഭരണാധികാരികൾക്ക് പിന്തുണനൽകി. റഷ്യയിലെ ബോൾഷെവിക് പാർടിയിൽ ലെനിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള വിഭാഗവും ജർമൻ സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറ്റിക്കുകളിൽ റോസാലക്സംബർഗിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള വിഭാഗവും മാത്രമാണ് സാർവദേശീയത്വത്തിലുറച്ചുനിന്ന് യുദ്ധത്തെ എതിർത്തത്. മെയ്ദിനത്തിന്റെ സമരവീര്യ പാരമ്പര്യവും അതിന്റെ സാർവദേശീയ സ്വഭാവവും കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരും വിപ്ലവ ട്രേഡ്യൂണിയനുകളും കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു. ഇക്കാരണത്താലാണ് റഷ്യയിലെ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന് വിജയകരമായ സോഷ്യലിസ്റ്റ്വിപ്ലവം സംഘടിപ്പിക്കാനും പൊതുപ്രസ്ഥാനത്തിന് വമ്പിച്ച വിജയം ഉറപ്പുവരുത്താനും കഴിഞ്ഞത്.

പരിഷ്കരണവാദ ലൈൻ വീണ്ടും തുടരുന്നു

ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധം അവസാനിച്ചശേഷവും പരിഷ്കരണവാദികൾ അവരുടെ അടവിൽ മാറ്റം വരുത്തിയില്ല. മുതലാളിത്തസർക്കാരുമായി അവർ ഇനിയുമിനിയും കൂട്ടുകൂടിപ്പോന്നു. ചില സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങളിൽ അവർ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചു. മെയ്ദിനം അവർ ഈ അടിയന്തരാവശ്യങ്ങൾ ആവർത്തിക്കാൻ മാത്രമായി വിനിയോഗിച്ചു. സമരവീര്യ പാരമ്പര്യവും വർഗസമരവും ഉയർന്നുവരുന്ന ഫാസിസത്തോട് പൊരു

തുന്നതിന്റെ ചുമതലയും അവർ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കും ഉശിരൻ ട്രേഡ്യൂണിയനുകൾക്കും വിട്ടു. ജർമനിയിലെ കമ്യൂണിസ്റ്റ്പാർടിയും തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സമരവീരരുംപെട്ട വിഭാഗവുമാണ് ഫാസിസ്റ്റ്വിരുദ്ധ പോരാട്ടത്തിന്റെ ഖ്യാതിക്കർഹരായവർ. ബ്രിട്ടീഷ്-ഫ്രഞ്ച് ട്രേഡ്യൂണിയനുകളുടെ പരിഷ്കരണവാദികളായ നേതാക്കൾ ഹിറ്റ്ലർക്കും ഫാസിസത്തിനുമെതിരായ കൂട്ടായ സമരത്തിൽ പങ്കുചേർന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല യു എസ് എസ് ആറിനെതിരായ നെറികെട്ട അന്താരാഷ്ട്ര ഉപജാപങ്ങളിൽ അവർ താന്താങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ സാമ്രാജ്യത്വ സർകാരുകളോടൊപ്പം നിൽകുകയും ചെയ്തു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ യു എസ് എ യിലെ തൊഴിലാളിപ്രസ്ഥാനം വർഗ സഹകരണവാദികളുടെ ആധിപത്യത്തിൻകീഴിലായി. അവർ മാനേജുമെൻറുമായി ഒത്തുചേർന്ന് പ്രവർതിക്കുകയും ചെയ്തു. ഓരോ കൊല്ലം കഴിയുന്തോറും സാർവദേശീയ വീക്ഷണവും സമരവീര്യവും ക്രമേണ പുറംതള്ളപ്പെട്ടുപോന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ഘട്ടത്തിൽ വളരെ നാളുകളോളം ശരിയായ പങ്ക് വഹിക്കാൻ യൂറോപ്പിലെയും അമേരിക്കയിലെയും തൊഴിലാളിവർഗപ്രസ്ഥാനത്തിന് കഴിഞ്ഞില്ല. പലപ്പോഴും സോവിയറ്റ്യൂണിയനെതിരായ സാമ്രാജ്യത്വ ഉപജാപങ്ങളിൽ സ്വയം ചെന്നുപെടുകയും ചെയ്തു. എന്നിരിക്കിലും തൊഴിലാളിവർഗാശയത്തിന്റെയും സോഷ്യലിസ്റ്റ്വിപ്ലവത്തിന്റെയും കൊടിക്കൂറ ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഒട്ടേറെ ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും മറ്റും എത്തി. ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ മെയ്ദിനത്തിന്റെ വിപ്ലവപാരമ്പര്യം സാമ്രാജ്യവിരുദ്ധ പോരാട്ടകാലത്ത് സജീവമായി കാത്തുസൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിന്റെ ഫലമാണ് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ വിപ്ലവങ്ങളി

ലൊന്നായ ഫൈനീസ് വിപ്ളവത്തിന്റെ വിജയം. തുടർന് കൊറിയ, വിയത്നാം എന്നിവിടങ്ങളിലും വിപ്ലവം വിജയിച്ചു. ചെമ്പടയുടെ വിജയം നേരിട്ട് ചെലുത്തിയ സ്വാധീനത്തിന്റെ ഫലമായി കിഴക്കൻ യൂറോപ്പിലും സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ളവം വിജയിച്ചു.

1945-ലെ മെയ്ദിനത്തിന്റെ ചരിത്രപ്രാധാന്യത്തെയും ഗാംഭീര്യത്തെയും കവച്ചുവെക്കുന്ന മറെറാരു സംഭവമില്ലതന്നെ. വിജയശ്രീലാളിതരായാണ് സോവിയറ്റ്യൂണിയനിലെ തൊഴിലാളിവർഗവും ജനങ്ങളും ഈ ദിനം ആഘോഷിച്ചത്.

സുപ്രീം കമാണ്ടർ ഇൻ ചീഫ് സ്റ്റാലിൻ പറഞ്ഞു: ''സോവിയറ്റ്യൂണിയനിലെ അധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളെ, ഇന്ന് നമ്മുടെ രാജ്യം മെയ് 1, തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സാർവദേശീയ ഉത്സവം ആഘോഷിക്കുകയാണ്.

''ഇക്കൊല്ലം നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയിലെ ജനങ്ങൾ മെയ് 1 ആഘോഷിക്കുന്നത് മഹത്തായ ദേശാഭിമാനയുദ്ധം അതിന്റെ വിജയകരമായ പരിസമാപ്തിയിലെത്തിയ ഘട്ടത്തിലാണ്.

''ചെമ്പട മോസ്കൊക്കടുത്ത് ലെനിൻഗ്രാദിലും ഗ്രോസ്നിക്ക് സമീപവും സ്റ്റാലിൻഗ്രാദിലും ശത്രുസേനയോട് പൊരുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന കഠോര നാളുകൾ ഇങ്ങിനിവരാത്തവണ്ണം പൊയ്കഴിഞ്ഞു.വിജയശ്രീലാളിതരായ നമ്മുടെ സൈന്യങ്ങൾ ഇന്ന് ജർമനിയുടെ ഹൃദയഭാഗത്ത്, ബർളിനുമപ്പുറം എൽബ് നദീതീരത്ത് ശത്രുസേനകളെ തകർതുതരിപ്പണമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. ഹിറ്റ്ലർജർമനിയുടെ പതനം സമീപഭാവിയിൽ തന്നെ ഒരു യാഥാർഥ്യമായി പരിണമിക്കാൻ പോവുകയാണ്.''

ആദ്യകാല വർഗപാരമ്പര്യവും സാർവദേശീയൈക്യ ദാർഢ്യവും അഭംഗുരം പുലർത്തിപ്പോന്നിടത്തെല്ലാം തൊഴിലാളിവർഗം അതിവേഗം മുന്നേറിയെന്ന് വ്യക്തം. മറ്റ് രാജ്യങ്ങളിൽ പരിഷ്കരണവാദികളായ നേതാക്കൾ അതുപേക്ഷിച്ചു. ഹേമാർക്കറ്റ് സംഭവം കഴിഞ്ഞിട്ട് നൂറുവർഷത്തിനുശേഷം നാമിന്ന് കാണുന്നത് കൂട്ടക്കശാപ്പും വധശിക്ഷയും പീഡനങ്ങളുമെല്ലാമുണ്ടായിട്ടും തൊഴിലാളിവർഗപ്രസ്ഥാനം അഭൂതപൂർവമായ വിജയം കൈവരിച്ചതായാണ്; ലോകത്തിൽ മൂന്നിലൊന്ന് ഭാഗത്ത് മുതലാളിത്തം തൂത്തെറിയപ്പെട്ടു. ഈ ശതാബ്ദിനാളിൽ മുൻകാല രക്തസാക്ഷികളുടെ മഹത്തായ ത്യാഗം അനുസ്മരിക്കുമ്പോഴും തന്നെ സാർവദേശീയ തൊഴിലാളിവർഗ പ്രസ്ഥാനം കൈവരിച്ച വിജയങ്ങളും തൊഴിലാളിവർഗം കാണണം. നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് സോഷ്യലിസത്തിലേക്കുള്ള നമ്മുടെ നീക്കത്തിനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾക്ക് ഊക്ക് കൂട്ടും.

പുതിയ പരിതഃസ്ഥിതിയോടുള്ള പ്രതികരണം

ജീവിതവും വർഗയാഥാർഥ്യങ്ങളും സ്വയംസമർഥിക്കപ്പെടുന്നു. പടിഞ്ഞാറൻ രാജ്യങ്ങളിലെ പരിഷ്കരണവാദ ട്രേഡ്യൂനിയനുകളും പോലും ഇന്ന് ഒരണ്വായുധയുദ്ധവിപത്തിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കയാണ്. മെയ്ദിന പൊതുയോഗങ്ങളിൽ ഇതിനെതിരെ പ്രതിഷേധം രേഖപ്പെടുത്തിയാലും ഇല്ലെങ്കിലും യുദ്ധവിപത്ത് ഇന്നവഗണിക്കാനാവില്ല. വാർഷിക സമ്മേളനങ്ങളിൽ അതിനെ എതിർക്കാതെയും വയ്യ. ഈ സംഘടനകളുടെ നേതാക്കളിൽ പലരും തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ സാമ്രാജ്യത്വ ഗവൺമെൻറുകളെ കുറ്റപ്പെടുത്താൻ ഒരുക്കമല്ല. എന്നാൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻറെ മേൽ കുറ്റം ചാരാതി

രിക്കാനും അവർ തയ്യാറല്ല. നേതാക്കളുടെ എതിർപുണ്ടായിട്ടും പല രാജ്യങ്ങളിലും തൊഴിലാളി ജനസാമാന്യം മുൻകൈ പിടിച്ചുപററിയിരിക്കുന്നു. ലക്ഷങ്ങൾ ഉൾപെട്ട വിപുലമായ സമാധാനപ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കുചേരാനവർ മുമ്പോട്ട് വന്നിരിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ട്രേഡ് യൂണിയൻ കോൺഗ്രസിനെപ്പോലുള്ള സുശക്തമായ ഒരു സംഘടന യുദ്ധത്തെ എതിർകാൻ മുമ്പോട്ട് വന്നിരിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ലേബർപാർടി അതിന്റെ ഒരു സമ്മേളനത്തിൽ ഏകപക്ഷീയമായ അണ്വായുധ നിരായുധീകരണത്തിനനകൂലമായി വോട്ട് ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അണ്വായുധ വിപത്തിന്റെ ഫലമായി സാർവദേശീയൈക്യത്തിന്റെ പഴയ സ്പിരിട്ടും സാർവദേശീയതയും തിരിച്ച് വന്നിരിക്കുന്നു. സാർവദേശീയ സംഘട്ടനങ്ങളെ എതിർകുകയെന്ന പഴയ മെയ്ദിനപാരമ്പര്യം പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നിരിക്കലും ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ തൊഴിലാളികളുടെ മേൽ വലിയ സ്വാധീനമുള്ള സോഷ്യലിസ്റ്റ്പാർടികൾ ഇപ്പോഴും തങ്ങളുടെ പരിഷ്കരണ വാദവേലകളും സോവിയറ്റ്വിരോധവും തുടർനുവരുന്നുവെന്നുള്ളത് ഒരു യാഥാർഥ്യമാണ്. യുദ്ധത്തിന്റെ പ്രശ്നത്തിൽതന്നെയും തൊഴിലാളികളുടെ അണികളിൽ പിളർപുണ്ടാക്കാനവർ ആവുന്നതൊക്കെ ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്.

1446

സമാധാനത്തിന്റെ അജയ്യശക്തി

എന്നാൽ മെയ്ദിനത്തിന്റെ സാർവദേശീയപാരമ്പര്യം കാത്തുരക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് കരുത്തുററ ഒരജയ്യശക്തി—എല്ലാ സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലെയും തൊഴിലാളിവർഗവും ആ രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളും ചേർന ജനകോടികളുടെ മഹാശക്തി—ഉയർനുവന്നിരിക്കുന്നു. തൊഴി

ലാളിവർഗത്തിന്റെ സാർവദേശീയ ഐക്യം കാത്തു രക്ഷിക്കുന്നതിനും സർവംവിനാശകാരിയായ യുദ്ധത്തെ എതിർക്കുന്നതിനും ഇത്തരത്തിലൊരു വൻശക്തിയുടെ ആവിർഭാവം മുമ്പൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ല. തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സാർവദേശീയ ഐക്യത്തിന് സുശക്തമായ സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളുടെ പിന്തുണ ഉണ്ടാവുകയെന്ന നേട്ടവും മുമ്പൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ല.

ഈ ബൃഹത്തായ ശക്തിക്ക് ട്രേഡ്യൂണിയനുകളുടെ ലോകഫെഡറേഷന്റെ കൊടിക്കീഴിൽ അണിനിരന്നിട്ടുള്ള മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിലെയും മൂന്നാംലോക രാജ്യങ്ങളിലെയും ലക്ഷക്കണക്കിന് തൊഴിലാളികളുടെ പിന്തുണയും ഇന്നുണ്ട്. ട്രേഡ്യൂണിയനുകളുടെ ലോക ഫെഡറേഷന്റെ കൊടിക്കൂറക്കു കീഴിലണിനിരന്നവരിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളും ഉൾപെടും. ലോകസമാധാനവും സാർവദേശീയൈക്യവും കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നതിന് അടിയുറച്ചുനിന്ന് പോരാടുന്നവരാണവർ. അവർക് പ്രബലമായ സഹായമേകിക്കൊണ്ട് ഒരു ലോകസമാധാനപ്രസ്ഥാനവും ഇന്നുണ്ട്. ഇത്തരത്തിൽ തൊഴിലാളികളുടെ സാർവദേശീയ ഐക്യം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിന് പ്രബലമായ ശക്തി ഇന്നുണ്ട്. എങ്കിലും യുദ്ധവിപത്ത് തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. യുദ്ധക്കൊതിയരുടെ യത്നങ്ങളെ എതിർത്തു തോൽപിക്കാൻ തങ്ങളുടെ ശ്കതി ദ്വിഗുണീഭവിപ്പിക്കാൻ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളെയും ഈ ശതാബ്ദി ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു.

മെയ്ദിനം ഇന്ത്യയിൽ

നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് തൊഴിലാളിവർഗ പ്രസ്ഥാനം കഴിഞ്ഞ അമ്പതുകൊല്ലമോ അതിലേറെയോ ആയി

മെയ്ദിനം ആചരിച്ചുവരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ 8 മണിക്കൂർ പ്രവൃത്തി ദിവസം എന്ന ആവശ്യം ഹൗറയിലെ റെയിൽവെ തൊഴിലാളികൾ 1862 ൽ തന്നെ ഉന്നയിക്കുകയുണ്ടായി. ഒന്നാം ഇൻറർനാഷണലുമായി ബന്ധം സ്ഥാപിക്കാൻ ബംഗാളിൽനിന്ന് ഒരു ശ്രമം നടന്നിരുന്നു. അവർ ആ സംഘടനക്ക് ഒരു കത്തയച്ചതായി സാർവദേശീയ തൊഴിലാളി സംഘടനയുടെ മിനിറ്റ്സിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ട്രേഡ്യൂണിയൻ ആരംഭിച്ച കാലം തൊട്ടേ യോജിച്ച മെയ്ദിനാചരണം സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. ഇരുപതുകളിൽ അഥവാ മുപ്പതുകളിൽ തന്നെയും കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരൊഴികെ മറ്റാരും ആ ദിനം ആചരിച്ചിരുന്നില്ല. പിന്നീട് കമ്യൂണിസ്റ്റിതരർ അതാചരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചതുതന്നെയും പരിഷ്കരണവാദപരമായ രണ്ടാം ഇൻറർനാഷണലിന്റെയും ബ്രിട്ടനിലെ പരിഷ്കരണവാദപരമായ ട്രേഡ്യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും സ്വാധീനത്തിൻ കീഴിലായിരുന്നു. മെയ്ദിനം ഒരു വിദേശചരക്കായാണ് പല ട്രേഡ്യൂണിയൻ നേതാക്കളും കണക്കാക്കിയത്. അതുകൊണ്ട് തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സാർവദേശീയൈക്യത്തിനുള്ള ഒരു പൊതു ദിനമെന്ന നിലക്കതിനെ അംഗീകരിക്കാൻ അവർ വിസമ്മതിച്ചു. തൊഴിലാളിവർഗം ഒരു വർഗമാണെന്നോ സാർവദേശീയൈക്യം ആവശ്യമാണെന്നോ ഉള്ള സങ്കൽപം അവർകില്ലാതിരുന്നതാണിതിനു കാരണം. മെയ്ദിനം നമ്മുടെ പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കുള്ള വിദേശീയ നുഴഞ്ഞുകയറ്റമാണെന്നുകരുതുന്ന ചില ട്രേഡ്യൂണിയനുകൾ ഇന്നും നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ട്.

മെയ്ദിനം സാർവദേശീയതയുടെയും മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥ അവസാനിപ്പിക്കാനുള്ള അതിന്റെ

ആഹ്വാനത്തിന്റെയും സ്പിരിട്ടിൽ പൊതുവായ മെയ്ദിനാചരണം നടത്താൻ ട്രേഡ്യൂണിയൻപ്രസ്ഥാനത്തിനു കഴിയില്ല. പാശ്ചാത്യ പ്രസ്ഥാനത്തെ ബാധിച്ച ചില കാരണങ്ങളും തന്നെയാണിതിനുനിദാനം. ട്രേഡ്യൂണിയൻ നേതൃത്വത്തിലാരുവിഭാഗം സോഷ്യലിസത്തെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കാനേ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ട്രേഡ്യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ യാതൊരു രാഷ്ട്രീയ പരാമാർശവും അവർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഈ നേതാക്കളും വ്യക്തമായും പണിമുടക്കു വിരോധികളാണ്. ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളികളും ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആവശ്യത്തിനെതിരെ ബ്രിട്ടീഷുകാരെ പിന്തുണക്കുന്നുവെന്നരീതിയിൽ ബ്രിട്ടീഷ് പൊതു ജനാഭിപ്രായത്തെ കബളിപ്പിക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെൻറ് ഈ ട്രേഡ്യൂണിയൻ നേതാക്കളുടെ പിന്തുണയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. ബ്രിട്ടീഷുകാരുമായി കൂട്ടുകൂടുന്ന അവരുടെ നയത്തെപരാജയപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ 1929-ൽ അവർ, എ ഐ ടി യു സി പിളർന്നു. രാഷ്ട്രീയമായി സാമ്രാജ്യവിരുദ്ധ സമരത്തെ നിരാകരിക്കുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഐക്യമായിരുന്നു അവർകാവശ്യം. ട്രേഡ്യൂണിയനുകളും എല്ലാ രാഷ്ട്രീയവും നിരാകരിക്കുകയും പണിമുടക്കൊഴിവാക്കുകയും വേണമെന്നതായിരുന്നു അവരുടെ നിലപാട്.

ഈ വിഭാഗവുമായി ചേർന്ന് പൊതുവായ മെയ്ദിനാചരണം അസാധ്യമായതെന്തുകൊണ്ടെന്നത് എളുപ്പം മനസിലാക്കാവുന്നതേയുള്ളു.

ബൂർഷ്വാ ദേശീയത്വവും സാർവദേശീയത്വവും

ദേശീയവാദിവിഭാഗത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും സംഗതി എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. ട്രേഡ് യൂണിയൻ

പ്രസ്ഥാനത്തിലെ ദേശീയവാദികളിലൊരുവിഭാഗം തൊഴിലാളിവർഗത്തിൽ ഏതെങ്കിലും സ്വതന്ത്രമായ രാഷ്ട്രീയം കൊണ്ടുവരുന്നതിന് എതിരായിരുന്നു. ഫലത്തിൽ ട്രേഡ്യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു രാഷ്ട്രീയവും പാടില്ലെന്ന നിലപാടവർ കൈക്കൊണ്ടു. അവരിൽ രൂഢമൂലമായിരുന്ന ബൂർഷ്വാദേശീയതയുടെതായ കാഴ്ചപ്പാട് സാർവദേശീയതത്തെയോ സോഷ്യലിസത്തെയോകുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നതുപോലും തടഞ്ഞു. യഥാർഥത്തിൽ സാർവദേശീയതയെ ദേശീയതയുടെയും ദേശാഭിമാനത്തിന്റെയും പേരിൽ എതിർക്കുകയും കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരെ വിദേശീയാശയത്തോടാശ്രിതത്വമുള്ളവരെന്ന് കുറ്റപ്പെടുത്തുകയുമാണവർ ചെയ്തത്. ദേശീയവാദികളിൽ ഉൽപതിഷ്ണുവിഭാഗം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രശ്നം തൊഴിലാളിവർഗത്തിനുമുമ്പാകെ അവതരിപ്പിക്കാനും സാമ്രാജ്യവിരുദ്ധ സമരത്തിനാഹ്വാനം ചെയ്യാനും തയ്യാറായിരുന്നു. എന്നാൽ സാർവദേശീയതത്വത്തിന് അവർ എതിരായിരുന്നു. ഈ ഉൽപതിഷ്ണുക്കളിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗത്തിൽ ഏറെ കഴിയുംമുമ്പ് സോവിയറ്റ്വിരോധം വളർന്നുവരാൻ തുടങ്ങി.

ഈ വിഭാഗങ്ങളുമായിച്ചേർന്ന് മെയ്ദിനം അതിന്റെ മൗലികസ്വഭാവത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആചരിക്കുക സാധ്യമായിരുന്നില്ലെന്ന് വ്യക്തം. അതുകൊണ്ട് കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ സ്വന്തമായിത്തന്നെ മെയ്ദിനം ആചരിക്കുവാൻ പലപ്പോഴും നിർബന്ധിതരായി. ചിലപ്പോഴും ഐക്യതാൽപര്യം മുൻനിർത്തി ഈ ഉൽപതിഷ്ണുക്കളായ ദേശീയവാദികളുമായി, കോൺഗ്രസ് സോഷ്യലിസ്റ്റുകാരുമായി ചേർന്ന് മെയ്ദിനം ആചരിക്കുകയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി പോരാടാൻ

തൊഴിലാളികളെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുകയുമുണ്ടായി. എന്നാൽ ഇത്തരം യോഗങ്ങളിൽ സാർവദേശീയൈക്യത്തിനുള്ള ആഹ്വാനം വളരെ ദുർബലമായിരുന്നു.

കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ വിപ്ലവ പാരമ്പര്യത്തോടൊപ്പം

എന്നാൽ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കും അവരുടെ സ്വാധീനതയിലുള്ള ട്രേഡ്യൂണിയനുകൾക്കും സാർവദേശീയതയുടെയും മെയ്ദിനത്തിന്റെയും സ്പിരിട്ട് അവരെ പിന്തുടരുന്ന വിഭാഗങ്ങളിലേക്കെത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. രണ്ടാംലോക മഹായുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ബോംബെയിൽ ആദ്യത്തെ യുദ്ധവിരുദ്ധ പണിമുടക്ക് സംഘടിപ്പിച്ചത് അവരാണ്. യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ച് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾകകം 1939 ഒക്ടോബർ 2ന് അവർ ബോംബെയിൽ യുദ്ധത്തിനെതിരായി ഒരു പ്രതിഷേധ പണിമുടക്ക് സംഘടിപ്പിച്ചു. 90,000 തൊഴിലാളികൾ അതിൽ പങ്കെടുത്തു. ലോക തൊഴിലാളി പ്രസ്ഥാനത്തിനകത്ത് രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിനെതിരായി നടന്ന ഒന്നാമത്തെ യുദ്ധവിരുദ്ധ പ്രതിഷേധപണിമുടക്ക് ഇതായിരുന്നു. തൊഴിലാളികളുടെ പൊതുയോഗം ഏകകണ്ഠമായി അംഗീകരിച്ച പ്രമേയത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രഖ്യാപിച്ചു: ''സാമ്രാജ്യത്വശക്തികളാൽ അങ്ങേയറ്റം വിനാശകരമായ യുദ്ധത്തിലേക്ക് വലിച്ചിഴക്കപ്പെട്ട സാർവദേശീയ തൊഴിലാളിവർഗത്തോടും ലോകജനതയോടും ഈ യോഗം ഐക്യദാർഢ്യം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ ഈ യുദ്ധം സാർവദേശീയ തൊഴിലാളിവർഗൈക്യത്തോടുള്ള വെല്ലുവിളിയായി ഈ യോഗം കണക്കാക്കുകയും മാനവരാശിക്കെതിരായ ഈ സാമ്രജ്യാത്വ ഗൂഢാലോചനയെ

എതിർത്തുതോൽപിക്കേണ്ടത് വിവിധ രാജ്യങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളുടെയും ജനങ്ങളുടെയും കടമയാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.''

യുദ്ധം ജനങ്ങളുടെ മേൽ കെട്ടിവെച്ച ഭാരത്തിനെതിരെ ആദ്യം ചെറുത്തുനിൽപ് ആരംഭിച്ചത് കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരാണ്. 1940 മാർച്ചിൽ ബോംബെയിലെ ഒന്നേമുക്കാൽ ലക്ഷം തുണിമിൽ തൊഴിലാളികളും ക്ഷാമബത്ത ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് പണിമുടക്കിക്കൊണ്ടാണ് ഈ ചെറുത്തുനിൽപാരംഭിച്ചത്. ബോംബെ പണിമുടക്ക് രാജ്യത്താകമാനം ഒരു പണിമുക്ക്തരംഗം അഴിച്ചുവിട്ടു.

അവസരവാദപരമായ പ്രവണത

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുശേഷം നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള ട്രേഡ് യൂണിയൻ വിഭാഗം എ ഐ ടി യു സി പിളർന്ന് വേറിട്ടുപോയി. ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരുമായി കൂട്ടുചേരാൻ അവരിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെന്ന് ഇതിലൂടെ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടു. തൊഴിലാളിവർഗത്തെ ബൂർഷ്വാസിയുടെ സ്വാധീനത്തിൻകീഴിൽ കൊണ്ടുവരാനും സാർവദേശീയതം നിരാകരിച്ച് തൊഴിലാളിവർഗത്തിനിടയിൽ വർഗസഹകരണ രാഷ്ട്രീയം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരാനുമുള്ള തുറന്ന ശ്രമമായിരുന്നു ഇത്. ഈ ഉദ്ദേശ്യം സാധിക്കുന്നതിനാണ് ഐ എൻ ടി യു സി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. വിപ്ലവരാഷ്ട്രീയവും സാർവദേശീയ വർഗൈക്യവും നിരാകരിച്ച ഐ എൻ ടി യു സിയുമായി ചേർന്ന് പൊതുവായ മെയ് ദിനാചരണം വിഷമമായിത്തീർന്നു. എ ഐ ടി യു സിയിൽ അവശേഷിച്ചവർകിടയിലും സ്ഥിതിഗതികളും നല്ലനിലക്കല്ല

നീങ്ങിയത്. ബൂർഷ്വ-ഭൂപ്രഭു സർക്കാരുമായി കൂട്ടുകൂടുകയെന്ന പരിഷ്കരണവാദത്തിന്റെ രോഗബീജങ്ങൾ എ ഐ ടി യു സിയിലൊരു വിഭാഗത്തെയും അതിവേഗം പിടികൂടി. അന്നത്തെ സി പി ഐ നേതൃത്വത്തിലൊരു വിഭാഗത്തെ റിവിഷനിസം കടന്നാക്രമിച്ചു. അതവസാനം ഇരുസംഘടനകളും പിളരുന്നതിലേക്ക് ചെന്നെത്തി. ഇതെല്ലാം ഒടുവിൽ സി പി ഐയും എ ഐ ടി യു സിയും പിന്തിരിപ്പൻ അടിയന്തരാവസ്ഥാ വാഴ്ചയെ പിന്തുണക്കുന്നതിലാണ് ചെന്നെത്തിയത്. മെയ്ദിനത്തിന്റെ വിപ്ലവകരമായ മുൻ ഉള്ളടക്കങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പൊതുവായ ഒരു മെയ്ദിനാചരണം ഈ വർഷങ്ങളിൽ ഇത് അസാധ്യമാക്കിത്തീർത്തു.

ട്രേഡ് യൂണിയൻ ഐക്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള സമരം

യോജിപ്പിന്റെയും വിപ്ലവപരമായ ഒരു പൊതുപ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെയും അഭാവം ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തെ അപ്പോഴും വേട്ടയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ വർധിച്ച തോതിൽ ഐക്യം വളർത്തേണ്ടത് അവശ്യം ആവശ്യമാണ്. അല്പാത്തപക്ഷം തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സമസ്തവർഗശക്തിയും ഭരണാധികാരികൾക്ക് അനുഭവേദ്യമാക്കിത്തീർക്കാനാവില്ല. നാഷണൽ കാമ്പയിൻ കമ്മിറ്റിയിലൂടെ നേടാൻ കഴിഞ്ഞതും ഇന്ന് നിലവിലുള്ളതുമായ ഐക്യം ചില അടിയന്തര സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലപ്പുറം പോകുന്നില്ല.

യുദ്ധത്തെ എതിർത്തും അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യത്വാക്രമണകാരികളെ തുറന്നുകാട്ടിയും ഒരു യോജിച്ച

പ്രമേയം കൊണ്ടുവരാൻ ഈ കമ്മിറ്റിക്ക് നാളിതുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അണുവായുധയുദ്ധത്തിന്റെ ആപത്തും ഭീകരതയും തൊഴിലാളികൾക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുക്കാൻ അതിനുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇന്ത്യയെ അടിമപ്പെടുത്തുന്ന തുപോലെ ആഗോളാധിപത്യം നേടാനുള്ള അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ പദ്ധതികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് യുദ്ധം എന്ന വസ്തുതയും തൊഴിലാളികൾക്ക് വിശദീകരിച്ചുകൊടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. നാഷണൽ ക്യാമ്പയിൻ കമ്മിറ്റിക്ക് ഒരു പൊതുവായ സാർവദേശീയ വീക്ഷണമുണ്ടെന്ന് പറയാനാവില്ല. അതുപോലെ ഇന്ത്യ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും ഐക്യത്തിന്റെയും പ്രശ്നങ്ങളിലും ഒരു പൊതുവായ കാഴ്ചപ്പാട് അതിനില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് മെയ്ദിനത്തിന് മുൻകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന സാർവദേശീയതയുടെയും വിപ്ലവത്തിന്റെയും സ്പിരിട്ടിൽ ശരിയാംവണ്ണം മെയ്ദിനത്തിനഭിവാദ്യമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ ദിനം ഇന്ത്യയിലെല്ലായിടത്തും യോജിച്ചാചരിക്കാൻ ഇക്കഴിഞ്ഞ വർഷങ്ങളിലും കഴിയാതെ പോയത്.

സ്ഥിതിഗതികൾ മാറിയിരിക്കുന്നു. മാറ്റം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കയുമാണ്. അണുവായുധയുദ്ധം ഉയർത്തുന്ന വെല്ലുവിളി നാളിതുവരെ അതിനോടുദാരുണമാംവിധം അലംഭാവം കാട്ടിയിരുന്ന ട്രേഡ്യൂണിയനുകൾ ഉൾപ്പെടെ ഒരു വലിയ വിഭാഗം ജനങ്ങളെ ഉണർത്തിവിട്ടിരിക്കയാണിപ്പോൾ. ആഭ്യന്തരമായി ഛിദ്രശക്തികളുയർത്തുന്ന വെല്ലുവിളി, അതിനെ നേരിടേണ്ടതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം, പല ട്രേഡ്യൂണിയൻ സംഘടനകളെയും ബോധ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എന്നിരിക്കിലും നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനെതിരായ അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യത്വ ഗൂഢാലോചനയെയും അണുവായുധയുദ്ധവിപത്തിൽ അമേ

രിക്കൻ സാമ്രാജ്യത്വത്തിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വത്തെയും കുറിച്ച് പല ട്രേഡ് യൂണിയൻ സംഘടനകളും ഇപ്പോഴും തികച്ചും അജ്ഞരാണ്.

യുദ്ധത്തിന്റെ പ്രശ്നത്തിലും ഛിദ്രശക്തികളെ എതിർത്തുതോൽപിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും വർണവിവേചനത്തിൽ പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിലും പൊതു ധാരണ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിന് വിവിധ ട്രേഡ് യൂണിയൻ കേന്ദ്രങ്ങളുടെ ഒരു യോഗം വിളിച്ചു കൂട്ടാൻ ഐ എൻ ടി യു സി ഈ അടുത്തയിട മുൻകയ്യെടുക്കുകയുണ്ടായി. തൊഴിലാളിവർഗവും ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനവും അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന വിപുലമായ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് വളർന്നുവരുന്ന ബോധത്തിന്റെ സൂചനയാണിത്. സ്വാഗതാർഹമായ ഒരു കാൽവെപ്പാണിത്. ഈ വക പ്രശ്നങ്ങളിൽ തൊഴിലാളികൈകിടയിൽ പൊതുധാരണയും സത്വരാവബോധവും സൃഷ്ടിക്കാൻ സർവാത്മനാ യത്നിക്കേണ്ടതുമാണ്.

യുദ്ധവിപത്തിനെതിരായി വളർന്നുവരുന്ന ബോധത്തെ സ്വാഗതംചെയ്യുവെ തന്നെ സി ഐ ടി യു വും അതിന്റെ യൂണിയനുകളും നമ്മുടെ മാനിഫെസ്റ്റൊയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മെയ്ദിനത്തിന്റെ മുൻകാല സ്പിരിട്ട് പൂർണമായും പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരവസരമായി മെയ്ദിന ശതാബ്ദിയെ കണക്കാക്കണം. വിപ്ളവപരമായ എല്ലാ ഉള്ളടക്കങ്ങളും കളഞ്ഞുകുളിച്ച് ചില സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങളുടെ പ്രഖ്യാപനം മാത്രമായി മെയ്ദിന ശതാബ്ദിയെ വികൃതപ്പെടുത്താനനുവദിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു തൊഴിലാളിവർഗപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സമരോത്സുകമാർഗത്തോട് കാട്ടുന്ന വലിയ ദ്രോഹമായിരിക്കും.

ശതാബ്ദിമുദ്രാവാക്യങ്ങളും മെയ്ദിനത്തിന്റെ വിപ്ലവപാരമ്പര്യങ്ങളുടെ മൂന്ന് ഘടകങ്ങളും ഉൾപെട്ടതാവണം. ഒന്ന്, വിപ്ലവപ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്നതും നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥക്കെതിരെ പോരാടുന്നതിന് വർഗബോധം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിവുറ്റതുമായ ഭാഗികാവശ്യങ്ങൾ. രണ്ട്, ഇന്ത്യയിലെ വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന അടിയന്തര കടമകൾ. മൂന്ന്, യുദ്ധത്തിനെതിരായ പോരാട്ടവും തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സാർവദേശീയൈക്യം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതുമായ ഘടകങ്ങൾ.

മെയ്ദിന ശതാബ്ദി മാനിഫസ്റ്റൊ ഈ മൂന്ന് ഘടകങ്ങളും അടങ്ങിയതാണ്. മെയ്ദിനത്തിൽ തൊഴിലാളിവർഗം ഗവൺമെൻറിന്റെ സാമ്പത്തികനയത്തിനെതിരെ ഒറക്കെട്ടായി പ്രതിഷേധസ്വരമുയർത്തണമെന്നും നമ്മുടെ സമ്പദ്സ്ഥിതിയിലേക്ക് നുഴഞ്ഞുകയറാൻ ബഹുരാഷ്ട്രക്കമ്പനികൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചതിൽ പ്രതിഷേധിക്കണമെന്നും അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ട്രേഡ്യൂണിയൻഅവകാശങ്ങളിൻമേലുള്ള കടന്നാക്രമണത്തിനെതിരെ വരുത്തുകയും കംപ്യൂട്ടർവൽകരണത്തിനേതായ ഔദ്യോഗികനയത്തെ അധിക്ഷേപിക്കുകയും വേണം. അടച്ചിട്ട ഫാക്ടറികളും സ്ഥാപനങ്ങളും ഉടൻ തുറക്കാനാവശ്യപ്പെടണം. പര്യാപ്തമായതോതിൽ തൊഴിലില്ലായ്മവേതനം ഉടൻ നൽകണമെന്നും തൊഴിലെടുക്കാനുള്ള അവകാശം മൗലികാവകാശമെന്ന നിലയിൽ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപെടുത്തണമെന്നും ആവശ്യപ്പെടണം. എല്ലാ പരുത്തിത്തുണിമില്ലുകളും ചണ-പഞ്ചസാര ഫാക്ടറികളും ഉടൻ പൂർണമായി ദേശസാൽകരിക്കണമെന്നും ആവശ്യപ്പെടണം.

ജനങ്ങളുടെയും കർഷകരുടെയും കർഷകത്തൊഴിലാളികളുടെയും സന്ദേശവാഹകരെന്നനിലക്ക് സന്നദ്ധതയും നിശ്ചയദാർഢ്യവും തൊഴിലാളിവർഗം പ്രഖ്യാപിക്കണം. കാർഷികബന്ധങ്ങളാകെ പൊളിച്ചുപണിയാനും ഭൂമിയിലുള്ള കേന്ദ്രീകരണം ഇല്ലാതാക്കി ഭൂമി കൃഷിക്കാർക്ക് വിതരണം ചെയ്യാനും ആവശ്യപ്പെടണം.

മെയ്ദിനത്തിൽ തൊഴിലാളിവർഗം അമിതാധികാര ശക്തികളോട് പോരാടുവാനും ജനങ്ങളുടെ ജനാധിപത്യാവകാശം കാത്തുരക്ഷിക്കാനും വിപുലപ്പെടുത്താനും ജനകീയ ജനാധിപത്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് സോഷ്യലിസത്തിലേക്കുള്ള വഴി തുറക്കാനുമുള്ള ദൃഢനിശ്ചയം പ്രഖ്യാപിക്കണം.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഐക്യത്തിന് തുരങ്കംവെക്കുന്ന സാമ്രാജ്യത്വ ഉപജാപങ്ങളെയും ശിഥിലീകരണശക്തികളെ കെട്ടഴിച്ചുവിടുന്ന ഛിദ്രശക്തികളെയും വിഘടനവാദികളെയും അധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ ഐക്യം പൊളിക്കുന്ന വർഗീയശക്തികളെയും മതാന്ധ ഏജൻസികളെയും എതിർത്ത് തോൽപിക്കാനുള്ള ഉറച്ച തീരുമാനം പ്രഖ്യാപിക്കണം.

നമ്മുടെ ചേരിരഹിത വിദേശനയത്തിൻമേൽ നിരന്തരമായുള്ള സമ്മർദംമൂലം ചാഞ്ചാട്ടങ്ങളും ചായ്വുകളും ഇപ്പോഴുംതന്നെ പ്രകടമാണ്. അതിനാൽ തൊഴിലാളിവർഗം നമ്മുടെ വിദേശനയത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൻമേൽ നിതാന്തജാഗ്രത പുലർത്തുകയും വല്ല ദേശീയവിരുദ്ധ വിട്ടുവീഴ്ചകളുമുണ്ടാകുമ്പോഴും തക്കസമയത്ത് ഇടപെട്ട് അത് തടയണം. യുദ്ധത്തെ എതിർക്കുകയും സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുകയും

ചെയ്യുന്ന ചേരിരഹിതനയം ഒട്ടേറെ മൂന്നാം ലോകരാജ്യങ്ങളെ സാമ്രാജ്യാധിപത്യ മേഖലയിൽനിന്നകറ്റി നിർത്താൻ സഹായിക്കുന്നു. ഇത് യുദ്ധവിപത്തിനെതിരെ പോരാടാനും സാർവദേശീയമായ ഉത്തരവാദിത്വം നിറവേറ്റാനും തൊഴിലാളിവർഗത്തിന് വളരെ സഹായകമാണ്. സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളുമായി ചങ്ങാത്തം വളർത്തുന്ന ചേരിചേരാനയം പൊതുവായി യുദ്ധക്കൊതിയൻമാർക്കെതിരെ സമാധാനത്തിന്റെ ഭാഗത്തിന് ആക്കം കൂട്ടാൻ ഇന്ത്യൻ ജനതക്കും തൊഴിലാളിവർഗത്തിനും കഴിയുന്നു.

തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെസാർവദേശീയൈക്യവും എല്ലാ പട്ടാള മേധാവിത്വശക്തികളുടെയും സാമ്രാജ്യത്വശക്തികളുടെയും ആക്രമണയുദ്ധങ്ങളോടുള്ള എതിർപ്പും മെയ്ദിനസമരത്തിന്റെ വിപ്ലവപൈതൃകത്തിന്റെ അഭേദ്യഭാഗമാണ്. മെയ്ദിന മാനിഫെസ്റ്റൊ ഇക്കാര്യം ശരിയായി വിലയിരുത്തിയിരിക്കുന്നു: "ഇന്ന് ലോകത്താകെ വീണ്ടും ഒരു അണ്വായുധ യുദ്ധ വിപത്തിന്റെ ഭീഷണി ഉയർന്നിരിക്കയാണ്; രണ്ട് വൻ ശക്തികൾ തമ്മിലുള്ള ഒരു യുദ്ധമല്ലിത്. മറിച്ച് തൊഴിലാളിവർഗം നൂറാണ്ടുകളോളം പടപൊരുതി നേടിയ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരിക്കെതിരെ സാമ്രാജ്യത്വചേരി സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു യുദ്ധമാണിത്."

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരിക്കെതിരെ ഒരു യുദ്ധം അഴിച്ചുവിടാൻ സാമ്രാജ്യവാദികൾ വട്ടംകൂട്ടുന്നതെന്തിനാണ്? കാരണം മറ്റൊന്നുമല്ല, സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിൽ തൊഴിലില്ലായ്മയില്ല, ദാരിദ്ര്യമില്ല, സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധിയില്ല, മുതലാളിത്ത ചൂഷണവുമില്ല. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ പ്രായോഗികനേട്ടങ്ങൾ കാന്തശക്തിയെന്നപോലെ ജനകോടികളെ അതിലേക്കാ

കർഷിക്കുന്നു. പുരോഗതിയിലേക്കുള്ള ഈ മുന്നേറ്റം തടയേണ്ടത് സാമ്രാജ്യവാദികൾക്കാവശ്യമാണ്. ലോക രാജ്യങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതിന് അവയെ വീണ്ടും പിടിച്ചടക്കി തങ്ങളുടെ കാൽകീഴിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടത് അവർക്കൊരാവശ്യമാണ്.

യു എസ് എ യും അതിന്റെ സാമ്രാജ്യത്വ സഖ്യ രാജ്യങ്ങളും കോടിക്കണക്കിന് ഡോളർ അണ്വായുധങ്ങൾക്കും മറ്റായുധങ്ങൾക്കുമായി ചെലവഴിക്കുന്നു. അതേസമയം 300 ലക്ഷം ആളുകൾ ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ തൊഴിൽരഹിതരായി പട്ടിണിക്കിരയായി കഴിയുന്നു. സോവിയറ്റ് യൂണിയനെ ആക്രമിക്കാൻ കഴിയുന്നതിന് യൂറോപ്പിലാകെ മിസൈലുകൾ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. പരമ്പരാഗത ആയുധശക്തി വർധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയുമാണ്. അണ്വായുധയുദ്ധം ശൂന്യാകാശത്തുപെച്ച് നടത്താനുള്ള പൈശാചിക പദ്ധതിയാണ് റെയ്ഗന്റെ നക്ഷത്രയുദ്ധപദ്ധതി.

യു എസ് എയിലെ സാമ്രാജ്യവാദികൾ സോഷ്യലിസത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനുപുറമെ സാമ്രാജ്യത്വ ചൂഷണം നടത്താൻ ലോകം മുഴുവൻ കീഴടക്കാനാണവരുടെ ശ്രമം. അണ്വായുധ യുദ്ധപരിപാടി ആഗോളാധിപത്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പരിപാടിയാണ്; ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള മൂന്നാംലോക രാജ്യങ്ങളെ വീണ്ടും അടിമപ്പെടുത്താനുള്ള ഒരു പരിപാടിയാണ്. ഇതുകൊണ്ടാണ് അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യവാദികളും റെയ്ഗനും അണ്വായുധവൽകരണം പരിമിതപ്പെടുത്താനും സൈനികച്ചെലവ് വെട്ടിക്കുറക്കാനും ശൂന്യാകാശം അണ്വായുധവിമുക്തമാക്കാനും കൂട്ടാക്കാത്തത്. അണ്വായുധപരീക്ഷണം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ഒട്ടേറെ നിർദേശങ്ങൾ മുമ്പോട്ടുവെക്കുക

യുണ്ടായെങ്കിലും അത് ചെവിക്കൊള്ളാൻ അമേരിക്ക കൂട്ടാക്കിയില്ല. അണ്വായുധങ്ങളും ആദ്യം പ്രയോഗിക്കുന്നത് തങ്ങളായിരിക്കയില്ലെന്ന് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യാൻ അവർ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. യഥാർഥത്തിൽ നക്ഷത്രയുദ്ധ പരിപാടി അണ്വായുധങ്ങളും ആദ്യം പ്രയോഗിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ്.

ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഈ നൂറാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെ അണ്വായുധങ്ങളും ഒഴിവാക്കാനും ഈ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രാരംഭനടപടികളും കൈക്കൊള്ളാനും സി പി എസ് യു ജനറൽസെക്രട്ടറി സഖാവ് ഗോർബച്ചോവ് ഈ അടുത്തയിട മുമ്പോട്ടുവച്ച നിർദേശം സമാധാനത്തിനുതകുന്നതും മാനവരാശിയെ വിനാശകരമായ ഒരു യുദ്ധത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കാനുള്ള വഴി കാട്ടിയുമാണ്. സി ഐ ടി യുവും ഇന്ത്യയിലെ തൊഴിലാളിവർഗമാകെയും ഈ നിർദേശത്തിന് പിന്തുണ നൽകണം. അവ അംഗീകരിക്കുന്നതിലൂടെ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സാർവദേശീയൈക്യം കാത്തുസൂക്ഷിക്കാനും തൊഴിലാളിവർഗ സാർവദേശീയതത്വത്തിന്റെ കൊടിക്കൂറ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കാനും കഴിയും.

സ: ഗോർബച്ചോവിന്റെ പ്രസ്താവന സംബന്ധിച്ച് സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ ആറ് യൂണിയൻ സെൻട്രൽ കൗൺസിൽ ഓഫ് ട്രേഡ്യൂണിയൻസ് ലോകത്തെങ്ങുമുള്ള അധ്വാനിക്കുന്ന ജനതയോടും ട്രേഡ് യൂണിയനുകളോടും നടത്തിയ അഭ്യർഥന, സാർവദേശീയ ഐക്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആഹ്വാനവും അണ്വായുധ യുദ്ധവിപത്തിനെതിരായ സമരകാഹളവുമാണ്.

തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സുരഭില പുഷ്പങ്ങളായ 200 ലക്ഷം ജീവിതങ്ങളാണ് നാല് ദശകംമുമ്പ്

എല്ലാ ജനങ്ങളുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി ഫാസിസത്തിനെതിരായ പോരാട്ടത്തിൽ ആഹൂതി ചെയ്യപ്പെട്ടത്. അതേ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ ഈ അഭ്യർഥനക്ക് മെയ്ദിനത്തിൽ പര്യാപ്തവും ഫലപ്രദവുമായ പ്രതികരണം ഉണ്ടാവണം. വളർന്നുവരുന്ന യുദ്ധവിപത്തിനെതിരെ ഉറച്ചതും സജീവവുമായ നിലപാട് കൈക്കൊള്ളാൻ ലോകതൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ ഭാഗമെന്ന നിലക്ക് അത് ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളിവർഗത്തെ ഓർമിപ്പിക്കുന്നു.

അഭ്യർഥനയിൽ പറയുന്നു: ''സി പി എസ് യു സെൻട്രൽ കമ്മിറ്റി ജനറൽ സെക്രട്ടറി എം എസ് ഗോർബച്ചോവ് ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ 2000–ാമാണ്ടിനുമുമ്പ് ലോകവ്യാപകമായി അണ്വായുധങ്ങളം ഒഴിവാക്കാനുള്ള ഒരു പരിപാടി മുമ്പോട്ട് വെക്കുകയും സമാധാനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള മറ്റ് മുഖ്യപ്രവർത്തന പരിപാടികളം വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മൂർതമായ നടപടിക്കുവേണ്ടി വ്യക്തവും തികച്ചും അനുയോജ്യവും സുചിന്തിതവുമായ ഒരു പരിപാടിയാണ് അദ്ദേഹം മാനവരാശിയുടെ മുമ്പാകെ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവയുടെ സാക്ഷാത്കാരം 20-ാം നൂറ്റാണ്ട് പൂർതിയാവുമ്പോഴെക്ക് സമാധാനവും നിരായുധീകരണവും കൈവരുത്തും.''

അഭ്യർഥന തുടരുന്നു: ''ഈ നൂറ്റാണ്ടവസാനിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ലോകത്താകമാനം അണ്വായുധങ്ങളം പൂർണമായും ഒഴിവാക്കാനുള്ള വിപുലമായ ഈ പരിപാടിക്ക് എല്ലാ രാജ്യത്തുമുള്ള അധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളും എല്ലാ ട്രേഡ്യൂണിയൻ സംഘടനകളും സർവാത്മനാ പിന്തുണ നൽകണമെന്ന് 13 കോടി 70 ലക്ഷം

സോവിയറ്റ് ട്രേഡ് യൂണിയൻ മെമ്പർമാർക്കുവേണ്ടി എ യു സി സി ടി യു അഭ്യർഥിക്കുന്നു.

"എല്ലാ അണുപായുധ വിസ്ഫോടനങ്ങൾക്കും സുദീർഘമായ സോവിയറ്റ് ഏകപക്ഷീയ മോറട്ടോറിയത്തിൽ പങ്കുചേരാൻ മറ്റു ശക്തികളെ പ്രധാനമായും യു എസ് എ യെ നിർബന്ധിക്കാൻ ശൂന്യാകാശാക്രമണപദ്ധതി ഉൾപ്പെടെ ജനങ്ങളെ കൂട്ടത്തോടെ നശിപ്പിക്കുന്ന എല്ലാത്തരം പുതിയ ആയുധങ്ങളും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതും നിർമിക്കുന്നതും പൂർണമായി നിരോധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പോരാടാൻ, രാസായുധങ്ങൾ പൂർണമായി നശിപ്പിക്കാനാവശ്യപ്പെടാൻ, സോവിയറ്റ്-അമേരിക്കൻ ജനീവാ ഉച്ചകോടിയിലൂടെ ആരംഭിച്ച പ്രക്രിയ, ആ യോഗത്തിൽതന്നെ എത്തിച്ചേർന്ന തത്വാധിഷ്ഠിതമായ യോജിപ്പിന്റെ സാക്ഷാത്കാരത്തിൽ ചെന്നെത്തുമെന്നുറപ്പുവരുത്തുന്നതിനും, ആയുധപ്പന്തയം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനും പരസ്പരവിശ്വാസം വളർത്തുന്നതിനും മൂർത്തമായ കരാർ അംഗീകരിക്കുന്നതിനും സർവാത്മനാ സഹായിക്കാൻ ലോകത്തെങ്ങുമുള്ള അധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളെയും ട്രേഡ് യൂണിയനുകളെയും" അത് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു.

അഭ്യർഥന തുടരുന്നു: "സമാധാനത്തിന്റെ ശാശ്വത ഗോപുരം യോജിച്ച പ്രവർത്തനത്തിൽ കൂടി മാത്രമേ കെട്ടിപ്പൊക്കാനാവുകയുള്ളു. അനന്തരവളർച്ച ഒരു ഗണ്യമായ അളവിൽ യുദ്ധവിപത്തിനെതിരായ പോരാട്ടത്തിൽ, യുദ്ധമുന്നണിയിലെ ഐക്യത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. യാതൊരു വിളംബവും പൊറുപ്പിക്കാവുന്നതല്ല. ജനങ്ങളെ കൂട്ടത്തോടെ നശിപ്പിക്കുന്ന ആയുധങ്ങളില്ലാത്ത മൂന്നാം സഹസ്രാബ്ദത്തിലേക്ക് കടക്കാൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ കർമനിരതരാവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു."

അണ്വായുധ യുദ്ധവിപത്തിനെതിരെ പോരാടുന്നതിന്, സാമ്രാജ്യത്വപദ്ധതികളെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നതിന്, സമാധാനം കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നതിന്, സാർവദേശീയ തൊഴിലാളിവർഗത്തെ ഒരേഒരു സൈനിക നിരയിൽ വിളക്കിച്ചേർക്കുന്നതിന് ഉതകുന്ന മൂർത്തമായ ഒരു പരിപാടിയാണിത്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ മെയ്ദിന ശതാബ്ദി ഈ അഭ്യർഥനയോട് പൂർണമായും പ്രതികരിക്കണം; സമാധാനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സോവിയറ്റ് നിർദേശം പ്രചരിപ്പിക്കണം; സാർവദേശീയ ഉത്തരവാദിത്വം നിർവഹിക്കുന്നതിലേക്ക് നമ്മുടെ തൊഴിലാളികളെയാകെ തട്ടിയുണർത്തണം. തൊഴിലാളിവർഗം ലോകവ്യാപകമായി ആഭിമുഖീകരിക്കുന്ന സുപ്രധാന പ്രശ്നമാണിത്. മെയ്ദിന ശതാബ്ദിയിൽ ലോകസമാധാനത്തിനുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ തൊഴിലാളിവർഗം ഒരിക്കലും പുറകിലായിക്കൂടാ.

ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ മെയ്ദിനാചരണം

സുകോമൾ സെൻ

എട്ടുമണിക്കൂർജോലി സമയത്തിനുവേണ്ടി മെയ് 1 ന് ചിക്കാഗൊ തൊഴിലാളികൾ നടത്തിയ പോരാട്ടത്തിനും അവരുടെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തിനും മൂന്ന് കൊല്ലത്തിനുശേഷം ചിക്കാഗൊതൊഴിലാളിവർഗം തുടങ്ങിവെച്ച സമരം സാർവദേശീയതലത്തിൽ മുമ്പോട്ട് കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് യോജിച്ച സമരം നടത്താൻ തൊഴിലെടുക്കുന്നവരുടെ ഇൻറർനാഷണൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് കോൺഗ്രസ് 1889 ജൂലായ് 14-ന് പാരീസിൽ ചേർന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി.

1890 മെയ് 1 ഒരേസമയത്ത് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ആഘോഷിക്കാനാഹ്വാനം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള പാരീസ് കോൺഗ്രസ് പ്രമേയം ഉയർത്തിവിട്ട പ്രതികരണത്തിനും ആഹ്ലാദപ്രകടനത്തിനും സാക്ഷ്യം വഹിച്ച ശേഷം എംഗൽസ് എഴുതി: ''കോൺഗ്രസിൻെറ നേട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും മികവുറ്റത് ഇതായിരുന്നു.''

എന്നാൽ അക്കാലത്ത് കൊളോണിയൽ ഭരണത്തിൻ കീഴിലായിരുന്ന ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ

സ്ഥിതി തികച്ചും വിഭിന്നമായിരുന്നു. യൂറോപ്പിലേതുപോലെ ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ നാശത്തിൽനിന്നുള്ള മുതലാളിത്തവളർച്ചയുടെ പ്രക്രിയ ഇന്ത്യയിൽ കാണാൻകഴിയില്ല. ഇന്ത്യയിൽ മുതലാളിത്തം വളർന്നുവരാൻ തുടങ്ങിയത് കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർധത്തിൽ മാത്രമാണ്. ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ ആവിർഭാവവും അങ്ങനെതന്നെ. ഇന്ത്യയിൽ ഒന്നാമതായി റെയിൽവെ നിർമിച്ചത് 1853 ലാണ്. ഇതേത്തുടർന്ന് റെയിൽവെയെ താങ്ങിനിർത്തുന്നതിന് ചില അനുബന്ധവ്യവസായങ്ങളും വളർന്നുവന്നു. കൽക്കരിഖനികളും വളർന്നുവന്നു; അതുപോലെ ചായത്തോട്ടങ്ങളും ചണമില്ലുകളും തുണിമില്ലുകളും ആവിർഭവിച്ചു. അറച്ചുറച്ച് വളരെ ക്ലേശകരമായ പ്രക്രിയയിലൂടെയായിരുന്നു ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിൻകീഴിൽ ഇന്ത്യയിൽ ഈ വ്യവസായവൽകരണം നടന്നിരുന്നത്. ആകയാൽ പടിഞ്ഞാറൻ രാജ്യങ്ങളിലെ തൊഴിലാളിസമരങ്ങളിൽ കണ്ടതുപോലെ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രമായ സമരങ്ങളും സാർവദേശീയബോധവും ഇന്ത്യയിൽ പ്രതീക്ഷിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യയിൽ മുതലാളിത്തം ആവിർഭവിച്ചനാൾ തൊട്ടേ മുതലാളിത്തചൂഷണത്തിനെതിരായി തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ ചെറുത്തുനിൽപ് ആരംഭിച്ചുവെങ്കിലും ആധുനിക ട്രേഡ് യൂണിയൻ രൂപംകൊള്ളാൻ പിന്നെയും സമയമെടുത്തു. ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം ദശകം തൊട്ടാണത് നിലവിൽ വന്നത്. അങ്ങനെ ചരിത്രപരമായ കാരണങ്ങളാൽ ഇന്ത്യയിൽ മെയ്ദിനാചരണവും വളരെ വൈകിയാണാരംഭിച്ചത്.

ഏതായാലും ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളിവർഗം അതിന്റെ ശൈശവദശയിൽതന്നെ പ്രവൃത്തിസമയം കുറക്കു

ന്നതിന് പോരാടി. 1862 ഏപ്രിൽ-മെയ്കാലത്ത് 8 മണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിദിവസം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഹൗറ റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിൽ 1200 തൊഴിലാളികൾ പണിമുടക്കി. ലഭ്യമായ തെളിവുകളനുസരിച്ച് ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളികളുടെ ഒന്നാമത്തെ പണിമുടക്ക് സമരം ഇതാണ്. റെയിൽവെ ആരംഭിച്ച് ഒമ്പതുവർഷത്തിനകം റെയിവെത്തൊഴിലാളികൾ എട്ടുമണിക്കൂർ പ്രവൃത്തി സമയം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് നടത്തിയ ഈ സമരം തീർച്ചയായും ചരിത്രപ്രധാനമായ ഒരു സംഭവമാണ്.

കൽകത്തയുടെ പ്രാന്തപ്രദേശത്തുനിന്ന് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന *സോമപ്രകാശ്* എന്ന ബംഗാളി വാരിക 1862 മെയ് 5–ന്റെ പതിപ്പിൽ ഈ പണിമുടക്കിനെക്കുറിച്ചുള്ള വാർത്ത പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. അതിൽ പറയുന്നു: ''അടുത്തയിട ഹൗറ റെയിൽവെസ്റ്റേഷനിലെ 1200 തൊഴിലാളികൾ പണിമുടക്കി. ലോക്കോമോട്ടീവ്വിഭാഗത്തിലെ തൊഴിലാളികൾ ദിവസത്തിന് 8 മണിക്കൂറേ ജോലി ചെയ്യേണ്ടതുള്ളുവെന്നാണവർ പറയുന്നത്. എന്നാൽ അവർക് 10 മണിക്കൂർ ജോലി ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നു. ഏതാനും ദിവസമായി പണിമുടക്ക് തുടരുന്നു. റെയിൽവെ കമ്പനി തൊഴിലാളികളുടെ അപേക്ഷ നിറവേറ്റണം. അല്ലാത്തപക്ഷം അവർക് ആരെയും കിട്ടില്ല.''

എട്ടുമണിക്കൂർ ജോലിക്കുവേണ്ടി നടന്ന ഈ പണിമുടക്ക് സുസംഘടിതമായി വർഗബോധത്തോടെ നടത്തിയ ഒന്നാണെന്ന് പറയാനാവില്ല. ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ ശൈശവ ദശയിൽ നടന്നതാകയാൽ സംഘടനയുടെയും ബോധത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ ആ ഘട്ടത്തിൽ അനിവാര്യമായ പാകപ്പിഴകൾ അതിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യയിൽ എട്ടുമണിക്കൂർ ജോലിസമയത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള സമരം സുദീർഘവും ക്ലേശകരവുമായിരുന്നു. അധ്വാനിക്കുന്ന വർഗത്തോട് ആദ്യം തൊട്ടേ ജീവകാരുണ്യപരമായ ആശയങ്ങളാൽ സഹാനുഭൂതി പുലർത്തിയിരുന്നവർ 1870-നും, 80-നുമിടക്കുതന്നെ പ്രവൃത്തി സമയം ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുന്ന പ്രശ്നം ഉന്നയിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ ശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമായാണ് 1891-ൽ ഒന്നാമതായി ഒരു ഫാക്ടറിനിയമം കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടത്. ഈ നിയമം 9 വയസിനും 14 വയസിനും ഇടക്കുള്ള കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രവൃത്തിസമയം 9 മണിക്കൂറും സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 11 മണിക്കൂറുമായി നിജപ്പെടുത്തി. ദിവസത്തിൽ ഭക്ഷണത്തിന് അര മണിക്കൂർ ഒഴിവും ആഴ്ചയിലൊരു ദിവസം നിർബന്ധമായ വിശ്രമദിവസവും നിയമത്തിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ പുരുഷൻമാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രവൃത്തിസമയം ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. അതിനുംപുറമെ ഫാക്ടറി ലേബർ കമ്മിഷൻ പറഞ്ഞതുപോലെ സർക്കാർ ഇടപെടൽ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുന്ന ഏതെങ്കിലും വ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചവർക് ചിന്തിക്കാനേ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. പിന്നെയും രണ്ടു ദശകത്തിനുശേഷമാണ് പുരുഷൻമാരുടെ പ്രവൃത്തിസമയം ശുപാർശചെയ്യപ്പെട്ടത്. 1911-ലെ ഫാക്ടറിനിയമത്തിലാണ് പരുത്തി മില്ലുകളിൽ പുരുഷൻമാരായ തൊഴിലാളികളുടെ പ്രവൃത്തിസമയം 12 മണിക്കൂറായി നിജപ്പെടുത്തിയത്.

പ്രവൃത്തിസമയം നിർണയിക്കുകയെന്ന വീക്ഷണകോണിലൂടെമാത്രം മെയ്ദിനാചരണത്തെ നോക്കിക്കാണുന്നത് അത്തേയറ്റം പരിഷ്കരണവാദപരമായിരിക്കും. സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഇൻറർനാഷണൽ അതിൻെറ

1889–ലെ കോൺഗ്രസ് വിപ്ലവപരമായ നിലപാടോടെ യോജിച്ച് ഈ ദിനം ആചരിക്കാനാണ് സാർവദേശീയ തൊഴിലാളിവർഗത്തോടാവശ്യപ്പെട്ടത്. പിന്നീട് ലെനിനും 1895-ൽ തൊഴിൽ സമയം 8 മണിക്കൂറാക്കുകയെന്ന ആവശ്യം മെയ്ദിനത്തിൽ ഉന്നയിച്ചപ്പോഴും ആ ദിനത്തിന്റെ വിപ്ലവപരമായ പ്രാധാന്യം ഉയർത്തിക്കാട്ടുകയുണ്ടായി. ലെനിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മെയ്ദിനം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള രാഷ്ട്രീയസമരത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ്. അത് അനുസ്യൂതം തുടരുകയും വേണം. അതിനുംപുറമെ ലെനിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മെയ്ദിനം ഒരു വർഗമെന്ന നിലക്ക് തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ മുന്നേറ്റത്തെ കുറിക്കുന്നു. അത് സോഷ്യലിസത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിലും അന്തിമമായി സോഷ്യലിസത്തിന്റെ വിജയത്തിലും ചെന്നുകലാശിക്കണം. ഇന്ത്യയിൽ ഒന്നാമതായി മെയ്ദിനം ആചരിച്ചപ്പോഴും മെയ്ദിനത്തിന്റെ വിപ്ലവപരമായ ഈ സന്ദേശം വിസ്മരിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയെടുക്കാനും തങ്ങളുടെതായ ഭരണകൂടം സ്ഥാപിക്കാനും തൊഴിലാളികളോടാവശ്യപ്പെടുകയുമുണ്ടായി.

എം ശിങ്കാരവേലുചെട്ടിയാരുടെ ശ്രമഫലമായി 1923–ൽ മദിരാശിയിലാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഒന്നാമതായി മെയ്ദിനം ആചരിച്ചത്. രാജ്യത്തെ ആദ്യകാല-മാർക്സിസ്റ്റ് വിശ്വാസികളിലൊരാളായിരുന്നു ചെട്ടിയാർ. അന്ന് ഇന്ത്യൻ മണ്ണിൽ കമ്യൂണിസ്റ്റ്പാർടി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യക്കുപുറത്ത് ഒരിന്ത്യൻ കമ്യൂണിസ്റ്റ്പാർടി 1920-ൽ താഷ്കന്തിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലായി ചില കമ്യൂണിസ്റ്റ്ഗ്രൂപ്പുകളും

പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതേയുള്ളു. ഏതായാലും ആദ്യം ഇന്ത്യാ ട്രേഡ് യൂണിയൻ കോൺഗ്രസ് 1920–ൽ രൂപീകൃതമായി. എന്നാൽ ഈ ട്രേഡ് യൂണിയൻ കോൺഗ്രസ് 1927 വരെ മെയ്ദിനം ആചരിക്കുവാൻ ഔദ്യോഗികമായി യാതൊരു പ്രമേയവും അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല.

ഇന്ത്യൻ മണ്ണിൽ ആദ്യമായി മെയ്ദിനാചരണം സംഘടിപ്പിച്ചതിന്റെ ക്രെഡിറ്റ് ശിങ്കാരവേലു ചെട്ടിയാർ കാണ്. വിപ്ലവസ്പിരിറ്റോടെ അദ്ദേഹം മദ്രാസിൽ മെയ്ദിനറാലി സംഘടിപ്പിക്കാൻ മുൻകയ്യെടുത്തു. എം എൻ റോയിയുമായി ശിങ്കാരവേലു കത്തിടപാടുകളും നടത്തിയിരുന്നു. വിദേശത്ത് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയുടെ ചാർജ് എം എൻ റോയിക്കായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ബർലിനിൽ നിന്ന് *വാൻഗാർഡ്* എന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ആനുകാലികം എഡിറ്റുചെയ്തിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രതികളും രഹസ്യമായി ഇന്ത്യയിലേക്കയക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ശിങ്കാരവേലു 1923-ൽ ഹിന്ദുസ്ഥാൻ ലേബർ കിസാൻ പാർടി രൂപീകരിച്ചു. അക്കൊല്ലംതന്നെ മദ്രാസിൽ മെയ്ദിനയോഗം നടക്കുകയും ചെയ്തു. *ലേബർ കിസാൻ ഗസറ്റ്* എന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പാക്ഷികവും *തൊഴിലാളൻ* എന്ന ഒരു തമിഴ് വാരികയും അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. 1924-ൽ കാൺപൂർ ബോംഷെവിക് ഗൂഢാലോചന കേസിൽ അദ്ദേഹം പ്രതിയാവുകയും അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

മദ്രാസിൽനിന്ന് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന *ഹിന്ദു* പത്രം 1923 മെയ് 2 ന്റെ പതിപ്പിൽ മദ്രാസിലെ മെയ്ദിനാചരണം സംബന്ധിച്ച വാർത്ത കൊടുത്തിരുന്നു. അതനുസരിച്ച് മദ്രാസിൽ രണ്ടു മെയ്ദിന യോഗങ്ങളാണ് നടന്നിരുന്നത്. ഇതിലൊന്ന് ഹൈക്കോടതി

ക്കെതിർവശത്ത് കടപ്പുറത്ത് ശിങ്കാരവേലു ചെട്ടിയാരുടെ അധ്യക്ഷതയിലും മറെറാന്ന് ട്രിപ്ലിക്കേൻ കടപ്പുറത്ത് എസ് കൃഷ്ണസ്വാമി ശർമയുടെ അധ്യക്ഷതയിലുമാണ് ചേർന്നത്. ''ആവേശഭരിതരായ തൊഴിലാളികളുടെ കൂട്ടം'' ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് *ഹിന്ദു* റിപ്പോർട് ചെയ്തു. മദ്രാസ് കടപ്പുറത്തുചേർന്ന മെയ് ദിന യോഗത്തിൽ ശിങ്കാരവേലു ചെയ്ത പ്രസംഗം *ഹിന്ദു* ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിച്ചു:

''മെയ് 1 ലോകത്താകമാനമുള്ള തൊഴിലാളികളുടെ പാവന ദിനമാണെന്ന് ഈ ദിനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വിവരിച്ചുകൊണ്ട് ശിങ്കാരവേലു ചെട്ടിയാർ പറഞ്ഞു. തങ്ങളുടെ പദവിക്കുചിതമായ രീതിയിൽ ഇന്ത്യയിലും തൊഴിലാളികൾ ഈ ദിനം ആചരിക്കുകയും ലോകത്തിന്റെ മററു ഭാഗങ്ങളിലുള്ള തങ്ങളുടെ സഖാക്കളോടൊപ്പം സഹകരിക്കുകയും ഒരു ലേബർ ഓഫീസിന് തറക്കല്ലിടുകയും അങ്ങനെ വരും വർഷങ്ങളിൽ അത് പൂർണ വളർച്ചനേടി രാജ്യത്ത് ദുരിതമനുഭവിക്കുന്ന തൊഴിലാളികൾക് ശക്തിയുടെ സ്രോതസായിത്തീരുകയും ചെയ്യണം. തങ്ങൾ ഒരേ വർഗത്തിൽപെട്ടവരാണെന്ന് അവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയും വേണം. പുതിയ പാർടിയെക്കുറിച്ച് *മദ്രാസ് മെയിലിൽ* വന്ന പ്രതികൂല വിമർശനത്തെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് പ്രാസംഗികൻ പറഞ്ഞത് ഉത്തമവിശ്വാസമുള്ള തൊഴിലാളികൾ മാത്രമാണ് ഈ ദിനമാചരിക്കുന്നതെന്നും അതുകൊണ്ട് പരിഭ്രമിക്കേണ്ടതില്ലെന്നുമാണ്. അതിനും പുറമെ പൊതുലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി തൊഴിലാളികളുടെ ഐക്യദാർഢ്യം ഉന്നംവെച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ് ഈ പാർടി. വിപ്ലവത്തിന്റെ സ്വാഭാവികപ്രക്രിയയിൽ തൊഴിലാളികൾ വൻ സമരം നടത്തി അന്തിമമായി അധികാരം കയ്യാളും.''

പുതിയ പാർടിയുടെ വിശ്വാസപ്രമാണവും പരിപാടിയും വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് മദ്രാസിൽ തൊഴിലാളിവർഗപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രവും യൂണിയനുകളുടെ പരാജയവും അദ്ദേഹം പുനരവലോകനംചെയ്തു. പരാജയത്തിനുകാരണം നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ അലംഭാവവും മുതലാളിമാർക് സർകാർ നൽകിപ്പോന്ന സഹായവുമാണെന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. വ്യാവസായികപ്പോരാട്ടത്തിൽ ഭരണകൂടം മുതലാളിമാരുടെ പക്ഷത്തായിരിക്കുകയും നിക്ഷിപ്ത താൽപര്യങ്ങളെ കാത്തുരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നിടത്തോളം ഒരു യൂണിയനും വളരാനോ അതിജീവിക്കാനോ കഴിയുകയില്ല. മുതലാളിമാർക് അഭിശപ്തമാണെന്നിരിക്കിലും തൊഴിലാളികളുടെ ലക്ഷ്യം ലേബർസ്വരാജ് ആയിരിക്കണം. തങ്ങളുടെതായ സ്വരാജ് ഉണ്ടാകാത്തിടത്തോളം തൊഴിലാളികളുടെ നില മെച്ചപ്പെടുകയില്ല....പാർടിയുടെ പൊതുതത്വങ്ങളും പരിപാടിയും പിന്നീടദ്ദേഹം വിവരിച്ചു. പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ ത്വരിപ്പിക്കുന്നതിന് കോൺഗ്രസിനെയും അതിന്റെ രീതികളെയും സ്വരാജ്പാർടിയെയും ട്രേഡ്യൂണിയനുകളെയും സർകാർ സ്ഥാപനങ്ങളെയും പാർടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം.

ഒരു തൊഴിലാളിയായ പി നടേശമുതലി തൊഴിലാളികളെ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നതിന് ഒരു പാർടിയുടെ ആവശ്യതകയെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചു. അതിൽ പിന്നെ ജനക്കൂട്ടം പിരിഞ്ഞു.

സ്വരാജിനെക്കുറിച്ചുള്ള ശിങ്കാരവേലുവിന്റെ പ്രസംഗം റിപ്പോർട് ചെയ്തപ്പോഴും പത്രം ഒരു കാര്യം കൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ''ലേബർ സ്വരാജ് എന്നതുകൊണ്ട് ബ്രിട്ടീഷുകാരെ ആട്ടിയോടിക്കുകയെന്നത് അദ്ദേഹം

അർഥമാക്കിയിരുന്നില്ല. അത് അതീവ ശ്രമകരമായ ഒരു കടമ മാത്രമല്ല അസാധ്യവും കൂടിയാണ്. ഈ പരിപാടി നടപ്പാക്കുമ്പോഴും കീഴോട്ടിറങ്ങൽ വേണ്ടിവരും. നിലവിലുള്ള തിൻമകൾ കുറക്കുന്നതിനും ശമിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള ചായ്വ് അവരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടാവും.''

ട്രിപ്ളിക്കേൻ കടപ്പുറത്തുനടന്ന മറേറ മെയ്ദിന യോഗത്തെക്കുറിച്ച് പത്രം റിപ്പോർട് ചെയ്തതിങ്ങനെയാണ്:

''ട്രിപ്ളിക്കേൻ കടപ്പുറത്തെ മെയ്ദിനയോഗത്തിൽ എസ് കൃഷ്ണസ്വാമിശർമ അധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. തങ്ങളുടെതായ ഒരു രാഷ്ട്രീയപാർടി സംഘടിപ്പിക്കാൻ ഹിന്ദുസ്ഥാൻ തൊഴിലാളികളോടും കർഷകരോടും ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് (എം ശിങ്കാരവേലു) പുറപ്പെടുവിച്ച തമിഴ് മാനിഫെസ്റ്റൊയിലെ മുഖ്യഭാഗങ്ങൾ എം പി എസ് വേലായുധൻ വായിച്ചു. സുബ്രഹ്മണ്യ ശിവനും ശങ്കർലാലും സംസാരിച്ചു. നന്ദിപ്രകടനത്തോടെ യോഗം അവസാനിച്ചു.''

1923 മെയ് 1-ന് മദ്രാസിൽ നടന്ന രണ്ട് മെയ്ദിന യോഗങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള മേൽപറഞ്ഞ റിപ്പോർടുകൾക്കു പുറമെ മറെറാരു വാർതയും പത്രം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ശിങ്കാരവേലുവിന് തൊഴിലാളിവർഗപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മറ് സുശക്തകേന്ദ്രങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണത്. ശിങ്കാരവേലു കൽകത്തക്കയച്ച ഒരു സന്ദേശമാണത്. അതേക്കുറിച്ച് പത്രം റിപ്പോർട് ചെയ്തു: ''ഹിന്ദുസ്ഥാൻ ലേബർ-കിസാൻ പാർടി താഴെപ്പറയുന്ന പ്രസ് ടെലഗ്രാം കൽകത്തക്കയക്കുകയുണ്ടായി.

"ലേബർ–കിസാൻ പാർടി മദ്രാസിൽ മെയ്ദിനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. സഖാവ് ശിങ്കാരവേലു അധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. പ്രകടനം വിജയകരം. അടുത്ത വർഷം ഒഴിവുദിനം പ്രഖ്യാപിക്കാൻ സർകാരിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. പാർടിയുടെ അക്രമരാഹിത്യ വിശ്വാസപ്രമാണം അധ്യക്ഷൻ വിവരിച്ചു. സാമ്പത്തികാശ്വാസം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ലേബർ സ്വരാജ് നേടിയെടുക്കുന്നതിന് ലോകതൊഴിലാളിഐക്യം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഗവൺമെൻറിനെ അകത്തും പുറത്തും എതിർകണമെന്ന് ശുപാർശചെയ്തു. സമത്വാധിഷ്ഠിത തൊഴിലാളിവാഴ്ചയുടെ അടുത്ത ഘട്ടത്തിലേക്കുള്ള ലോകവികാസത്തിൻെറ ചിത്രം വരച്ചുകാട്ടി. ലോകതൊഴിലാളികളോടൊത്തുചേരാൻ ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളികളോടാവശ്യപ്പെട്ടു. കോൺഗ്രസിലും പുതിയ പാർടിയിലും സർകാരിലും ഗണ്യമായ തൊഴിലാളി പ്രാതിനിധ്യം തികച്ചും ആവശ്യം. പാർടിയുടെ ലേബർ സ്വരാജ് പദ്ധതിയെ *മെയിൽ* പത്രം കർശനമായി വിമർശിച്ചതിന് ശിങ്കാരവേലു മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതിൽ പുതുതായൊന്നുമില്ല. അമൃതസർ കോൺഗ്രസും ഇത് പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ട്രിപ്ളിക്കേൻ കടപ്പുറത്തുനടന്ന തെക്കൻ മദ്രാസ് തൊഴിലാളികളുടെ യോഗവും വിജയകരമായിരുന്നു. സഖാവ് വേലായുധൻ മാനിഫെസ്റ്റൊ വിശദീകരിച്ചു.

"തൊഴിലാളികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള മറ്റ് ക്ഷേമ നടപടികളോടൊപ്പം 8 മണിക്കൂർ ജോലിസമയത്തിനു വേണ്ടിയും ശിങ്കാരവേലു ആവശ്യപ്പെട്ടു. ശിങ്കാരവേലുവിൻെറ ലേബർ–കിസാൻ പാർടിയുടെ കർമപരിപാടിയിൽ എട്ടുമണിക്കൂർ നിയമത്തിനുവേണ്ടി ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മൈനർമാർകും പാലൂട്ടുന്ന അമ്മമാർകും 6 മണിക്കൂറും കുട്ടികൾക് നാലുമണിക്കൂറുമായിരിക്കണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടു."

ബർലിനിൽനിന്ന് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന എം എൻ റോയ്യുടെ *വാൻഗാർഡ്* 1923 ജൂൺ 15 ന്റെ 2-ാം വാള്യം 9—ാം ലക്കത്തിൽ 1923 മെയ് 1-ന് മദ്രാസിൽ നടന്ന മെയ്ദിനയോഗത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു വാർതയുണ്ട്.

വാൻഗാർഡ് ഇങ്ങനെ റിപ്പോർട് ചെയ്യുന്നു:

''ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളികളുടെ മെയ് ഒന്ന്''

''ഇന്ത്യയിലാദ്യമായി തൊഴിലാളികളുടെ ഒരൊഴിവുദിനമെന്നനിലക്ക് മെയ് ഒന്ന് ആചരിക്കപ്പെട്ടു. അഭിവന്ദ്യസോഷ്യലിസ്റ്റുകാരനായ എം ശിങ്കാരവേലു ചെട്ടിയാരുടെ ആഹ്വാനമനുസരിച്ച് മദ്രാസ് സിറ്റിയിൽ തുറന്ന സ്ഥലത്ത് രണ്ട് പൊതുയോഗങ്ങളാണ് ചേർന്നു. പ്രസംഗങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കം തൊഴിലാളികളുടെ അവശതകളായിരുന്നു. തമിഴിൽ നേരത്തെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മാനിഫെസ്റ്റൊ പ്രകാരമുള്ള തൊഴിലാളി—കർഷക പാർടിയുടെ സ്ഥാപനവും പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. ശ്രോതാക്കളധികവും തൊഴിലാളികളും കർഷകരുമായിരുന്നു. പ്രസംഗം നാട്ടുഭാഷയിലും. അതുകൊണ്ട് പ്രസംഗങ്ങളിൽ പറഞ്ഞതെല്ലാം അവർക് മനസിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. മെയ്ദിനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും ലേബർ സ്വരാജ് നേടിയെടുക്കുന്നതിന് തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർടി രൂപീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും യോഗത്തിൽ വിശദീകരിച്ചു. യോഗങ്ങളിലൊന്നിൽ അധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ച സഖാവ് ശിങ്കാരവേലു ഇന്ത്യയിൽ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ ഒരൊഴിവു ദിവസമെന്നനിലക്ക് മെയ് ഒന്ന് സമാഗതമായതിനെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. ലോകത്തിലെ മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലും ഇന്ത്യയിലും വർഗസമരത്തിന്റെ വളർച്ച അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചു. ഇന്ത്യയിലെ തൊഴിലാളിക

ളുടെ ലക്ഷ്യം ലേബർ സ്വരാജ് ആയിരിക്കണമെന്നദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഭരണകൂടം മുതലാളിമാരുടെ പക്ഷത്തായിരിക്കുകയും സ്ഥാപിത താൽപര്യങ്ങളെ കാത്തുരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നിടത്തോളം കൊള്ളയടിക്കപ്പെടുന്ന തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ സ്ഥിതിയിൽ മാറ്റം വരുത്തുന്നതിൽ തൊഴിലാളിസംഘടനകൾക്ക് നന്നേ കുറച്ചു നേട്ടങ്ങൾമാത്രമേ കൈവരിക്കാനാവുകയുള്ളു. സാർവദേശീയ തൊഴിലാളിവർഗപ്രസ്ഥാനത്തോടുള്ള ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളികളുടെ ബന്ധം വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട്, സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിന് നേതൃത്വം നൽകുന്നതിന് ഒരു തൊഴിലാളിവർഗ പാർടി സംഘടിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത അദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. പുതിയ പാർടി കോൺഗ്രസിനകത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണെന്നും പ്രഖ്യാപിച്ചു.

"സാർവദേശീയതൊഴിലാളികളുമായി ചേർന്നുകൊണ്ട് തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ ഒരു വാർഷിക ഒഴിവ് ദിനമെന്ന നിലക്ക് മെയ് ഒന്ന് ആചരിക്കുമെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതും ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന് സാമ്പത്തികാശ്വാസം ആവശ്യപ്പെടുന്നതും ലേബർസ്വരാജ് നേടിയെടുക്കുന്നതിന് ലോകതൊഴിലാളികളുമായി ചേർന്നുകൊണ്ടുള്ള ഒരൈക്യമുന്നണിക്കുവേണ്ടി ആവശ്യപ്പെടുന്നതും സർകാർ സ്ഥാപനങ്ങളോടെതിർപ്പ് ശുപാർശ ചെയ്യുന്നതും ഒരു പ്രത്യേക തൊഴിലാളിവർഗപാർടിയെന്ന നിലക്ക് കോൺഗ്രസിനകത്ത് പ്രവർത്തിക്കുമെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതുമായ പ്രമേയങ്ങൾ പാസാക്കി.

"പൊതുയോഗങ്ങളിൽ വൻതോതിൽ ജനങ്ങൾ പങ്കെടുത്തു. പ്രകടനം വിജയകരമായിരുന്നു. ഇതുപോലുള്ള മെയ്ദിനാചരണങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലാകെ നടത്താൻ

ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് തൊഴിലാളി- കർഷകപാർടി ഇതര പ്രവിശ്യകൾക്ക് കമ്പിസന്ദേശങ്ങളും അയക്കുകയുമുണ്ടായി.''

അങ്ങനെ 1923-ൽ ഇന്ത്യയിൽ മെയ്ദിനാചരണത്തിന് മുൻകയ്യെടുത്ത ആദ്യത്തെ വ്യക്തി ശിങ്കാരവേലുവാണ്. അതിൽപിന്നെ 1927-ൽ എ ഐ ടി യു സി യുടെ നിർദേശാനുസാരം ബോംബെ, കൽകത്ത, മദ്രാസ് എന്നിവ ഉൾപെടെ ഒട്ടേറെ തൊഴിലാളികേന്ദ്രങ്ങളിൽ മെയ്ദിനം ആചരിക്കപ്പെട്ടു. 1927 നവംബറിൽ എ ഐ ടി യു സിയുടെ കാൺപൂർ സമ്മേളനത്തിൽ ജനറൽ സെക്രട്ടറി സമർപിച്ച റിപ്പോർടിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചു: ''വൻതോതിലുള്ള മെയ്ദിനാഘോഷങ്ങളിൽ അക്കൊല്ലം ആയിരക്കണക്കിന് തൊഴിലാളികളും പങ്കെടുത്തു.'' പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാ തൊഴിലാളി കേന്ദ്രങ്ങളിലും ഈ ആഘോഷങ്ങളും ട്രേഡ്യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വാർഷിക സ്വഭാവമായിത്തീരുമെന്ന് 'ജനറൽ സെക്രട്ടറിയുടെ റിപ്പോർടി'ൽ പ്രത്യാശിച്ചു.

ബോംബെയിൽ 1927-ൽ നടന്ന മെയ്ദിനയോഗത്തിൽ അന്നത്തെ തൊഴിലാളിനേതാക്കളായ ഫിലിപ്പ് സ്പ്രാറ്റ്, തെങ്ഡി, മിറാജ്കർ, ജാബ്വാല, നിംബാഡ്ക്കർ, ഘാട്ടെ, ജോഗ്ളേക്കർ എന്നിവർ സംബന്ധിച്ചിരുന്നുവെന്ന് മീററ്റ് ഗൂഢാലോചനക്കേസിന്റെ രേഖകളിൽനിന്ന് കാണുന്നു.

1928-ൽ ബോംബെയിൽ നടന്ന മെയ്ദിന യോഗത്തിൽ നിംബാഡ്ക്കർ, എസ് എ ഡാങ്കെ, ബ്രാഡ്ലി, ജോഗ്ളേക്കർ എന്നിവർ സന്നിഹിതരായിരുന്നു.

1928 മെയ് ഒന്നിന് കൽകത്താനഗരത്തിൽ മെയ്ദിനം വിപുലമായ തോതിൽ ആചരിക്കുകയുണ്ടായി.

ഒരു വൻപ്രകടനം മൈതാനത്ത് കേന്ദ്രീകരിച്ചു. പിന്നീട് നടന്ന പൊതുയോഗത്തിൽ മൃണാളകാന്തി ബോസ് അധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. ന്യൂഡൽഹിയിലെ ആർക്കൈവ്സിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ഇൻറലിജൻസ് ബ്രാഞ്ച് റിപ്പോർട്ടുപ്രകാരം പ്രകടനത്തിലും റാലിയിലും പണിമുടക്കിയ 1000ത്തോളം പേരോടൊപ്പം നൂറുകണക്കിന് ട്രാംവെ ജോലിക്കാരും മറ്റു തൊഴിലാളികളും പങ്കെടുത്തു. ഫിലിപ്പ് സ്പ്രാറ്റിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ്പ്രസംഗത്തിലും ബങ്കിംമുഖർജിയുടെ ഹിന്ദി പരിഭാഷയിലും പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളുടെ വിശദാംശങ്ങൾ ഇൻറലിജൻസ് റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഡോ. ഭൂപേന്ദ്രനാഥ ദത്തും യോഗത്തിൽ സംസാരിച്ചതായും അവർ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഊന്നിപ്പറഞ്ഞതായും റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നു. മറ്റു പലരോടുമൊപ്പം മുസഫർ അഹമ്മദും യോഗത്തിൽ സന്നിഹിതനായിരുന്നുവെന്നും റിപ്പോർട്ടുചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യയിൽ ഒന്നാമത്തെ മെയ്ദിനാചരണം അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ലെന്നുപറഞ്ഞാൽ ഇന്ന് നമുക്കത് അദ്ഭുതകരമായി തോന്നിയേക്കാം. 1928 മെയ് 1–ന് കൽക്കത്താനഗരത്തിൽ മെയ്ദിനപ്രകടനം നിരോധിച്ചുകൊണ്ട് പൊലീസ്കമ്മീഷണർ 1862-ലെ ബംഗാൾആക്ടിന്റെ 62-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചു. മെയ്ദിനപ്രകടനത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയവർക്ക് നോട്ടീസ് നൽകുകയും ചെയ്തു. ഈ വിലക്കുകളൊക്കെ ഉണ്ടായിട്ടും പ്രകടനവും റാലിയും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

1929-ൽ മീററ്റ് ഗൂഢാലോചനക്കേസിലെ പ്രതികളിൽ പലരുടെയും പേരിൽ ചുമത്തപ്പെട്ട കുറ്റം 1927ലെയും 1928ലെയും മെയ്ദിനാചരണങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തുവെന്നതായിരുന്നു.

ആർ മില്നർ വൈറ് നൽകിയ കുറ്റപത്രത്തിൽ സ്പ്രാറ്റ്, തെങ്ഡി, മിറാജ്കർ, ജാബ്വാല, നിംബാഡ്കർ, ഘാട്ടെ, ജോഗ്ളേക്കർ, ബ്രാഡ്ലി, അൽവെ, ഡാങ്കെ, കിഷോരിലാൽഘോഷ്, മുസഫർ അഹമ്മദ് തുടങ്ങിയവർ മെയ്ദിനയോഗത്തിൽ സന്നിഹിതരായിരുന്നുവെന്നാണാരോപിച്ചിരുന്നത്. യു പിയിലെ തൊഴിലാളിനേതാവും മീറത്ത്ഗൂഢാലോചനക്കേസിൽ പ്രതിയുമായ ഡോ: വിശ്വനാഥ മുഖർജിയുടെ പേരിലുള്ള കുറ്റാരോപണം 1928–ൽ മെയ്ദിനമാചരിച്ചുവെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെപ്രസംഗത്തിൽ ''ലോകതൊഴിലാളികളെ ഒന്നിക്കുവിൻ'' എന്ന കമ്യൂണിസ്റ്റ്മുദ്രാവാക്യം അടങ്ങിയിരുന്നുവെന്നുമായിരുന്നു.

എങ്കിലും മീറത്ത് ഗൂഢാലോചനക്കേസ് കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരോടടുക്കുകയും മെയ്ദിനം ആചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ തൊഴിലാളികളെ യെപ്പെടുത്തുന്നതിനുപകരം നേരെ വിപരീതഫലമാണുളവാക്കിയത്. കമ്യൂണിസം ഇന്ത്യയിൽ വൻതോതിൽ അറിയപ്പെടാനും 1928 നു ശേഷം മെയ്ദിനം രാജ്യത്തെ ഒട്ടേറെ വ്യവസായകേന്ദ്രങ്ങളിൽ വിപുലമായ തോതിൽ ആചരിക്കാൻ തുടങ്ങുകയുമാണുണ്ടായത്. ഇന്ന് ലോകമാകെ മെയ്ദിന ശതാബ്ദി ആഘോഷിക്കുമ്പോഠം ഇന്ത്യയിലെ ഒന്നാമത്തെ മെയ്ദിനാചരണത്തിന്റെ വീരേതിഹാസം മെയ്ദിനത്തിന്റെ വിപ്ളവ പാരമ്പര്യവുമായി മുന്നേറാൻ ഇന്ത്യൻതൊഴിലാളി വർഗത്തിന് തീർച്ചയായും പ്രലോഭനമേകും.

മെയ്ദിനവും എട്ടുമണിക്കൂർ പ്രവൃത്തി ദിവസത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള സമരവും- ഇന്ത്യയിൽ

എം കെ പാന്ഥെ

ഇക്കൊല്ലം മെയ്ദിനത്തിൽ ലോകത്താകമാനം തൊഴിലാളിവർഗം എട്ടുമണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിദിവസം നടപ്പാക്കുകയെന്ന ന്യായമായ ആവശ്യത്തിനും മുതലാളിവർഗത്തിന്റെ ചൂഷണത്തിനെതിരായും വീരോചിതമായി പോരാടിയ ചിക്കാഗോ തൊഴിലാളികളുടെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന്റെ ശതാബ്ദി ആചരിക്കുകയാണ്. രണ്ടാം ഇൻറർനാഷണൽ 1889-ൽ അതിന്റെ പാരീസ് സമ്മേളനത്തിൽ വെച്ചാണ് സാർവദേശീയ തൊഴിലാളിദിനമെന്ന നിലക്ക് മെയ്ദിനാചരണം സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചത്.

ഇന്ത്യയിൽ മെയ്ദിനത്തിന്റെ സന്ദേശം വളരെ വൈകിയാണ് വന്നെത്തിയത്. ദേശീയതലത്തിൽ ഒന്നാമതായി പ്രകടനങ്ങളും റാലികളും നടത്തിക്കൊണ്ട് ഇതാചരിച്ചത് 1927-ലാണ്. തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ

മറ്റാവശ്യങ്ങളോടൊപ്പം 8 മണിക്കൂർ പ്രവൃത്തി ദിവസം എന്ന വിശേഷാൽആവശ്യവും ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു. ഈ മെയ്ദിനാചരണത്തെ സഖാവ് ആർ പി ദത്ത് തികച്ചും അർഥവത്തായിത്തന്നെ വിവരിക്കുകയുണ്ടായി: "സാർവദേശീയ തൊഴിലാളിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമെന്ന നിലക്ക് ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളിപ്രസ്ഥാനം ഒരു പുതുയുഗം തുറന്നതിന്റെ പ്രതീകം." (*ഇന്ത്യ ഇന്ന്*. പുറം 384)

ഇന്ത്യയിൽ 8 മണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിദിവസം നേടിയെടുക്കാനുള്ള സമരം സുദീർഘവും ശ്രമകരവുമായ ഒന്നായിരുന്നു. കടുത്ത സമരങ്ങളിലൂടെ പടിപടിയായാണ് ഇന്ത്യയിൽ പ്രവൃത്തിസമയം കുറച്ചുകൊണ്ടുവന്നത്. സഖാവ് സുകോമൽസെൻ *തൊഴിലാളി വർഗം ഇന്ത്യയിൽ* എന്ന തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ 1862 ഏപ്രിൽ-മെയ് കാലത്തുതന്നെ ഹൗറ റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിൽ 8 മണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിസമയം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് 1200 തൊഴിലാളികൾ ഏതാനും ദിവസം പണിമുടക്കിയതായി റിപ്പോർട് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആദ്യകാലത്ത് ഫാക്ടറികളിലും മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങളിലും പ്രവൃത്തിസമയത്തിന് യാതൊരു പരിധിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രവൃത്തിസമയം കുറക്കണമെന്ന ആവശ്യം പൊതുവെ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടത്. ദിവസത്തിൽ 14 ഉം 16 ഉം മണിക്കൂർ ജോലി ചെയ്യിക്കുകയെന്നത് ഒരു സാധാരണ പ്രതിഭാസമായിരുന്നു. ആഴ്ചയിൽ ഒരൊഴിവുദിവസമെന്ന സമ്പ്രദായവും അന്നില്ലായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് ഭക്ഷണത്തിന് ഒഴിവുസമയമൊന്നും അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. ജോലി ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ തന്നെ തൊഴിലാളികൾക്ക് ഭക്ഷണവും കഴിക്കേണ്ടിയിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ ചുരുങ്ങിയ കൂലിക്ക് അമിതമായി ജോലി ചെയ്യിക്കാൻ ഇന്ത്യയിൽ കഴിയുമായിരുന്നു. ഇത് ബ്രിട്ടനിലെ ലങ്കാഷയർ മില്ലുടമകളെ പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചു. ഇന്ത്യയിലെ തുണിമില്ലുകളുമായി മത്സരിക്കാൻ അവർക് നന്നേ വിഷമം അനുഭവപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ടവർ ഇന്ത്യൻ ഫാക്ടറികളിലെ ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന സ്ഥിതിഗതികളെക്കുറിച്ച് മുറവിളികൂട്ടാൻ തുടങ്ങി. ഇന്ത്യൻ ഫാക്ടറികളിൽ പ്രവൃത്തിസമയത്തിനു യാതൊരു പരിധിയുമില്ലാത്ത സ്ഥിതി ഉയർത്തിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെൻറിൽ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുകപോലുമുണ്ടായി. തൊഴിലാളികളുടെ ജോലിസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ച് പഠനം നടത്തിയ ഫാക്ടറികമ്മിഷൻ 1884-ൽ പ്രവൃത്തിസമയത്തിൻെറ വശം പരിശോധിക്കുകയുണ്ടായി. ബോംബെ മിൽ ഹാൻഡ്സ് അസോസിയേഷൻ ശ്രീ എൻ എം ലോഖാണ്ഡെയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഫാക്ടറി കമ്മിഷനു നൽകിയ മെമ്മോറാണ്ടത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടത് ''മില്ലുകളിൽ ജോലി രാവിലെ 6.30 ന് ആരംഭിച്ച് സന്ധ്യക്ക് നിർത്തണം'' എന്നാണ്. ''അവർക് ഉച്ചക്ക് അര മണിക്കൂർ വിശ്രമസമയം അനുവദിക്കണ''മെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടു.

ഒന്നാമത്തെ ഫാക്ടറി നിയമം 1881-ൽ പാസാക്കിയപ്പോഴും അതിൽ പ്രവൃത്തിസമയം ക്രമപ്പെടുത്തുന്ന യാതൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏഴുവയസിനു താഴെയുള്ള കുട്ടികളെ ജോലിക്കുവെക്കുന്നത് വിലക്കുക മാത്രമാണതിൽ ചെയ്തത്. അവർകുതന്നെയും പ്രവൃത്തിസമയം ക്രമപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല.

1891-ലെ ഫാക്ടറിനിയമം 50ഓ അതിലധികമോ ആളുകൾ ജോലിചെയ്യുന്ന ഫാക്ടറികൾക്കേ ബാധകമാക്കിയിരുന്നുള്ളു. അതിൽ തൊഴിലെടുപ്പിക്കാവുന്ന

കുട്ടികളുടെ കുറഞ്ഞ പ്രായപരിധി 7-ൽ നിന്ന് 9 ആക്കി വർധിപ്പിച്ചു. ഈ കുട്ടികളെക്കൊണ്ട് ദിവസത്തിൽ 9 മണിക്കൂർ ജോലിചെയ്യിക്കാൻ തൊഴിലുടമകളെ അനുവദിച്ചിരുന്നു. സ്ത്രീത്തൊഴിലാളികളുടെ ജോലിസമയം 11 മണിക്കൂറായി നിയമം ക്ളിപ്തപ്പെടുത്തി. രാത്രിഷിഫ്റ്റിൽ അവരെക്കൊണ്ട് ജോലി ചെയ്യിക്കുന്നത് വിലക്കുകയും ചെയ്തു. ആണുങ്ങളുടെ ജോലിസമയത്തിന് വ്യക്തമായ പരിധിയൊന്നും നിയമത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഉച്ചക്ക് ഭക്ഷണത്തിന് അരമണിക്കൂർ ഒഴിവനുവദിച്ചിരുന്നു. 1895-ൽ ഫാക്ടറികളിൽ വൈദ്യുതിവെളിച്ചം വന്നപ്പോൾ പ്രവൃത്തിസമയം വർധിപ്പിക്കാനൊരു ശ്രമം നടന്നു. ഇതിനെതിരായി ചില പണിമുടക്കുകൾ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുകയുമുണ്ടായി.

കണക്കറ ജോലിസമയത്തിനെതിരായ ചെറുത്തുനിൽപ്

തൊഴിൽരംഗത്തെ ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന സ്ഥിതിഗതികൾക്കെതിരെ ആവർത്തിച്ചുള്ള പ്രകടനങ്ങൾ, സ്വമേധയാ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന പണിനിർത്തൽ, യന്ത്രങ്ങൾ തല്ലിത്തകർക്കൽ, മല്ലാളികളെ തല്ലൽ—സംഘടിത ട്രേഡ്യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ ചൂഷണത്തിനെതിരായ ചെറുത്തുനിൽപിന്റെ ആദ്യകാല രൂപങ്ങൾ ഇതൊക്കെയായിരുന്നു. ഒട്ടേറെ മനുഷ്യസ്നേഹികൾ തൊഴിലാളികളുടെ കാര്യം ഏറ്റെടുത്ത് അവരുടെ സ്ഥിതി മെച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു.

ഈവക സമരങ്ങളുടെയെല്ലാം ഫലമായി 1911-ൽ ഫാക്ടറിനിയമം ഭേദഗതിചെയ്തു. ഇതുപ്രകാരം

പുരുഷൻമാരായ തൊഴിലാളികൾക്ക് ജോലിസമയം 12 മണിക്കൂറായും കുട്ടികൾക്ക് 6 മണിക്കൂറായും ക്ലിപ്ത പ്പെടുത്തി. ശരിയായ പരിശോധനാ സംവിധാനത്തി ന്റെ അഭാവത്തിലും നിയമം ലംഘിച്ചാൽ കടുത്ത ശി ക്ഷയൊന്നുമില്ലാതിരുന്നതിനാലും പല ഫാക്ടറികളും ഈ വ്യവസ്ഥകളൊന്നും നടപ്പാക്കിയില്ല.

രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധം അവസാനിച്ചഉടനെ ജോ ലിസമയം കുറക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒട്ടേറെ പണിമുടക്കു സമരങ്ങൾ നടന്നതായി റിപ്പോർട് ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ ണിമുടക്കിന്റെ തീവ്രതയും ഊക്കും ഔദ്യോഗിക പ്ര സിദ്ധീകരണമായ *ഇന്ത്യൻ വ്യവസായ-തൊഴിൽ ബു ള്ളറ്റി*നിൽ (നമ്പർ 43) ഇങ്ങനെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു:

"സ്ഥിതിഗതികൾ, പ്രത്യേകിച്ചും നീണ്ട തൊ ഴിൽസമയം, അനിവാര്യമെന്ന നിലയിൽ മുമ്പ് സ്വീക രിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും മേലിൽ അത് പൊറുപ്പിക്കാവു ന്നതല്ല. പാശ്ചാത്യധാരണയിലുള്ള ട്രേഡ്യൂണിയ നുകൾ ഇപ്പോഴും ഏറക്കുറെ അജ്ഞാതമാണെന്നിരി ക്കിലും യോജിച്ച പ്രവർത്തനത്തിന്റെ വില അതിവേ ഗം ബോധ്യപ്പെട്ടുവരികയാണ്. 1918-19 ലെ തണുപ്പു കാലത്ത് ചില സുപ്രധാന പണിമുടക്കുകൾ നടക്കു കയുണ്ടായി. അടുത്ത ശൈത്യകാലത്താവട്ടെ വിപുല മായ തോതിൽ വ്യാവസായികാസ്വാസ്ഥ്യം പൊട്ടിപ്പു റപ്പെട്ടു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ നടന്ന വൻപണിമുടക്കു കൾ പത്തുമണിക്കൂർ തൊഴിൽദിനത്തിനുവേണ്ടിയായി രുന്നു. പ്രവൃത്തിസമയം ആഴ്ചയിൽ 60 മണിക്കൂറെ ന്ന വ്യവസ്ഥ 1922-ൽ ഫാക്ടറിനിയമത്തിൽ ഉൾപെ ടുത്തത്തക്കവണ്ണം അത്രയും വിജയം നേടാനും കഴി ഞ്ഞു. ഭൂരിപക്ഷം തൊഴിലുടമകളും ഒരു തത്വമെന്ന നി ലക്ക് പൊതുവെ അംഗീകരിച്ച് വ്യവസായശാലകളിൽ

നടപ്പാക്കിയിരുന്നതിലും അൽപം കൂടുതൽ നേട്ടം അങ്ങനെ കൈവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.''

പ്രവൃത്തിസമയം ഘട്ടംഘട്ടമായി ചുരുക്കൽ

1911–ലെ ഫാക്ടറിനിയമത്തിൽ പ്രവൃത്തി സമയം സംബന്ധിച്ച വ്യവസ്ഥ തുണിമില്ലുകൾക്ക് മാത്രമേ ബാധകമായിരുന്നുള്ളൂ. 1922–ലെ നിയമം ഇത് എല്ലാവ്യവസായങ്ങൾക്കും ബാധകമാക്കി. പ്രവൃത്തിസമയം കുറക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രക്ഷോഭം ഈ ഘട്ടത്തിൽ മറ്റ് വ്യവസായങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിക്കുകയുണ്ടായെന്നതാണിത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. 1922-ലെ ഭേദഗതി പ്രകാരം ഫാക്ടറിനിയമം വൈദ്യുതി ഉപയോഗിക്കുന്നതും 20 ഓ അതിലധികമോ തൊഴിലാളികൾ ജോലി ചെയ്യുന്നതുമായ എല്ലാ വ്യവസായങ്ങൾക്കും ബാധകമായി പ്രവൃത്തി സമയം ദിവസത്തിൽ 11 മണിക്കൂറും ആഴ്ചയിൽ 60 മണിക്കൂറുമായി കുറച്ചു. സാധാരണ വേതനത്തിന്റെ ഒന്നേകാൽ ഇരട്ടി ഓവർടൈം വേതനം നൽകാനും വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു.

ഇന്ത്യയിൽ ഉശിരൻ തൊഴിലാളിവർഗ പ്രസ്ഥാനം വളർന്നുവരുന്നുവെന്ന ധാരണ വിദേശത്ത് രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട ഇന്ത്യൻ കമ്യൂണിസ്റ്റ്പാർടി തയ്യാറാക്കിയ പ്രവർത്തനപരിപാടിയിൽ പ്രതിഫലിച്ചതായിക്കാണാം. ഈ പരിപാടി 1922-ൽ ഗയാകോൺഗ്രസിൽ വിതരണം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. പരിപാടിയിൽ ''വ്യവസായ തൊഴിലാളികൾക്ക് എട്ടുമണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിസമയവും മിനിമം വേതനവും മെച്ചപ്പെട്ട പാർപിടസൗകര്യവും നേടിയെടുക്കുന്ന''തിനെക്കുറിച്ച് പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്ത്യൻ ബൂർഷ്വാസിയുടെ താൽപര്യത്തെ ബാധിക്കുന്നതാകയാൽ 8 മണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിസമയം എന്ന

ആവശ്യത്തെ ബൂർഷ്വാ ദേശീയനേതൃത്വം പിന്തുണച്ചില്ല. എന്നാൽ തൊഴിലാളികൾക്കിടയിൽ ഇതിന് വർധിച്ച പിന്തുണ ലഭിച്ചു.

പത്തുമണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിദിവസം നേടിയെടുത്തശേഷവും പ്രവൃത്തിസമയം ഇനിയും കുറക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള പണിമുടക്കുസമരങ്ങൾ തുടർന്നുപോന്നു. ഔദ്യോഗിക കണക്കനുസരിച്ച് 1921 നും 28 നുമിടക്ക് പ്രവൃത്തിസമയം കുറക്കുന്നതിനുവേണ്ടി 64 പണിമുടക്കുകൾ നടന്നു. ഇതിൽ 32 എണ്ണം ബംഗാളിലും 24 എണ്ണം ബോംബെ പ്രസിഡൻസിയിലും 5 എണ്ണം മദ്രാസ് പ്രസിഡൻസിയിലുമാണ് നടന്നത്. ബിഹാറിലും ഒറീസയിലുമായി രണ്ടും യു പി യിൽ ഒന്നും പണിമുടക്കുകൾ നടന്നു.

1928-ൽ മുതലാളിത്തലോകത്തെയാകെ കടുത്ത മാന്ദ്യം പിടികൂടിയപ്പോൾ അതിന്റെ ആഘാതം ഇന്ത്യയിലും അനുഭവപ്പെട്ടു. ഈ മാന്ദ്യത്തിന്റെ ഭാരം തൊഴിലാളികളുടെ മുതുകത്തേക്ക് മാറ്റുന്നതിന് ബോംബെയിലെ തുണിമില്ലുടമകൾ പ്രവൃത്തിസമയം വർധിപ്പിക്കാൻ പരിപാടിയിട്ടു. ബോംബെ തുണിമിൽ തൊഴിലാളികളുടെ പണിമുടക്കുകമ്മിറ്റി പ്രവൃത്തിസമയം വർധിപ്പിക്കരുതെന്ന് 1928 ഏപ്രിലിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തുടർന്ന് മില്ലുടമകൾ തങ്ങളുടെ പരിപാടി പിൻവലിക്കാൻ നിർബന്ധിതരായി.

എട്ടുമണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിസമയത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആവശ്യം രാജ്യത്ത് ശക്തിപ്പെട്ടുവന്നു. ഒട്ടേറെ പണിമുടക്കുസമരങ്ങളിൽ ഈ ആവശ്യം ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു. തൊഴിലാളികളെ സംബന്ധിച്ച റോയൽ കമ്മീഷന് സമർപ്പിച്ച മെമ്മോറാണ്ടങ്ങളിൽ പല സംഘടനകളും ഈ ആവശ്യം ഉന്നയിച്ചു. കമ്മീഷനുതന്നെയും ഇത്

കണക്കിലെടുക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ കമ്മിഷനിൽ ഭൂരിപക്ഷം അംഗങ്ങളും ഈ ആവശ്യം അനുവദിക്കുന്നതിനോട് യോജിച്ചില്ല. അതിനു കാരണം താഴെ പറയുന്നവയാണ്:

"വ്യവസായത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽനോക്കുമ്പോഴും അച്ചടക്കത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പാശ്ചാത്യമാനദണ്ഡത്തോട് ഏറക്കുറെ അടുത്തെത്താൻ തൊഴിലാളി തയ്യാറില്ലാത്തിടത്തോളം എട്ടുമണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിദിവസം നടപ്പാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് അനഭിലഷണീയമാണെന്നും 8½ മണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിദിവസംതന്നെയും ഒരളവോളം ക്രമക്കേടുകൾകിടയാക്കുമെന്നും അതുതന്നെയും ഗുരുതരമായ സ്ഥിതി ഉളവാക്കുമെന്നും തൊഴിലുടമക്ക് അവകാശപ്പെടാനർഹതയുണ്ട്."

എങ്കിലും മി. ക്ളിഫ്, എൻ എം ജോഷി, ദിവാൻ ചമൻലാൽ എന്നീ മൂന്നംഗങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളികളുടെ വികാരം പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. "ഇന്ത്യൻ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന തൊഴിലാളിക്ക് അവശ്യം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത് ഒന്നാമതായി, ചുരുങ്ങിയ തൊഴിൽസമയവും രണ്ടാമതായി, ജോലിസമയത്തിനിടക്ക് വിശ്രമത്തിനുള്ള വ്യവസ്ഥയുമാണെന്ന് അവർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ നിലവിലുള്ള സാഹചര്യത്തിൽ 8 മണിക്കൂർ ജോലി ഏർപെടുത്തുന്നത് അഭിലഷണീയമാണെന്നു മാത്രമല്ല അത് പ്രായോഗികവും അവശ്യം ആവശ്യവുമാണ്. (റിപ്പോർട്, പുറം 46)

പ്രവൃത്തിസമയം സംബന്ധിച്ച ഐ എൽ ഒ കൺവൻഷൻ

1919-ൽ സാർവദേശീയ തൊഴിൽസംഘടന രൂപീകൃതമായപ്പോഴും സാർവദേശീയ തൊഴിലാളിപ്രസ്ഥാ

നത്തിന്റെ സമ്മർദത്തിന്റെ ഫലമായി എട്ടുമണിക്കൂർ ജോലി എന്ന ആശയത്തിന് അർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടിവന്നു. തൊഴിൽസമയം ദിവസത്തിൽ 8 മണിക്കൂറും ആഴ്ചയിൽ 48 മണിക്കൂറുമായി ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുന്നത് സംബന്ധിച്ച ഒന്നാമത്തെ ഐ എൽ ഒ കൺവൻഷൻ 1921-മുതൽ അത് ബാധകമാക്കി. ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 8 മണിക്കൂറിലേറെ ജോലി ചെയ്യിക്കാൻ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ഐ എൽ ഒ തീരുമാനം അന്നത്തെ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റ് അംഗീകരിച്ചു. ഐ എൽ ഒ കൺവൻഷന്റെ സ്പിരിറ്റ് നടപ്പാക്കിയില്ലെന്നർഥം. തൊഴിൽ സംബന്ധിച്ച റോയൽ കമ്മിഷനിലെ ന്യൂനപക്ഷാംഗങ്ങംകാവശ്യം ഐ എൽ ഒ കൺവൻഷൻ പൂർണമായി നടപ്പാക്കുകയായിരുന്നു, എന്നാൽ എട്ടുമണിക്കൂർ ജോലിസമയത്തെ ഇന്ത്യൻ മുതലാളിമാർ കർശനമായെതിർത്തു. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെൻറാകട്ടെ അവരെ പിന്തുണക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് മൂലധനത്തിന്റെറയും താൽപര്യം ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളികളെക്കൊണ്ട് കൂടുതൽ സമയം പണിയെടുപ്പിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു.

ഇന്ത്യൻ കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയുടെ സമരവേദി എന്ന രേഖ ഒട്ടേറെ ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിലേക്ക് പരിഭാഷപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. 1931 മാർചിൽ കറാച്ചി കോൺഗ്രസിൽ അത് വിപുലമായി വിതരണം ചെയ്യുകയുമുണ്ടായി. 'ഇന്ത്യൻ വിപ്ലവ'ത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ഘട്ടത്തിലെ അഞ്ചു മുഖ്യകടമകളും അതിൽ വിവരിച്ചിരുന്നു. ''എട്ടുമണിക്കൂർ ജോലിസമയം അംഗീകരിക്കുകയും തൊഴിൽസ്ഥിതി സമഗ്രമായി മെച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക, വേതനം വർധിപ്പിക്കുകയും തൊഴിൽരഹിതർക്ക് സർകാർ ചെലവിനുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക.'' ഈ

രേഖ *ഇംപ്രീകോറിന്റെ* (IMPRECOR) 1930 ഡിസംബർ പതിപ്പിലാണ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നത്: എട്ടുമണിക്കൂർ ജോലി എന്ന ആവശ്യത്തിന് ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളികർഷകരിടയിൽ അക്കാലത്തുതന്നെ എത്രമേൽ സ്വാധീനം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഇതിൽനിന്നു കാണാവുന്നതാണ്. മുപ്പതുകളുടെ ആദ്യത്തിൽതന്നെ പണിമുടക്കു സമരങ്ങളിൽ ഈ ആവശ്യം പലപ്പോഴും ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഈ സമരങ്ങളുടെയെല്ലാം സമ്മർദത്തിന്റെ ഫലമായി റോയൽകമ്മിഷൻ ശുപാർശകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഫാക്ടറിനിയമം പരിഷ്കരിക്കാൻ ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് നിർബന്ധിതമായി. തൊഴിൽസമയം ദിവസത്തിൽ 10 മണിക്കൂറും സ്ഥിരം ഫാക്ടറികളിൽ മാത്രം ആഴ്ചയിൽ 54 മണിക്കൂറുമായി കുളിപ്പിച്ചെടുത്തി. ആഴ്ചയിലൊരു വിശ്രമദിനംകൂടി ഉറപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ശരാശരി ഒരു ദിവസത്തെ ജോലി 9 മണിക്കൂറായാണ് കണക്കാക്കിയത്. എന്നാൽ സീസണലായിമാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഫാക്ടറികളിൽ ജോലിസമയം ദിവസത്തിൽ 11 മണിക്കൂറും ആഴ്ചയിൽ 60 മണിക്കൂറുമായി തുടർന്നുപോന്നു. വിദേശസർകാർ സ്ത്രീകളെപ്പോലും വെറുതെ വിട്ടില്ല. സീസണൽ ഫാക്ടറികളിൽ സ്ത്രീകളും പോലും ദിവസത്തിൽ പത്തുമണിക്കൂർ ജോലി ചെയ്യാൻ നിർബന്ധിതരായി.

എന്നാൽ മൂന്ന് ഷിഫ്ട് നടപ്പാക്കപ്പെട്ട ഒട്ടേറെ ഫാക്ടറികളിൽ തൊഴിലാളികളുടെ സമരങ്ങളിൽകൂടി 8 മണിക്കൂർ ജോലി നേടിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധകാലത്ത് തുടർച്ചയായ മൂന്നുഷിഫ്ട് നടപ്പാക്കിയപ്പോഴും ഇത് മറ്റു ചില ഫാക്ടറികളിലേക്കുകൂടി വ്യാപിപ്പിക്കാനും കഴിഞ്ഞു.

എന്നാൽ ആഴ്ചയിൽ 48 മണിക്കൂർ വ്യവസ്ഥചെയ്തുകൊണ്ട് ഫാക്ടറിനിയമം ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് ഔപചാരികമായി ഭേദഗതി ചെയ്തത് 1948-ൽ മാത്രമാണ്. ഇന്ത്യയിൽ 8 മണിക്കൂർ ജോലി എന്ന ആശയത്തിന് അങ്ങനെ ഒന്നാമതായി ഇത് നിയമസാധുത്വം നൽകി.

എന്നിരിക്കിലും ചില സ്ഥാപനങ്ങൾ ഇതിൽ കൂടുതൽ സമയം പണിയെടുപ്പിക്കുന്നത് തുടർന്നുപോന്നു. മോട്ടോർ ട്രാൻസ്പോർട് വ്യവസായത്തിൽ പല സ്ഥാപനങ്ങളും തൊഴിലാളികളെക്കൊണ്ട് 9 മണിക്കൂർ ജോലി ചെയ്യിക്കുന്നു. റെയിൽവെ റണ്ണിങ്സ്റാഫ് ഇപ്പോഴും ദിവസത്തിൽ 14 മണിക്കൂർ ജോലി ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നു. ഐ എൽ ഒ കൺവൻഷനിൽ വരുത്തിയ ഭേദഗതിയുടെ മറവിൽ രക്ഷതേടാനാണ് ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറിൻെറ ശ്രമം. 8 മണിക്കൂർ ജോലി എന്ന ആശയം എല്ലാ ഫാക്ടറികളിലും നടപ്പാക്കുന്നത് ഉറപ്പുവരുത്താൻ നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ട്രേഡ്യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തിന് കഴിയുന്നില്ല. കർഷകത്തൊഴിലാളികളും അസംഘടിതമേഖലയിലെ തൊഴിലാളികളും പ്രഭാതം മുതൽ പ്രദോഷംവരെ പാടുപെട്ടുപണിയെടുക്കാൻ ഇന്നും നിർബന്ധിതരായിത്തീരുന്നു.

ഈ മെയ്ദിനാചരണത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ തൊഴിലാളിവർഗം ലോകത്താകമാനം തൊഴിലാളിവർഗത്തിൻെറ വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനം കൈവരിച്ച മഹത്തായ നേട്ടങ്ങൾ അവലോകനംചെയ്തുകൊണ്ട് എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളിലും 8 മണിക്കൂർ ജോലി നടപ്പാക്കുമെന്ന് പ്രതിജ്ഞയെടുക്കണം. ഇത് 8 മണിക്കൂർ ജോലിക്കും തൊഴിലാളികളുടെ മറ്റ് ആവശ്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടി രക്തം ചിന്തിയ രക്തസാക്ഷികളോടുള്ള സമുചിതമായ ആദരവ് പ്രകടിപ്പിക്കലായിരിക്കും.

തൊഴിൽസമയം ഇനിയും കുറക്കുന്നതിനുള്ള പോരാട്ടം

തൊഴിൽസമയം ഇനിയും കുറക്കണമെന്ന ആവശ്യം തൊഴിലാളിവർഗവും ട്രേഡ്യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനവും ലോകത്താകെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. പല വികസിത മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിലും ആഴ്ചയിൽ ശമ്പളത്തോടുകൂടി രണ്ടുദിവസത്തെ ഒഴിവും 40 മണിക്കൂർ ജോലിയും നടപ്പാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ യോജിച്ച സമരങ്ങളിലൂടെയാണിത് നേടിയത്. ഐ എൽ ഒ കൺവൻഷൻസ് സംബന്ധിച്ച് നാഷണൽ ലേബർ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഈയിടെ വിളിച്ചുചേർത്ത ഒരു സെമിനാറിൽ ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രതിനിധികളെല്ലാം ഒറ്റക്കെട്ടായി ഈ ആവശ്യം ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ അടുത്തയിടെ ചില ട്രേഡ്യൂണിയനുകളുടെ അവകാശപത്രികയിലും ഈ ആവശ്യം പ്രതിഫലിക്കുകയുണ്ടായി.

മെയ്ദിനശതാബ്ദിദിനത്തിൽ ട്രേഡ്യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനം സോഷ്യലിസത്തിനും ഇന്നത്തെ ചൂഷണാധിഷ്ഠിത സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി പോരാടാൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യണം. ഈ സമരപരിപാടിയിൽ ആഴ്ചയിൽ 40 മണിക്കൂർ ജോലി എന്ന ആവശ്യം നടപ്പാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിന് ഒരു മുഖ്യ ഘടകമാവാൻ കഴിയും

സർവരാജ്യ തൊഴിലാളികളെ
സംഘടിക്കുവിൻ!

മെയ്ദിനം

331.2572
3

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org